24

WAR

CELE MAI BUNE ROMANE DE RĂZBOI

ACȚIUNI DE COMANDO URMĂRIRI SPECTACULOAS

SPIONAJ SCENE DE COȘMAR SABOTAJE

ÎNTR-UN CUVÂNT "WAR" - O COLECȚIE SENZAȚIONALĂ

JACK BRUCE

UMBRA TIGRULUI

JACK BRUCE

UMBRA TIGRULUI

V.1.0

TRADUCERE DE NICOLAE CONSTANTINESCU

Editura ZZ
1995

I

Matahala de negru stătea nemişcată ca o statuie în dosul tufişului stufos.

Era un *bambundu* cu faţa aspră şi un maxilar proeminent.

În lumina primelor licăriri şovăielnice ale zorilor, ţinuta lui de luptă se confunda perfect cu vegetaţia. Doar capul, cu un păr lânos, scurt şi creţ, ieşea în evidenţă cu claritate. La centură avea agăţate câteva grenade şi o traistă cu muniţii. În mână ţinea o puşcă de asalt Kalaşnikov AK 47 cu încărcător curb.

Se numea Amerigo Kassinga.

Oamenii lui îl porecliseră *Tigrul*.

Haşişul pe care-l fumase în cursul nopţii aprindea fulgere ucigaşe în privirea lui anormal de strălucitoare. Trăsăturile înţepenite căpătaseră acea expresie de cruzime îngrijorătoare pe care o au unele măşti de abanos rezervate pentru ceremoniile secrete.

Amerigo Kassinga abia respira, ca un animal la pândă…

Aştepta…

Ghemuit în spatele altui tufiş, la trei metri mai încolo, Enrique Sagarra adoptase aceeaşi imobilitate ca a negrului *bambundu*, Purta şi el o ţinută de camuflaj identică, iar pe cap avea o beretă a cărei modă o lansase Fidel Castro. Ţeava unei AK 47 i se odihnea în scobitura cotului.

Şi el aştepta.

O fâşie îngustă de cer începea să se lumineze spre răsărit, deasupra orizontului uşor ondulat al pădurii. Enrique Sagarra îşi întoarse privirea de la negrul înalt şi reîncepu să supravegheze spaţiul degajat care se întindea în faţa lui.

Acolo se afla tabăra.

Ghidul alesese amplasamentul în mod ideal, într-un luminiş din preajma hăţişurilor. Locul se situa la limita pădurii şi a savanei.

Se putea astfel vâna şi în prima şi în a doua, fără a fi nevoie să se recurgă la un prea lung traseu de apropiere.

În acelaşi timp, această tactică trăda clientul preocupat mai mult să acumuleze trofee decât să asude zile întregi în urmărirea unei piese rare.

Probabil că era vorba de un miliardar american sau de vreun industriaş european, venit în Angola în căutare de trofee cu care să-şi împodobească pereţii uneia din reşedinţe. Alegerea locului îl indica pe novice, sau pe parvenit, doritor să-şi uluiască cunoscuţii cu numărul mare de capete doborâte. Dacă ar fi fost vorba de un vânător autentic, ghidul ar fi instalat tabăra în altă parte.

Erau acolo vreo jumătate de duzină de corturi. Cele mai mici îi adăposteau probabil pe vânători şi pe ghidul lor alb. Cortul cel mai mare, din centru, servea probabil ca încăperea de zi şi sală de mese. Celelalte, situate puţin mai într-o parte, constituiau fără îndoială locuinţa hamalilor, purtătorilor de puşcă, şoferilor şi bucătarilor. În partea din spate erau aliniate la aţă câteva jeepuri şi un camion pentru orice fel de teren.

O astfel de aranjare te făcea să crezi că omul care servea drept ghid era cu siguranţă un fost militar. Impresie confirmată şi de prezenţa unei santinele înarmate, cu toate că tabăra se afla departe de zonele lipsite de siguranţă.

Enrique Sagarra ar fi dat mult să ştie cum putuse să afle Amerigo Kassinga că se vor instala chiar acolo. Faptul că nimerise direct la locul căutat dovedea că fusese perfect informat de la plecare.

Tot aşa cum – deşi nu considerase util să-l informeze şi pe Enrique ştia cu siguranţă şi cine erau vânătorii care dormeau. În corturi.

Această lipsă de încredere putea să treacă drept prudenţă în ipoteza unei ciocniri cu armata, dar lui Enrique nu-i prea plăcea asta. Se întreba dacă nu cumva acest fapt ascundea totuşi altceva. În mod confuz avea sentimentul că se servea de el fără ştirea sa. Atitudinea lui Amerigo Kassinga nu se potrivea deloc cu ceea ce aştepta el.

Nu venise în Angola ca să facă un reportaj banal despre rebeli.

Totul începuse atunci când CIA aflase că, în mod sigur, Cuba se pregătea să trimită o mână de „instructori” pe lângă diferitele mişcări insurecţionale africane. Unul dintre ei, în mod special, trebuia să ducă bunele sfaturi revoluţionare unei organizaţii de rebeli angolezi instalaţi în Zambia cu acceptul guvernului de la Lusaka.

Washingtonul nu dorise să-i scape o astfel de ocazie.

„Instructorul” respectiv fusese interceptat în mod discret pe drum, iar o echipă de şoc îl „spovedise” cum se cuvine pentru a

avea siguranţa că operaţiunea nu prezenta prea multe riscuri. După care Enrique Sagarra devenise Ramon Campos, un *barbundo* frumos colorat şi mare specialist în subversiuni.

Pe lângă originile lui spaniole care făceau din el un cubanez cât se poate de acceptabil, Enrique efectuase recent un stagiu într-o tabără de antrenament de lângă Havana dându-se drept un agitator antifranchist. Îndeplinea deci toate condiţiile pentru a fi omul situaţiei. Cu excepţia cazului în care ar fi nimerit peste alt „instructor” care îl cunoştea pe adevăratul Ramon Campos, Enrique avea toate şansele să se descurce fără necazuri.

De altfel, până în prezent totul se desfăşurase fără probleme. Cum sosise la Lusaka, fusese primit de un comitet al MPLA-ului[1] care îl întâmpinase cu flori şi îl expediase imediat în tabăra de la Mongu, nu departe de frontiera cu Angola.

Acolo fusese dezamăgit. După spusele unei anumite prese internaţionale, portughezii duceau o luptă fără speranţă în faţa unei populaţii angoleze unanim hotărâte să dea capitalismul afară din ţară. Enrique nu găsise acolo decât o adunătură de soldaţi de operetă, care îşi petreceau timpul fudulindu-se în nişte uniforme noi, lăsând impresia că nu au nici un chef să treacă frontiera pentru a înfrunta armata portugheză.

Conştient de decepţia ilustrului său vizitator, comandantul bazei afirmase că era vorba doar de o tabără de tranzit pentru răniţi sau convalescenţi, că lucrurile serioase se petreceau în altă parte şi că gherilele obţineau rezultate mai bune ca oricând în interiorul Angolei. Enrique se prefăcuse că îl crede şi îşi îndeplinise cu cea mai mare seriozitate munca lui de consilier în domeniul morţii violente.

Totul durase numai câteva zile, spre marea uşurare a combatanţilor libertăţii, pe care marşurile forţate şi şedinţele de îndoctrinare nu păreau a-i entuziasma peste măsură. Apoi Enrique fusese condus în tabăra de la Sikonga, între Zambezi şi frontiera angoleză, până la care nu era mai mult de patruzeci de kilometri.

Aici îl întâlnise pe comandantul Amerigo Kassinga.

Tigrul nu-i lăsase timp să răsufle sau să vadă mare lucru. Tocmai fusese pusă la punct o operaţiune. Plecarea coloanei spre

[1] MPLA – Mişcarea Populară de Eliberare a Angolei. Una din principalele organizaţii de gherilă ai cărei conducători sunt refugiaţi în Congo-Brazzaville.

Angola avea loc a doua zi. Valorosul trimis al poporului frate din Cuba putea să-şi dea seama direct cum merg lucrurile…

Enrique avusese impresia că voiau să-i forţeze mâna pentru un motiv care deocamdată îi scăpa. Dar i-ar fi fost greu să refuze fără să-şi piardă prestigiul sau să atragă bănuielile şefului rebel. Aşa că acceptase, manifestând un zel pe care nu-l împărtăşea nici pe departe. Pentru pecetluirea acordului dintre ei, Amerigo Kassinga izbucnise într-un râs de te treceau fiorii şi îi trăsese pe spate o lovitură neaşteptată, în stare să scoată un copac din rădăcini.

Un moment îi trecuse prin minte ideea neplăcută că nimerise într-o capcană. Dar o respinsese imediat. Dacă i-ar fi descoperit adevărata identitate, l-ar fi lichidat pe loc, fără să se mai încurce cu el expunându-se pericolului pe care-l reprezenta pentru ei.

În noaptea următoare trecuseră frontiera şi intraseră în Angola împreună cu vreo treizeci de oameni înarmaţi până în dinţi. Existase un moment critic, atunci când fuseseră nevoiţi să traverseze cordonul de siguranţă al posturilor portugheze, dar nu se produsese nici un incident.

În continuare, Enrique remarcase că rebelii evitau atât punctele controlate de armată cât şi satele indigene. Gherilele din Angola nu păreau să fie apreciate de toată populaţia…

Timp de patruzeci de zile cât durase marşul epuizant prin junglă, grupul nu se oprise decât de vreo trei ori, în nişte cantoane amărâte, pierdute în plină pădure. Acolo, câţiva rebeli în zdrenţe, echipaţi cu arme disparate, trăiau cu iluzia că ţin în puterea lor ţara. Îl primiseră pe *Tigru* cu manifestări care spuneau mult despre moralul şi valoarea lor combativă. Se crezuseră fără îndoială uitaţi atât de portughezi cât şi de fraţii lor de luptă.

Acum, în lumina zorilor care se iveau, Amerigo Kassinga observa mica tabără de vânătoare cu o expresie de ferocitate care nu lăsa să se prevadă nimic bun pentru evenimentele ce aveau să urmeze.

Enrique se străduia să nu gândească, să-şi facă gol în minte.

Faptul că urma să vadă murind zece-cincisprezece persoane necunoscute îl lăsa indiferent. Omorâse mult mai multe în cursul carierei lui zbuciumate în cadrul CIA. Dar această bandă de negri ameţiţi de haşiş, nu-i inspira decât o încredere foarte limitată. S-ar fi putut întâmpla orice.

Îngrijorarea care îl chinuise în Zambia îl cuprindea din nou.

Poate aveau intenţia să-l suprime şi să-l lase la faţa locului. Mai devreme sau mai târziu, tot îi vor descoperi adevărata identitate. Iar asta ar provoca un tărăboi straşnic. Portughezii s-ar grăbi să acuze numaidecât CIA că îi susţine pe rebeli.

Enrique suspină. Va vedea...

Oricum, era ferm hotărât să fie mereu în gardă, în caz de nevoie, intenţiona să-şi vândă scump pielea!

În stânga lui, *Tigrul* făcu o mişcare imperceptibilă să se uite la ceas. Fâşia de cer luminos devenea tot mai lată cu fiecare minut care trecea. Peste un sfert de oră soarele avea să-şi facă apariţia deasupra pădurii.

Pentru a-şi amăgi nerăbdarea, Enrique îşi verifică fără zgomot arma AK 47.

În timpul marşului interminabil pornit de la tabăra din Sikonga, încercase să-l cunoască mai bine pe Amerigo Kassinga, ca să-şi dea seama ce are în ţeastă. Tentativele lui se izbiseră de un zid.

Matahala de negru se mulţumise să glorifice prietenia dintre Cuba şi masele revoluţionare angoleze. Scos din acest cadru, rămăsese mai închise decât o stridie.

Acelaşi lucru era valabil şi pentru ceilalţi rebeli. Enrique simţise o reticenţă la toţi însoţitorii lui. Acceptau prezenţa lui în grup, dar încercau să-i arate că acest lucru nu însemna că este de-al lor.

Poate aşteptau să le arate de ce era în stare ca să-l accepte pe deplin...

Enrique înţelesese încă de la început că îl urmăreau pentru a-i vedea reacţiile. Refuzând oferta lui Amerigo Kassinga de a-şi repartiza echipamentul la ceilalţi membri ai grupului, Enrique ţinuse să-şi ducă totul singur. Nu fusese deloc uşor şi strânsese din dinţi de mai multe ori. Totuşi, observase cât se poate de clar că în felul acesta câştigase un punct în faţa *Tigrului* şi a tovarăşilor lui.

Mai rămânea trecerea adevăratului examen de acceptare...

În centrul luminişului, santinela se aşezase lângă rămăşiţele fumegânde ale focului. Cu puşca aşezată între picioare, omul părea că aţipise.

Strecurându-se prin iarbă cu o prudenţă de reptilă, o formă nedesluşită se îndrepta spre el apropiindu-se pe nesimţite.

Ora era bine aleasă. Cei care au stat de veghe toată noaptea, slăbesc totdeauna atenţia în zori, când iminenţa zilei le dă impresia pur subiectivă că orice primejdie se estompează o dată

cu întunericul. *Tigrul* ştia foarte bine asta.

Enrique ar fi putut să zică foarte bine că din greşeală apăsase pe trăgaciul armei şi astfel să dea alarma în tabăra adormită. Dar asta n-ar fi schimbat cu nimic rezultatul final. Nu cu câteva puşti pentru bivol sau pentru elefant ar fi putut vânătorii să respingă treizeci de oameni îndopaţi cu haşiş, care dispuneau de arme de asalt şi de grenade.

Marele *bambundu* n-ar fi ezitat să pedepsească, în singurul mod posibil, ceea ce ar fi considerat negreşit drept o trădare.

Să-l doboare de la prima împuşcătură, sperând că moartea lui va provoca o ezitare în rândul rebelilor? Cu cei doi *guerilleros* postaţi ca acoperire la câţiva metri în spatele lor, Enrique n-ar fi avut nici cea mai mică şansă să scape. L-ar fi ciuruit chiar mai înainte de a fi avut timp să întoarcă arma spre ei.

Oricum, orice ar fi făcut, vânătorii tot mureau. Era stupid să se lase ucis zadarnic.

Înainte de orice trebuia să se gândească la misiunea lui. Totuşi, Enrique simţea în gură un gust scârbos de cenuşă.

Cu acea rapiditate caracteristică răsăritului dar şi apusului de soare la tropice, cerul spre est începea să se aprindă în timp ce întreaga boltă pălea. Tonuri pastelate înlocuiau cerneala nopţii, ştergând pe nesimţite stelele. Câteva păsări începuseră deja să cânte prin copaci.

Enrique îşi îndreptă toată atenţia spre omul în ţinută leopard care continua să se târască pe tăcute în iarba scurtă. Aproape că ajunsese la spaţiul degajat al luminişului. Se mai deplasă încă un metru apoi se opri.

Nu mai avea decât vreo treizeci de paşi până la santinelă.

Urmară câteva zgomote de chiulasă care, deşi bine înăbuşite, dădură impresia unor bubuituri de tunet. Santinela nu auzise nimic şi continua să moţăie.

Provocată de zgomotul armelor, un fel de tensiune plutea de acum înainte în aer.

Enrique aruncă o privire piezişă spre Amerigo Kassinga. Negrul ridicase ţeava armei. Muşchii maxilarelor erau proeminenţi sub pielea de un negru lucitor. Ochii, aveau o strălucire foarte greu de înfruntat.

La limita luminişului, omul care se ţâra reîncepu să înainteze lent.

Deşi venea dintr-o parte, mai avea de parcurs mai mult de douăzeci de metri total descoperit. Dacă ar fi deschis ochii,

santinela l-ar fi putut vedea imediat.

Fără să vrea, Enrique îşi ţinu răsuflarea, încă cincisprezece metri!

Omul înainta mereu. Pumnalul pe care îl strângea între dinţi reflecta primele raze de lumină ale zilei.

În momentul acela, o pasăre mare îşi luă zborul de la celălalt capăt al taberei cu un zgomot de aripi care sparse cu brutalitate liniştea.

Santinela se trezi tresărind, ridică brusc capul şi îl zări pe omul care înainta spre ea.

Enrique îi văzu gura deschizându-se în timp ce punea mâna pe armă. Dar agresorul ridică cu repeziciune braţul şi lama de oţel lovi fulgerător.

Un urlet înspăimântător ţâşni din gâtul santinelei când pumnalul îi pătrunse în piept până la mâner.

Nu se mai punea problema surprizei… *Tigrul* se ridică dintr-o săritură şi răcni:

— *Vamos imbora!*

Strigătul lui fu repetat de treizeci de guerilleros ca de un singur om.

II

Amerigo Kassinga sărise peste tufiş agitându-şi arma şi vociferând din toate puterile îndemnuri la luptă.

Enrique se repezi pe urmele lui şi sări în mijlocul rămurişului.

Nu era momentul să stea pe tânjeală. Trebuia neapărat să dea impresia că e la înălţime, chiar dacă doar făcând zgomot.

Din toate părţile, membrii acelui comando de drogaţi ţâşniseră din ascunzătorile lor grăbindu-se să prindă tabăra ca într-un cleşte. Acum că *Tigrul* dăduse semnalul de atac, toţi se puteau elibera de tensiunea aşteptării. Scoţând urlete de ţi se făcea părul măciucă, haita de *guerilleros* se năpustise la asalt trăgând ca nişte apucaţi.

Ca să nu rămână mai prejos, Enrique trase câteva rafale scurte, având grijă ca gloanţele să se piardă toate în sus.

În mijlocul vacarmului de detunături se auziră ţipete de spaimă. În corturi se dezlănţuise panica!

Din primul cort mic se ivi deodată un om. Era un alb cu pielea arsă de soare. Nu avea pe el decât un şort şi ţinea în mână o puşcă Winchester cu care începu imediat să tragă, doborând pe cel mai apropiat *guerillero.*

Preţ de o secundă, Enrique citi pe faţa lui hotărâtă că ştia foarte bine ce-l aştepta. Fără îndoială că mai fusese în Angola şi, pe vremea răzmeriţelor sângeroase din 1961, în cursul cărora fuseseră masacraţi aproape două mii de albi cu o atrocitate întrecând orice închipuire.

Solid fixat pe picioare, cu faţa lipsită de orice expresie, omul sparse capul unui al doilea *guerillero* la fel de calm de parcă ar fi tras într-o antilopă.

Dar fu nimerit în plin de gloanţele unei rafale, care îi trasă cu sânge o linie punctată de la pulpă până la umărul opus.

Cu toate astea, omul găsi forţa să mai doboare încă un atacator înainte de a se prăbuşi cât era de lung, cu corpul ciuruit de gloanţe. Apoi o grenadă îl dădu gata, ciopârţindu-i capul şi smulgându-i jumătate de braţ.

Adăugându-se efectelor haşişului, vederea sângelui reuşi să-i întărâte şi mai tare pe rebeli. În timp ce o grenadă cu fosfor incendia cortul cel mare.

Agresorii începură să-i mitralieze cu sălbăticie pe negrii care ieşeau afară din, el.

— Nu în albi! urlă *Tigrul,* încercând să domine cu vocea lui vacarmul focurilor de armă. Nu în albi!

În ciuda acestor îndemnuri, unul din oamenii lui trase o rafală lungă într-unui din corturile mici râzând ca un dement. Imediat se auzi ţipătul unei femei.

Lovindu-l cu patul armei, Amerigo Kassinga îl respinse cu brutalitate pe unul din tovarăşii lui care se pregătea şi el să tragă mişcându-şi ochii în cap ca un nebun.

— Pe albi îi vreau vii! zbieră el cu ferocitate. Apreciind că ordinul nu era valabil şi pentru fraţii lor de culoare, ceilalţi *guerilleros* continuară măcelul. Enrique preferă să se oprească la o distanţă respectabilă. După felul cum trăgeau în toate direcţiile, era un miracol că nu se omorau între ei! Nu avea nici un interes să stea în faţa unui glonţ rătăcit…

O altă grenadă incendie şi al doilea cort. Cu corpul aprins de fosfor un negru ţâşni afară urlând de moarte. Fugi vreo douăzeci de metri, răspândind un miros îngrozitor de carne carbonizată şi încercă cu disperare să scape de foc rostogolindu-se pe jos în mijlocul, unui nor de fum.

Cu un râs sinistru, unul dintre oamenii lui Kassinga îi înfipse *maceta* între umeri. Imediat doi dintre tovarăşii lui îl imitară cu o ferocitate ilară, îl loviră până când omul se transformă într-o masă însângerată incapabilă să mai urle.

Enrique văzuse multe atrocităţi în viaţa lui, dar aşa ceva mai rar. Se văzu obligat să facă un efort considerabil, reuşind să-şi înfrâneze pornirea de a-şi goli încărcătorul în grămadă.

În timp ce în luminiş răsunau ultimile împuşcături, iar agresorii sfârşeau de masacrat cu veselie ultimii negri din tabără, *Tigrul* îşi formase un grup în fruntea căruia îi scotea pe vânătorii albi din corturile lor.

Aceştia erau în număr de patru – doi bărbaţi şi două femei.

Primul cuplu depăşea în mod vizibil vârsta de cincizeci de ani. Bărbatul era înalt, voinic, cu puţină burtă şi avea pe el numai pantalonii de pijama. Fusese atins de rafală. Cu trăsăturile crispate de durere, bărbatul îşi apăsa şoldul plin de sânge. Cu faţa plină de lacrimi, femeia îl susţinea pe cât putea. Avea picioarele goale şi era îmbrăcată cu o bluză de noapte pe gât şi nişte pantaloni roz care se opreau la jumătatea pulpei.

Al doilea alb avea aproape aceeaşi vârstă, dar femeia care îl

însoţea nu avea mai mult de treizeci de ani. Tânăra purta o cămăşuţă aproape transparentă, întinsă pe sânii ale căror vârfuri se detaşau sub ţesătură. O pereche de pantaloni scurţi cu volane, lăsa să i se vadă două picioare lungi şi bronzate. În faţa priveliştii cumplite din jur, faţa ei deveni parcă de ceară.

Susţinut de soţia lui, primul bărbat i se adresă lui Amerigo Kassinga, care se uita cercetător la prizonieri sfidându-i cu un zâmbet plin de cruzime.

— Sunteţi nişte asasini, îi zise albul cu o voce răguşită din cauza durerii. Nu aveţi dreptul…

Unui din oamenii *Tigrului* îl lovi cu patul armei peste faţă. Un val de sânge ţâşni din buzele plesnite şi omul îşi pierdu echilibrul cu un geamăt.

— John! urlă femeia încercând să-l ţină.

Fără menajamente, un alt *guerillero* o apucă de partea din faţă a hainelor şi o aruncă jos de-a rostogolul. În timp ce femeia se lovea violent cu capul de o piatră, ţesătura se rupse, lăsând să se vadă un piept încă rotund şi tare.

Printre agresori se auzi imediat un mârâit aprobator.

— Revoluţia are toate drepturile, proclamă Amerigo Kassinga cu un zâmbet sardonic. Nu sunteţi decât nişte putregaiuri spurcate de exploatatori capitalişti!

Bărbatul căzut la pământ încercă să se ridice, apăsându-şi şoldul din care sângele continua să curgă. Lovindu-l din nou cu arma, un alt guerillero îl trimise iar la pământ, pe jumătate terminat. Scoţând gemete tânguitoare, soţia lui se târî până la el încercând să-l protejeze. Un guerillero o apucă de păr şi o aruncă înapoi.

— Nu încă! zise *Tigrul* văzând că omul lui începuse să-i smulgă nenorocitei bluza de pijama ruptă. Fiecare lucru la vremea lui…

Apoi se răsti la doi rebeli care se pregăteau să tragă un glonţ în capul unuia dintre hamalii cu picioarele rupte de schijele de la grenadă.

— Aduceţi-l aici!

Cei doi se apropiară târând victima care sufla din greu. La un moment dat se opriră şi îl trimiseră de-a rostogolul în mijlocul cercului format în jurul celor patru albi.

— Îndurare! imploră rănitul cu un ton plângăreţ, îndurare…

Tigrul rânji.

— Nici o îndurare pentru valeţii servili ai capitalismului, zise el cu asprime.

La un gest al căpeteniei, unul dintre oameni se aplecă deasupra rănitului, îi ridică cu brutalitate capul şi îi tăie gâtul de la o ureche la alta.

— Asta e soarta rezervată tuturor celor care ling curul albilor! tună *Tigrul* adresându-se oamenilor lui.

Rebelii scoaseră un murmur înăbuşit de mulţumire la vederea valului de sânge care ţâşnea din acea rană oribilă.

Până atunci, uşor retras, Enrique nu se clintise din loc. Ştia perfect ce avea să urmeze. Simţea o mâncărime furioasă în degetul crispat pe trăgaciul armei. Încă o dată îşi repetă că moartea lui Kassinga nu schimba nimic şi că misiunea lui trebuia să rămână pe primul plan.

Îşi promise că va savura îndelung momentul când Amerigo Kassinga va ajunge în sfârşit în dreptul armei sale…

Al doilea cuplu urmărise execuţia fără să scoată nici un cuvânt. Albă la faţă ca varul, tânăra femeie închisese ochii. Cel de lângă ea însă rămăsese cu capul sus, măsurându-l pe *Tigru* cu o privire de sfidare liniştită.

— De-acum n-o să mai dureze mult, zise el cu un ton calm, punând o mână liniştitoare pe umărul femeii de lângă el: Curaj…

Apoi făcu un pas înainte.

— Suntem gata să murim, declară el cu o voce fără urmă de tremur. Vă cer doar să procedaţi curat şi să le cruţaţi pe femei de…

— Asta e! îl întrerupse Tigrul cu o fermitate răutăcioasă. Îmi plac bărbaţii care ştiu să moară fără să facă pe ei…

Negrul apucă *maceta* plină de sânge cu care fusese tăiată beregata hamalului rănit.

— În rest, îmi plac şi mai mult femeile care ştiu să se agite când un mascul adevărat se ocupă de ele aşa cum se cuvine…

Un strigăt frenetic îi salută vorbele, însoţit de gesturi obscene care nu mai lăsau nici o îndoială asupra intenţiilor acelei adunături de *guerilleros.*

Albul devenise deodată foarte palid, cu privirea şovăielnică.

— Doar n-aveţi să…

Tigrul sprijini vârful *macetei* în dreptul buricului celui care vorbise.

— De parcă ne-am jena! îi tăie el vorba ironic.

Bărbatul vru să spună ceva, deschise gura, dar cuvintele îi rămaseră blocate în gât.

Cu o încetineală calculată, marele *bambundu* îi vârî lama lată

de oţel în pântece, urcând-o cu o mişcare scurtă spre stomac.

Tânăra femeie scoase un ţipăt strident şi căzu leşinată.

Preţ de o interminabilă secundă, albul păru buimăcit, privindu-şi, fără să înţeleagă, intestinele care se revărsau afară din plaga deschisă. Vru să le reţină, apăsă masa sângerândă cu amândouă mâinile şi se prăbuşi cu un horcăit de agonie.

Un urlet isteric ieşi din gâturile rebelilor.

Unul din rebeli se repezi la muribund şi îi rupse cu pumnalul pantalonii de pijama. Îi apucă sexul cu o mână şi i-l tăie cu o mişcare scurtă, agitându-l apoi ca pe un trofeu. În timp ce tovarăşii lui zbierau plini de satisfacţie, el sfărâmă dinţii încleştaţi ai bărbatului cu patul armei şi îi vâra sexul în gură.

Ca şi cum asta n-ar fi fost destul, rebelul se dezlănţui ca un dement, vârându-şi pumnalul în gâtul şi în pieptul victimei, scormonind. Prin carne şi sânge ca să-i smulgă inima din piept.

În vreme ce se îndârjea astfel cu o înverşunare de bestie, alţi trei *guerilleros* se năpustiră asupra celui de al doilea alb, respingând-o pe femeia care urla cu şuturi brutale în coaste şi în spate.

Nenorocitul se pomeni şi el într-o clipă cu burta tăiată, jugănit, cu sexul vârât forţat între buzele sparte şi dinţii rupţi cu sălbăticie.

Femeia începuse să urle ca un animal rănit.

— Ea voastră! le zise *Tigrul*. Arătaţi-i că sunteţi bărbaţi!

Vreo şase negri cu ochii înnebuniţi de poftă puseră mâna pe ea şi o imobilizară. Îi sfâşiară hainele cu cuţitele dezbrăcând-o complet.

Cu un mârâit care nu avea nimic omenesc, un *guerillero* se aruncă peste ea, lovind-o cu brutalitate peste gură ca s-o facă să înceteze cu strigătele.

Enrique îşi păstra din ce în ce mai greu calmul. Reuşi totuşi să-şi ascundă furia sălbatică care clocotea în el.

Misiunea înainte de orice! Sacrificiul lui nu i-ar fi împiedicat nicicum pe rebelii dezlănţuiţi să le violeze pe cele două femei…

Negrul în ţinută de camuflaj se agita cu frenezie. Centura îi alunecase în jos lăsând să i se vadă pielea asudată. Sub el, femeia nu mai urla, mulţumindu-se să geamă tânguitor.

— Vino, camarade! făcu *Tigrul* cu un ton jovial adresându-se lui Enrique.

Omul de la CIA avu o tresărire imperceptibilă, îşi reveni însă imediat şi se apropie de negru cu o faţă inexpresivă.

— Ce părere ai despre atac? îl întrebă *Tigrul* cu un gest al mâinii care trecea în revistă tabăra plină de cadavre. Ţi-a plăcut camarade?

Enrique îşi recăpătase toată stăpânirea de sine. Cu o mişcare neglijentă, arătă spre unul dintre cei trei rebeli doborâţi de albul cu puşca Winchester.

— Am pierdut trei oameni, remarcă el. E prea mult…

Amerigo Kassinga se încruntă la auzul a ceea ce ar fi putut fi luat drept o critică. Preţ de o secundă, negrul se uită ţintă în ochii lui Enrique. Apoi săltă nepăsător din umeri şi izbucni într-un râs tunător.

— Data viitoare voi apela la tine, camarade consilier, zise el.

Apoi făcu o mică pauză înainte de a adăuga cu seriozitate:

— Un adevărat revoluţionar trebuie să fie gata să-şi dea viaţa pentru Cauză!

Arătă spre femeia în cămăşuţă leşinată pe pământul înroşit, la doi metri de cadavrul martirizat al soţului ei.

— Odihna luptătorilor, camarade, declară el cu o expresie de lăcomie deşănţată.

— Trebuie să ne grăbim, adăugă el. Uneori, portughezii trimit dimineaţa devreme în această regiune avioane de recunoaştere…

Apoi, întorcându-se spre oamenii lui care îl observau cu atenţie, le ordonă:

— Duceţi-vă după apă ca s-o trezim! Şi dezbrăcaţi-o să vedem dacă merită…

Unul din rebeli se repezi şi, cât ai clipi, îi tăie cu pumnalul cămăşuţa şi pantalonii scurţi cu dantele.

Tânăra femeie avea un corp admirabil, cu sâni durdulii şi pulpe rotunde. Părul lung şi abundent cu nuanţe de blond îi făcură, să râdă pe negrii obişnuiţi cu smocul scurt şi creţ al femeilor din rasa lor. Cel care tăiase pantalonii chiar trase de părul acela blond ca să se convingă că era adevărat, provocând o veselie generală.

— Imbecilule! îi zise *Tigrul* dându-l la o parte cu o lovitură de picior. Încă nu ştiai că albele sunt păroase ca nişte maimuţe?

În timp ce veselia sporea, un guerillero se apropie cu o canistră cu apă. Unul dintre tovarăşii lui îl ajută s-o deschidă şi s-o verse pe faţa tinerei femei.

Nenorocita se scutură gemând şi deschise ochii. O fracţiune de secundă pe faţa ei se putu citi cea mai mare mirare. Apoi îşi

aminti şi privirea i se umplu de groază.

— Omorâţi-mă, murmură ea cu o voce mică de tot. Mai curând moartă…

— Una n-o exclude pe ailaltă, rânji *Tigrul* apropiindu-se de ea.

În acelaşi timp îşi desfăcu centura scoţând la iveală un sex de-a dreptul nemăsurat.

— Dar înainte, adăugă el cu o privire care începuse să-i lucească, am să te fac să guşti ceva ce cu siguranţă că n-ai mai întâlnit vreodată…

Cu o privire rătăcită, tânăra femeie încercă să se ridice şi s-o ia la fugă.

— Nu! urlă ea când unul din rebeli îi apăsă umerii pentru a o ţine cu umerii lipiţi de pământ. Nu! Omorâţi-mă, dar asta nu…

Cu energia disperării, nenorocita încercă să se zbată, să zgârie cu unghiile, agitându-şi picioarele pentru a-i împiedica pe ceilalţi să se apropie.

În ciuda acestor eforturi, doi *guerilleros* o apucară de glezne şi îi desfăcură picioarele fără menajamente.

Cel care o ţinea la pământ îi trase un pumn în frunte care îi smulse un ţipăt şi o lăsă groggy.

— N-o mai lovi! interveni Tigrul. Trebuie sa ştie ce i se întâmplă…

Dar, în momentul în care se pregătea să se suie pe tânăra femeie păru că îi trece ceva prin minte, se răzgândi şi se întoarse spre Enrique.

— Tu ai onoarea primul, camarade…

Şi ridică braţul făcând un gest care nu mai avea nevoie de comentarii.

— Ia arată-ne şi nouă cum se face asta în Cuba…

Enrique simţi brusc un gol mare în stomac.

Aşadar ăsta era testul pe care i-l rezervase!

Cu toate că într-un fel ştiuse tot timpul că va trebui să ajungă aici, sperase ca însoţitorii lui să-l uite în focul acţiunii.

Acum era cu neputinţă să se sustragă.

Tigrul îi observă ezitarea şi îi zise rânjind:

— Doar dacă n-o preferi pe bătrână! făcu el ironic arătând spre ceilalţi *guerilleros* care se schimbau reciproc peste cealaltă femeie. Le pot spune să-ţi cedeze locul…

Enrique înghiţi în sec şi se apropie de tânăra femeie ţinută cu picioarele desfăcute.

— Asta îmi convine perfect, zise el. Sunt mişcat de onoarea pe

care mi-o faci oferindu-mi-o mie primul…

O secundă se temu că nu va reuşi să fie la înălţime.

Cea mai mare ruşine în ochii celorlalţi!

Se străduí să uite cercul negrilor nerăbdători să-i ia locul, concentrându-şi atenţia asupra sânilor şi pântecelui tinerei femei.

Imediat natura făcu restul şi temerile îi dispărură.

Când o pătrunse, tânăra femeie scoase un strigăt ascuţit de disperare şi începu să hohotească, cu tot corpul scuturat de tremurături.

Enrique strânse din dinţi şi îşi jură că îl va ucide pe *Tigru* cu propriile lui mâini.

În jurul lui, rebelii băteau din palme să marcheze ritmul.

Între timp, soarele apăruse deasupra orizontului şi urca deja pe cerul de culoare sângerie.

*

Vulturii se roteau greoi în aer.

Tigrul scoase braţul prin portiera Land-Rover-ului, îl ridică şi dădu semnalul de plecare. Una câte una, vehiculele se puseră în mişcare stârnind un nor de praf ocru.

Trebuia s-o şteargă în viteză înainte ca măcelul să fie descoperit şi ca armata să pornească în urmărirea grupului de comando.

Primul Land-Rover se îndreptă spre est, în direcţia frontierei cu Zambia.

Cu arma între genunchi, Enrique întoarse capul să arunce o ultimă privire spre ceea ce fusese, cu câteva ore înainte, o tabără paşnică de vânătoare.

Lângă cadavrele golite de sânge, capetele celor două femei stăteau fixate în nişte pari de lemn înfipţi în pământ…

Culme a rafinamentului, rebelii le tăiaseră sânii şi le umpluse pântecul cu pietre înainte de a le decapita cu maceta!

Apoi stinseseră corturile care continuau să ardă.

Amerigo Kassinga avusese oarecare dificultate în a pune puţină ordine în rândurile trupei. Toţi negrii îşi vârâseră în cap să violeze pe rând fiecare femeie şi câţiva chiar voiau s-o ia de la început cu tânăra femeie care îşi pierduse cunoştinţa de multă vreme. Cum nici nu putea fi vorba să mai întârzie acolo, *Tigrul* fusese obligat să-i ameninţe că va omorî unu-doi din ei ca să dea exemplu. După care cele două femei fuseseră masacrate.

Acum erau nevoiţi să se grăbească. Nu trebuia ca vreun avion

al armatei portugheze să repereze fumul şi să vină să vadă despre ce era vorba. Fuga lor ar fi fost cu atât mai uşoară cu cât măcelul s-ar fi descoperit mai târziu.

Enrique văzu pentru ultima dată tabăra plină de cadavre.

Primii vulturi coborau deja în recunoaştere cu zborul lor planat…

Enrique se uită ţintă la jungla din faţa Land-Rover-ului.

Îşi concentra mintea într-o singură direcţie: felul cum va proceda pentru a-i suprima pe *Tigru!*

Când va sosi momentul, va face în aşa fel încât totul să dureze multă vreme.

Foarte multă vreme…

Înaltul bambundu se instalase la volan şi conducea în viteză evitând arbuştii şi tufişurile spinoase, în stânga lor, vreo douăsprezece antilope porniră în goană ca nişte săgeţi, înspăimântate de zgomotul motoarelor aduse la turaţie maximă.

— Păcat că nu le putem vâna, comentă *Tigrul* suspinând. Am fi făcut rost de carne proaspătă şi ne-am mai fi distrat puţin…

Ai fi zis că se plictisise de la atacul taberei, sau că nu cursese şi aşa destul sânge!

Bizar! Enrique se gândi că nici măcar nu cunoştea numele tinerei femei.

Amerigo Kassinga probabil că îi citise gândurile, căci izbucni imediat într-un râs deşănţat.

— Cum ţi-a plăcut femeia? întrebă el făcându-i cu ochiul. De data asta parcă-parcă aş fi târât după mine o prizonieră! Ne-am mai fi putut distra cu ea încă o zi-două…

Enrique simţea că trebuie să-i răspundă ceva.

— Ai făcut bine că ai omorât-o ca şi pe ceilalţi, se constrânse el să declare. Colonialiştii trebuie să înţeleagă că revoluţia nu acordă iertare. Ai fi greşit cruţând-o pe această femeie pentru plăcerea ta.

Tigrul dădu viguros din cap trăgând într-o parte de volan ca să ocolească uni baobab.

— Ai dreptate, camarade, aprobă el cu gravitate. Dar m-aş mai fi distrat o dată cu ea dacă n-am fi fost atât de grăbiţi!

În spate, rebelii se îngrămădiseră pe platformă şi păreau cufundaţi într-o apatie ursuză. Efectele haşişului începeau să dispară.

Enrique se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi nimerit peste armata portugheză…

Scoase capul prin portieră şi se convinse că celelalte două maşini veneau în urma lor, înconjurate de un nor de praf. Nu trebuia să uite de rolul lui de consilier pe lângă rebeli. Acum când aceştia îl adoptaseră, Enrique considera că era timpul să profite pentru a-şi întări mai bine poziţia în faţa *Tigrului.*

De la plecarea din tabără, cele trei maşini mergeau pe lângă pădure. Rebelii trebuiau să-şi recupereze echipamentul lăsat în locul unde se opriseră să petreacă noaptea, la vreo zece kilometri de acolo. Ca să facă marşul de apropiere şi atacul asupra taberei mai uşoare, Amerigo Kassinga preferase să nu ia cu el decât armele şi muniţiile necesare.

Doi oameni rămăseseră la locul cu pricina să păzească materialul suplimentar şi alimentele indispensabile grupului. Pentru a evita satele, grupul de comando trebuia să-şi ducă cu el cele necesare traiului pentru toată durata expediţiei.

Tigrul mai merse tot aşa încă vreo doi-trei kilometri, înainte de a se îndrepta direct spre pădure.

Cei doi rebeli rămaşi de pază întâmpinară grupul de comando cu manifestări zgomotoase de entuziasm. Prezenţa vehiculelor dovedea că atacul reuşise perfect.

Sacii individuali au fost încărcaţi în maşini în mai puţin de zece minute. Oamenii îşi regăsiră o parte din antren povestind despre masacru celorlalţi doi tovarăşi ai lor. Aceştia păreau să regrete foarte mult că nu luaseră şi ei parte. Tigrul le promise că în curând vor putea să-şi scoată pârleala.

Enrique urmărise încărcarea sacilor cu o oarecare linişte. Apoi îi zise negrului când acesta tocmai se pregătea să dea semnalul de plecare:

— Nu crezi că ar fi mai bine să mergem mai departe pe jos prin pădure? se încumetă el să-i spună. Dacă ne repereză un avion de recunoaştere…

Amerigo Kassinga îl întrerupse cu un zâmbet.

— Mergem doar până la râu, îl linişti el. Dacă apare vreun avion, vom avea destul timp să abandonăm maşinile. Până când dă alarma şi vin celelalte, noi suntem la adăpost…

Probabil că avea motivele lui, aşa că Enrique nu insistă. Convoiul îşi reluă înaintarea spre est, urmat de un nor gros de praf.

În curând a apărut şi râul.

Era un fel de râuleţ lat, leneş, mărginit de o fâşie mlăştinoasă plină de stuf. Probabil că era mult mai lat în perioada de creştere

a apelor.

Stimulaţi de vociferările Tigrului, rebelii reuşiră să se încarce cu tot bagajul. În ciuda ordinelor primite, unii dintre ei aveau „amintiri” sustrase de prin corturile taberei. Câţiva îşi prinseseră în banduliere pe lângă arma lor, o carabină sau o puşcă de vânătoare.

Inflexibil, *Tigrul* îi obligă să se debaraseze de ele şi să le arunce în mlaştină împreună cu tot ce a putut să vadă asupra lor, lucruri pe care ei nu avuseseră prudenţa să le ascundă în sac. Nu le dădu voie să oprească decât banii, bijuteriile, ceasurile şi aparatele fotografice.

Patru oameni înaintară apoi în mijlocul stufului sub conducerea unui „sergent” care servea drept adjunct Tigrului. Râul nu era prea adânc în acel anotimp. La traversare apa nu le urcă decât până la jumătatea coapselor.

Ajunşi pe celălalt mal, rebelii începură să calce în picioare vegetaţia în mod conştiincios şi să-şi imprime de nenumărate ori tălpile în solul umed unde rămâneau amprente. Acelaşi lucru se repetă şi acolo unde începea lateritul roşu, printre ierburi.

Intrigat, Enrique se întoarse spre Amerigo Kassinga care urmărea cu atenţie operaţiunea.

— De ce? se interesă el.

Negrul zâmbi din nou arătându-şi dinţii lucitori.

— Vor lăsa destule urme ca să-i facă pe portughezi să creadă că vrem să ajungem la frontiera zambiană, îi explică el. Au, obiceiul…

Se întrerupse şi arătă spre râul care se pierdea în pădure ceva mai, încolo.

— Noi vom urma curentul, adăugă el. Ajunşi în mijlocul copacilor, ne vom întoarce spre mal ştergând astfel orice urmă a trecerii noastre.

Făcu cu ochiul şi adăugă:

— Îţi rezerv o surpriză, camarade. Misiunea noastră nu s-a terminat încă. Nici vorbă să ne întoarcem în Zambia. Dimpotrivă, ne vom îndrepta spre ocean.

Ridică braţul cerându-le rebelilor să se încoloneze în spatele lui.

— Portughezii vor crede că am reuşit să trecem prin ochiurile plasei. N-o să le treacă niciodată prin minte să ne caute lângă coastă…

*

Masacrul taberei a fost descoperit de un avion L-19 „Bird Dog”, atras de rotirea a zeci de vulturi deasupra acelui loc.

Asta se întâmpla cam pe la amiază.

În timp ce dădea alarma prin radio, pilotului nu-i fu deloc greu să observe urmele lăsate în laterit de vehicule. Reperă foarte repede şi maşinile părăsite lângă râu.

La faţa locului a fost imediat trimis un grup de intervenţie transportat de elicoptere.

Primul raport al ofiţerului care comanda acest grup de intervenţie indica că rebelii erau probabil în număr de treizeci şi că după toate aparenţele fugiseră spre est.

După urmele lăsate, aveau un avans de patru-cinci ore. După ce traversaseră râul, o tăiaseră spre pădure şi se înfundaseră în ea.

Mai departe era practic imposibil să li se ia urma.

Comandantul armatei deduse din acest raport că rebelii, ca de obicei, vor încerca să ajungă la sanctuarele situate de cealaltă parte a frontierei zambiene.

Albii asasinaţi nu erau nişte oarecare! Ţinând cont de repercusiunile pe care masacrul avea să le aibă pe plan internaţional, cartierul general organiză o vastă operaţiune de încercuire încercând să taie drumul fugarilor.

După douăzeci şi patru de ore, un grup de patru rebeli a căzut într-o ambuscadă organizată de-a lungul uneia dintre căile de retragere pe care grupul de comando ar fi putut s-o aleagă.

Cei patru oameni au fost împuşcaţi. Asupra unuia dintre ei s-a găsit un portofel care aparţinuse uneia dintre victime.

Comandantul a tras în felul acesta concluzia că raţionamentul lui era just şi că rebelii încercau într-adevăr să se întoarcă în Zambia.

Banda se împărţise pur şi simplu în grupuri mici în speranţa că vor fi mai greu de reperat şi interceptat.

Numai că toate celelalte căutări s-au dovedit până la urmă zadarnice.

III

Hubert intră în birou şi lăsă uşa grea să se închidă automat în urmai lui.

Domnul Smith stătea cu nasul în dosarul aşezat în faţa lui pe birou. Era încruntat. Era cât se poate de clar că ceea ce citea nu-i făcea prea mare plăcere.

Hubert se apropie de unul din fotoliile de piele rezervate vizitatorilor, se lăsă să alunece în el şi se aşeză picior peste picior. Purta un costum gri foarte sobru şi o cravată în dungi. Faţa lui de prinţ, arsă de soare, era cât se poate de destinsă.

Domnul Smith ridică în sfârşit capul şi se uită la Hubert prin lentilele groase ale ochelarilor lui de miop, care îl făceau să semene cu o broască ţestoasă bătrână şi nostalgică.

— Ce mai faci flăcăule? întrebă el cu un ton mohorât.

— Am privirea vioaie şi urina limpede, răspunse Hubert.

— Perfect, zise domnul Smith. Îmi pare bine pentru tine…

În realitate nu arăta deloc ca un om căruia îi pare bine de ceva. Rareori îl văzuse Hubert atât de preocupat.

— Iar au crescut arabii preţul la petrol? se hazarda el. Dolărelul nostru a luat-o iar peste bot?

Domnul Smith suspină din toţi, rărunchii.

— Dacă ar fi numai asta! se plânse el. Dar totul merge prost…

Hubert începu să râdă.

— În locul dumitale, eu aş lăsa totul baltă şi m-aş duce opt zile în Florida. În zona aia femeile nu lipsesc şi nimic nu e mai potrivit pentru refacerea moralului.

Domnul Smith suspină din nou.

— Numai că nu eşti în locul meu, din fericire pentru tine… Dacă m-aş hotărî să pun cheia sub preş, la Casa Albă s-ar stârni panică!

Hubert nu rezistă la tentaţia unei înţepături.

— Nimeni nu e indispensabil…

— Du-te şi explică asta acolo sus, îi răspunse domnul Smith. Eu am încercat s-o fac, dar nici n-au vrut să mă asculte. Când mă duc să cinez acasă la vreunul din prietenii mei, doar că nu mobilizează Garda Naţională!

Hubert dădu grav din cap.

— Vă plâng, oftă el. În mod sincer…

Domnul Smith îi aruncă o privire piezişă, ezitând asupra felului în care trebuia să înceapă.

— Hum…, făcu el.

Îşi aşeză mâinile de prelat cu palmele lipite de birou.

— Să vorbim mai bine despre tine, flăcăule, reluă el schimbând subiectul… Pentru că te simţi în formă, e bine să profiţi de asta.

Luă în mână o mapă şi 6 deschise.

— Presupun că ai auzit de Jonathan Weaver?

Hubert încuviinţă.

— Membrul Camerei Reprezentanţilor care a fost asasinat în Angola? Numai despre asta scriu toate ziarele.

Domnul Smith arătă cu degetul durduliu spre dosar.

— Tocmai am primit fotografiile de la locul masacrului, zise el. Nu sunt prea plăcute la vedere…

Hubert dădu neputincios din umeri.

— I-am cam căutat, nu-i aşa? remarcă el. Ce idee să te duci la vânătoare într-o ţară plină de rebeli! Trebuia să se aştepte la una ca asta…

Domnul Smith dădu uşor din cap.

— Aşa pretind ziarele, îi atrase el atenţia. Cazul e prea frumos ca să scape ocazia şi să nu scoată articole de senzaţie. Mă întreb dacă nu cumva chiar ăsta e motivul urmărit de rebeli. Asmuţirea opinci americane printr-o lovitură de răsunet!

Hubert ridică interesat din sprâncene.

— De fapt, reluă domnul Smith, Jonathan Weaver, soţia lui şi prietenii lor vânau într-o regiune pacificată. Nici o tulburare nu mai avusese loc acolo de multă vreme. Pe de altă parte, era suficient de îndepărtată de zonele de insecuritate pentru ca aparent să nu existe nici o teamă.

— Se pare că rebelii le-au demonstrat contrariul.

— Ai dreptate, recunoscu domnul Smith. Dar ceea ce s-a întâmplat era cu totul imprevizibil.

Făcu o pauză.

— Ziarele şi televiziunea s-au ocupat imediat de această întâmplare din cauza personalităţii victimelor, adăugă el. Dacă e să le dai crezare, Angola ar fi pustiită de un război civil înverşunat. Rebelii ar mişuna peste tot şi ar masacra pe toată lumea…

— Exact ce înţelesesem şi eu, zise Hubert.

— Imaginea e cu totul falsă, replică domnul Smith. După răzmeriţele sângeroase din anii şaizeci, portughezii au reuşit să restabilească ordinea aproape în toată ţara. Cu excepţia unui triunghi îngust situat în nord şi unele zone de frontieră din est, se poate admite că pacificare este un succes total. De un an şi jumătate gherila scârţâie rău de tot.

Domnul Smith se întrerupse puţin, apoi continuă:

— Au mai rămas doar câteva sute de rebeli ce se ascund în unele păduri greu accesibile. Mai mult foamea decât altceva îi împinge uneori să atace plantaţiile.

— După câte am citit, masacrarea lui Weaver şi a celor care îl însoţeau a fost executată de o bandă bine organizată şi puternic înarmată, obiectă Hubert.

— Informaţiile obţinute de mine confirmă acest lucru, recunoscu domnul Smith. După toate probabilităţile, a fost vorba de un comando venit din Zambia. În urma eşecului rebeliunii, şefii şi o parte din oamenii lor au trecut frontiera pentru a se pune la adăpost. Guvernele de la Lusaka, Kinshasa şi Brazzaville le-au acordat azil politic şi dreptul de a-şi instala tabere de antrenament pe teritoriul lor. Şi de acolo bandele fac incursiuni în Angola. Dar este pentru prima dată, de multă vreme, când una dintre ele pătrunde atât de departe în ţară.

— E sigur că venea din Zambia? întrebă Hubert.

Domnul Smith îşi îndepărtă mâinile cu palmele îndreptate spre tavan.

— Portughezii nu au nici o dovadă sigură, dar este ipoteza cea mai verosimilă, răspunse el. Rebelii purtau ţinute de camuflaj în bună stare şi erau înarmaţi cu puşti Kalaşnikov nou-nouţe. Pe de altă parte, urmele pe care le-au lăsat indică că s-au repliat spre est. Armata a organizat o acţiune de încercuire şi a reuşit să intercepteze patru dintre rebeli pe un drum ce ducea spre frontiera zambiană.

— Sunt vii? se interesă Hubert.

— Morţi, răspunse domnul Smith. Restul bandei a trecut prin ochiurile plasei…

Hubert îşi frecă bărbia gânditor.

— Ce amestec avem noi în povestea asta? întrebă el. E adevărat că Jonathan Weaver era membru al Camerei Reprezentanţilor, dar asta nu explica de ce CIA ar…

— Weaver nu se dusese în Angola doar să vâneze, îl întrerupse domnul Smith. Călătoria mai avea drept scop unele contacte cu

guvernul în vederea studierii posibilităţilor de investire în Angola a capitalurilor americane particulare.

Hubert încuviinţă clătinând din cap.

— Credeţi că asasinarea lui poate avea un scop politic?

— Nu e imposibil, răspunse domnul Smith. După moartea lui, societăţile vor fi mult mai puţin dispuse să-şi plaseze dolarii într-o ţară pradă subversiunii armate...

— Campanie de presă?

— Să nu mergem până acolo, răspunse domnul Smith. Nu cred că trebuie să vedem în asta o manevră orchestrată. Ziarele s-au repezit asupra acestui fapt pentru că au văzut în el un mijloc de a-şi spori tirajul. Nu se întâmplă în fiecare zi ca un membru al Camerei Reprezentanţilor să fie tăiat în bucăţi şi nevasta lui violată de vreo treizeci de negri dezlănţuiţi. Dacă şi-ar fi găsit moartea într-un accident de maşină, nu li s-ar fi acordat decât câteva rânduri...

Hubert ştia că e inutil să-şi „bruscheze" şeful. Domnul Smith nu aborda fondul problemei decât atunci când credea el că a sosit momentul. Aşa că se instala cât mai confortabil în fotoliu şi se înarma cu răbdare.

— După cum ştiţi, reluă domnul Smith, mişcările revoluţionare angoleze sunt şi mai divizate decât în ţările arabe ceea ce nu e puţin lucru. De o parte se află *Guvernul revoluţionar al Angolei* în exil şi *Armata de eliberare naţională a Angolei*. Zona lor de influenţă Se situează în principal în nordul ţării. De cealaltă parte, *Partidul luptei unite a africanilor din Angola* care provine din *Mişcarea populară de eliberare a Angolei.* Acestea menţin tensiunea la frontierele orientale.

Domnul Smith făcu un gest cu mâna de parcă s-ar fi scuzat pentru enumerarea care avea să urmeze.

— GRAE şi MPLA sunt principalele organizaţii subversive, dar sunt departe de a fi singurele, continuă el. Mai există şi *Frontul democratic pentru eliberarea Angolei, Uniunea populaţiilor din Angola* şi *Mişcarea anticolonialistă. Fără a uita Uniunea naţională a muncitorilor din Angola* şi *Uniunea naţională pentru independenţa totală a Angolei...*

— De ce să nu fie? zise cu ironie Hubert.

— Şi încă nu ţi le-am amintit decât pe cele mai importante, îl asigură domnul Smith. GRAE îşi are bazele în Congo-Kinshasa, iar MPLA în Congo-Brazzaville precum şi în Zambia. Ceilalţi se descurcă şi ei cum pot...

Se întrerupse două secunde.

— Toţi aceşti oameni se înţeleg între ei precum câinele cu pisica, continuă domnul Smith. Deşi obiectivul lor comun este acela de a-i arunca pe portughezi în mare, nu e mai puţin adevărat că toţi sunt foarte hotărâţi ca lucrul acesta să se realizeze numai în propriul lor profit. Îşi petrec timpul redactând proclamaţii răzbunătoare în care se acuză reciproc de cele mai mari rele. Îşi pun fără încetare beţe în roate şi asta nu numai la figurat. Li s-a întâmplat nu o dată să se dedea la adevărate bătălii între ei şi au mers până acolo încât au furnizat portughezilor informaţii care să ducă la o şi mai sigură eliminare a conaţionalilor lor....

— Încântătoare mentalitate!

— După cum vezi... O asemenea atitudine poate să ne pară absolut ilogică şi de neînţeles, dar trebuie să nu uităm că ne aflăm în Africa. Cu toate că nimeni nu recunoaşte, rivalităţile tribale joacă aici un rol determinant. În nord se găsesc mai ales bakongoşi, în vreme ce centrul e populat de barabunduşi, iar sudul ţării e ocupat de umbunduşi. Cele trei etnii nu s-au iubit prea mult niciodată...

— Aşa...

— Mai trebuie să adăugăm şi opiniile politice radical opuse, continuă domnul Smith imperturbabil. GRAE se vrea strict naţionalist şi de inspiraţie religioasă. În aşa măsură încât şi-a fondat propria Biserică, *Biserica lui Cristos din Angola.* Una dintre caracteristicile ei este de a primi fără deosebire în rândurile ei pe credincioşii de toate confesiunile. Un soi de ecumenism *avant la lettre.* Rugăciunea e obligatorie, iar oficianţii sunt atât preoţi catolici cât şi preoţi protestanţi.

— Cu alte cuvinte, aceşti oameni cumsecade nu-şi taie gâtul decât după ce s-au rugat la Dumnezeu...

— Aproape cam aşa... În schimb, MPLA este marxistă convinsă. Majoritatea cadrelor ei au fost instruite la Moscova sau la Pekin. Au înlocuit biblia cu cărticica roşie. Obiectivul lor este să instaureze în Angola o democraţie populară.

Hubert începea să-şi facă o idee despre ce-l aştepta.

— Ca să rezumăm, conchise domnul Smith, este un adevărat bazar. Şi politica noastră nu aranjează nimic! Cu toate că Portugalia este aliata noastră în cadrul NATO, Departamentul de Stat a susţinut totdeauna mai mult sau mai puţin pe unii rebelii în numele anticolonialismului. Avem o responsabilitate directă în

special în declanşarea răzmeriţelor sângeroase din 1961.

Hubert dădu indiferent din umeri.

— Nu e nimic nou, observă el. L-am susţinut şi pe Fidel Castro ca să-i permitem să ia puterea!

Domnul Smith încruntă din sprâncene de parcă s-ar fi simţiţi vizat.

— De multă vreme munca noastră constă în a corecta minciunile gogonate ale politicienilor, comentă el cu un ton dezamăgit. Li se pare că e un lucru inteligent să sufle în foc în numele marilor principii. După aceea însă, când toată casa arde, încep să strige şi ne cheamă pe noi să stingem focul…

Domnul Smith suspină.

— În ceea ce priveşte Africa, continuă el, în sfârşit au înţeles. Dar va fi mereu harababură atâta timp cât Departamentul de Stat nu se va hotărî să adopte o politică coerentă. Nu putem lupta împotriva chinezilor în Tanzania sau în Congo-Brazzaville şi în acelaşi timp să condamnăm Rhodesia şi Africa de Sud la ONU. Aceeaşi problemă e şi în Angola.

Hubert îl aprobă clătinând din cap.

— Efectiv… trebuie să-ţi fi pierdut judecata continuând să susţii rebeliunea în vreme ce oamenii noştri de afaceri intenţionează să facă investiţii în ţara respectivă…

Domnul Smith avu o mimică sceptică.

— Să sperăm că vei fi auzit…

Luă o foaie din dosar şi o parcurse în mare viteză.

— Dar nici noi nu am rămas inactivi, declară el. Rolul nostru e de a prevedea viitorul, oricare ar fi el. Am reuşit să plasăm câteva „jaloane” pe lângă GRAE şi MPLA ca şi în interiorul altor mişcări de mai mică importanţă.

Hubert s-ar fi mirat să fi fost altfel.

— În principal, poate că te va interesa să ştii că „vechiul” tău complice Enrique Sagarra se află în Zambia, adăugă domnul Smith. Ţine locul unui „instructor” cubanez pe care Havana îl trimisese acolo ca să-i organizeze pe rebelii din MPLA.

— Sărmanul! făcu Hubert. Presupun că, a avut ceva necazuri pe traseu?

Domnul Smith nu-i răspunse.

— A trecut ceva timp de când Enrique nu ne-a mai trimis veşti, reluă el. Nu e deci imposibil să fi participat chiar la operaţiunea împotriva taberei lui Weaver. Altfel, asta ar însemna că…

Îşi lăsă fraza neterminată însoţind-o cu o grimasă de

neputinţă.

— Deocamdată prefer să cred că nu i s-a întâmplat nimic neplăcut, adăugă el. Te trimit deci la Luanda. Avem un contact cu o celulă din GRAE. Aceasta va completa informaţiile pe care Enrique ni le va trimite despre MPLA.

Hubert strâmbă din nas.

— Păi adineauri aţi spus că aveţi deja informatori la faţa locului…

— Mi se pare de dorit să avem acolo pe cineva ca tine, se limită să răspundă domnul Smith.

Pentru cine îl cunoştea, aceasta nu putea să însemne, decât un singur lucru: ştia mai mult decât voia să spună.

— Este posibil ca uciderea lui Weaver să nu fie decât o manevră pentru a-i face pe oamenii de afaceri americani să nu mai investească în Angola, declară el. Totuşi nu putem elimina toate celelalte eventualităţi. Rebeliunea pare definitiv potolită, dar asta ar putea să fie semnul că se pregăteşte o vâlvătaie.

Domnul Smith îşi scoase ochelarii şi începu să-şi lustruiască cu meticulozitate lentilele, cu o bucăţică de piele de căprioară scoasă din buzunarul de la vestă.

— Tu trebuie să descoperi ce se ascunde aici…

Făcu o pauză.

— Angola este o ţară de viitor, actualmente în plină dezvoltare, reluă el. Venitul pe cap de locuitor este deja unul dintre cele mai importante din Africa. Este pe locul trei printre producătorii de cafea. Tot acolo se găsesc diamante şi minereuri de fier cu concentraţii mari. De curând s-au descoperit zăcăminte importante de petrol şi nu e deloc exclus ca subsolul să conţină cupru şi uraniu…

— Înţeleg, zise Hubert. Ar fi cu totul regretabil ca rebelii să transforme acest adevărat El Dorado în democraţie populară…

— Asta e, flăcăule, zise domnul Smith. E rândul tău să intri în scenă!

Hubert înţelese că întrevederea s-a terminat. Se ridică.

— Howard îţi va înmâna „instrucţiunile amănunţite”, conchise domnul Smith. Îţi urez noroc…

IV

Hubert dădu cheia funcţionarului de la recepţie şi se îndreptă spre ieşire.

Hotelul *Continental* era situat pe *rua* Duarte Lopes, colţ cu *avenida* Restauradores de Angola, una dintre principalele artere ale cartierului european din Luanda.

Hubert închinase o maşină Volkswagen pe care o lăsase în faţă la *Judo-Club,* la doi paşi de acolo. Ajunse la maşină mergând cu pasul lui suplu care trăda atletul în plină condiţie fizică, se aşeză la volan şi porni motorul.

După ce demară, intră pe *rua* Avelino Dias şi se integră în fluxul circulaţiei îndreptându-se spre *Matumba*, piaţa cea mare care constituie pentru luandezi centrul oraşului.

În măsura posibilului, de fiecare dată când avea o misiune într-un loc pe care nu-l cunoştea, Hubert începea prin a face cât mai bine cunoştinţă cu cadrul.

În afara faptului că asta îi permitea să se familiarizeze cu locurile şi să-şi stabilească puncte de reper, experienţa îl învăţase că un astfel de demers se poate dovedi foarte preţios mai târziu. Un fel de al şaselea simţ îl făcea să perceapă anumite tensiuni ascunse care existau uneori în spatele unei atmosfere nepăsătoare sau vesele.

Soarele scăpată cu repeziciune deasupra Atlanticului împodobind deja cu nuanţe roz etajele superioare ale marilor imobile ultramoderne.

O dată cu ora închiderii birourilor şi administraţiilor, străzile fuseseră invadate de numeroase maşini, dar lăţimea şoselelor şi mulţimea locurilor de refugiu făceau circulaţia destul de susţinută.

În ciuda latitudinii, la mai puţin de zece grade de ecuator, căldura şi umiditatea rămâneau perfect suportabile. Influenţa oceanului era benefică. Nici pomeneală de căldura copleşitoare din alte oraşe precum Kinshasa, unde Hubert avusese deja ocazia să poposească.

Pe trotuarele decorate cu mozaicuri după vechea tradiţie lusitană, trecătorii mergeau fără să se grăbească. Erau tot atâţia negri în haine europene cât şi albi. Fiecare mergea alături de

celălalt într-o ambianţă de cumsecădenie naturală, fără nici o stinghereală.

Mai puteai remarca un număr important de *mesticos* amintind că prezenţa portughezilor data de peste patru secole şi făcând astfel dovada absenţei totale a rasismului la ei.

În unele privinţe, mai ales în problema asimilării, Luanda nu se deosebea mult de Brazilia.

Văzând mulţimea destinsă şi zâmbitoare, îţi venea greu să-ţi închipui că în câteva provincii se mai menţineau încă focare de gherilă.

Hubert merse în direcţia colinei care domina portul, apoi făcu la dreapta ca să ajungă pe celebra *Avenida Marginal* care se întindea de-a lungul ţărmului.

La extremitatea cheiului lung – împânzit de macarale – care proteja portul, un pachebot alb se pregătea să acosteze. Vreo şase cargouri trăseseră deja în faţa antrepozitelor perfect aliniate. Altele aşteptau în larg. Portul dădea impresia unei animaţii prospere.

Hubert frână să dea prioritate unui autobuz cu imperială vopsit în verde şi alb.

Aterizase în cursul după-amiezii pe aeroportul Presidente Craveiro Lopes, venind de la Paris, cu escală la Lisabona. Călătoria nu ridicase nici o problemă.

În această misiune, actele lui Hubert îi atribuiau naţionalitatea franceză şi certificau că este ziarist. Howard nu-şi prea chinuise creierii să-i găsească o acoperire originală...

Poliţistul însărcinat cu controlul paşapoartelor pusese viza turistică fără să clipească. Nu scria în el că Hubert se considera că lucrează pentru un ziar cu opinii foarte net progresiste şi că publicase deja mai multe articole ostile menţinerii suveranităţii portugheze în Angola.

Un taxi, condus de un tânăr negru ce părea pe deplin satisfăcut de soarta lui, îl duse pe Hubert până în oraş. De la Paris îi fusese rezervată pe numele lui o cameră la hotelul *Continental.*

După ce luase în primire camera şi făcuse un duş, Hubert ieşise la plimbare. Sunase de la o cabină publică la numărul care figura în „instrucţiunile amănunţite”.

Acestea indicau că corespondentul lui purta numele de cod *Florentino,* dar nu se preciza dacă persoana în cauză ştia că lucrează în realitate pentru CIA. În această privinţă se impunea

deci cea mai mare prudenţă.

După schimbarea frazelor de recunoaştere, *Florentino* îl făcuse pe Hubert să înţeleagă că îi era cu neputinţă să stea prea mult de vorbă la telefon, dar că aştepta venirea lui la Luanda şi că în consecinţă totul era pregătit. Îi fixase o întâlnire la zece seara pe *Ilha* şi îi comunicase noi fraze de recunoaştere.

În toată povestea asta se simţea amatorul conştiincios, dar Hubert nu putea decât să accepte. „Instrucţiunile amănunţite" insistau într-adevăr asupra faptului că trebuia să aibă încredere în *Florentino* şi să nu ia contact cu reprezentantul CIA decât în ultimă instanţă. Fără îndoială că se intenţiona ca acesta să nu afle că mai există o reţea de care el nu ştia.

Şi mai exista o explicaţie. Reprezentantul CIA ocupa un post oficial la consulatul general al Statelor Unite din Luanda. În aceste condiţii, dacă era supravegheat, ar fi putut să pară ciudat că se întâlneşte cu un ziarist „angajat". Acoperirea lui Hubert ar fi putut fi grav compromisă.

Oricum, Hubert ar fi vrut tare mult să ştie ce hram purta acest *Florentino.* Era un agent de-al domnului Smith, sau servea doar ca intermediar pentru a pune în contact anumite persoane „de încredere" cu rebeliunea? În acest ultim caz, cunoştea în mod obligatoriu filiera pariziană prin intermediul căreia fusese contactat.

Hubert se vedea deci obligat să joace foarte strâns pentru a nu se da de gol. Dar domnul Smith şi Howard avuseseră probabil motivele lor lăsându-l în mod voit în incertitudine.

Va vedea el…

Deocamdată, Hubert nu avea nimic de făcut înainte de ora întâlnirii. Aşa că putea să vadă oraşul. După aceea se putea duce să ia masa într-unui din restaurantele de pe *Ilha.*

Avenida Marginal era plină de lume. Era ora la care luandezii ieşeau la plimbare şi admirau apusul soarelui. O mulţime colorată şi veselă zăbovea sub palmierii dinspre ocean, pe trotuarele împodobite cu motive decorative care aminteau de Copacabana.

Dacă asemănarea cu faimoasa plajă de la Rio de Janeiro devenea şi mai surprinzătoare când vedeai marile clădiri ultramoderne, mai departe însă nimic nu mai era la fel.

Priveliştea merita osteneala deplasării, putând să admiri antica fortăreaţă Sao Miguel pe care soarele la asfinţit o înveşmânta în nuanţe de mov.

Hubert admira spectacolul, dar acorda şi o mare atenţie oglinzii retrovizoare.

Un obicei mai vechi…

Pe când vira în direcţia pieţii Diego Cao, unde buildingul care adăpostea *Centro de informacao e turismo de Angola* marca sfârşitul aleei şi totodată începutul portului, Hubert zări o maşină Opel de culoare cenuşie care se ţinea după el.

Coincidenţă?

Devenea din ce în ce mai greu de admis. Hubert reperase deja maşina cenuşie în urma lui imediat după ce demarase. O văzuse apoi la aceeaşi distanţă respectuoasă pe toată durata traseului.

Dat fiindcă se lăsase în voia circulaţiei şi că aceea nu era singura maşină care se menţinea în urma lui, nu-i acordase o atenţie deosebită, mulţumindu-se doar să-i înregistreze prezenţa. Acum însă, ţinând cont de ocolul pe care-l făcuse, ca să poată ajunge la *Avenida Marginal,* totul semăna cu un filaj clasic.

Prima idee a lui Hubert fusese că *Florentino* pusese pe cineva să-l urmărească. Cu toate că nu-i spusese unde stă, la Luanda nu erau chiar atât de multe hoteluri şi se putea informa foarte bine prin telefon.

Dar de ce?

Florentino nu era decât un intermediar. Rolul lui era să-l pună pe Hubert în legătură cu cei pe care dorea să-i întâlnească. Era puţin probabil să fi avut pe cineva în slujba lui care să-i facă această treabă.

Reţeaua luandeză pe care o avea GRAE?

Nu era imposibil. În ciuda recomandării lui *Florentino,* era normal să fie bănuitori. Faptul că îl introduceau pe Hubert în organizaţie, constituia pentru ei un mare risc. Poate voiau să se asigure că se comporta ca un ziarist şi că nu se întâlnea cu persoane cu care n-ar fi trebuit să se întâlnească…

Printre altele, cu poliţia portugheză…

Eventualitatea intervenţiei unei reţele rivală cu GRAE nu era nici ea exclusă. Îşi amintea că la Washington domnul Smith insistase asupra războiului pe care îl duceau între ele diferitele mişcări de rebeliune.

Hubert se hotărî să verifice. Semnaliza, trecu pe banda din stânga şi încetini spre a face cale întoarsă la următoarea intersecţie.

O camionetă, pe care o depăşise cu o clipă mai înainte, se plasă exact în spatele lui în momentul în care frâna, ascunzând

din nefericire maşina Opel.

În faţă circulaţia era relativ densă. Hubert trebui să aştepte înainte de a putea manevra astfel încât să se strecoare printre maşinile care veneau din sens invers.

Când reuşi în sfârşit s-o facă, Opel-ul nu se mai vedea nicăieri.

Hubert dădu resemnat din umeri. Pentru că nu-l depăşise pe stânga atunci când se oprise, probabil că făcuse la dreapta sau intrase în garajul unui imobil. Fusese deci o alarmă falsă…

În mijlocul golfului, *Ilha de Luanda* şi insuliţele care o prelungeau, cocotierii îşi etalau frunzişul des care contrasta plăcut cu nisipul alb. Câteva veliere profitau de timpul rămas până la apusul soarelui pentru a mai face câteva plimbări. Două bărci cu motor trăgeau doi schiori care se distrau întretăind mereu dârele de spumă. Hubert supraveghea din instinct oglinda retrovizoare. Tocmai depăşise clădirea care adăpostea *Automovel Clube* când Opel-ul cenuşiu apăru din nou în spatele lui, depăşind cele două şiruri de maşini pentru a ajunge iar la distanţa potrivită…

De data asta nu mai putea fi nici cea mai mică îndoială.

Deşi la Luanda existau cu siguranţă mai multe Opeluri cenuşii, faptul că se menţinea în permanenţă la o distanţă de cinci vehicule de el echivala cu o certitudine. De acum înainte trebuia să mai afle ce doreau ocupanţii lui.

Hubert încercase de câteva ori să zărească câte persoane erau înăuntru. Nu reuşise. Fie că îl împiedicaseră maşinile intercalate, fie că soarele, jos la orizont, se reflectase în parbrizul maşinii cenuşii. Aşa cum se întâmpla şi acum. În timp ce continua să înainteze, adaptându-şi viteza la viteza celorlalte vehicule, Hubert se strădui să reflecteze puţin la situaţia de faţă. Nu credea că viaţa i-ar fi în pericol. Nu mai fusese la Luanda de destul de multă vreme.

Era prea devreme pentru ca acoperirea lui să fi fost dată în vileag. Asta ar fi putut însemna o greşeală făcută la Paris, ceea ce era puţin probabil.

Pe de altă parte, nu s-ar fi arătat chiar aşa, cu riscul de a-l pune în gardă. Presupunând că ar fi vrut să-l suprime, ar fi trebuit să aştepte o ocazie favorabilă pentru a-l ataca prin surprindere.

Nu putea afla mai mult decât obligându-i să dea cărţile pe faţă.

Dificultatea manevrei consta în faptul că un simplu ziarist nu

s-ar fi arătat bănuitor şi n-ar fi descoperit aşa de rapid filajul. Trebuia deci să acţioneze în aşa fel încât ceilalţi să nu bănuiască nimic.

Pe de altă parte, nici nu putea fi vorba să-i ţină după el până la ora întâlnirii…

La hotel consultase un plan al oraşului Luanda şi al împrejurimilor. Putuse deci să-şi facă o idee relativ precisă asupra locului. Poate că şoferul Opel-ului nu se gândise să facă plinul în vederea unei deplasări lungi. Maşina lui însă avea rezervorul plin. Poate că exista o posibilitate. Dacă n-ar fi mers, Hubert s-ar fi străduit să găsească altceva înainte de ora întâlnirii.

În schimb avea să se expună deliberat, fără nici o posibilitate de ripostă. Ceilalţi nu încercaseră nimic atâta vreme cât se aflaseră în oraş. Dar odată părăsită Luanda, nimic nu putea permite să li se prevadă intenţiile…

Din cauza controalelor de la aeroport, Hubert considerase preferabil să nu-şi ia nici o armă. Calitatea lui de ziarist progresist poate că fusese semnalată poliţiei, ceea ce ar fi putut să ducă la un control serios al bagajelor. Descoperirea unei arme ar fi compromis din start misiunea în această ţară.

În aceste condiţii, nu putea decât să spere că urmăritorul sau urmăritorii nu aveau intenţii prea rele în privinţa lui.

Înainte de a ajunge la colina în vârful căreia se ridica fortăreaţa Sao Miguel, Hubert încetini ca şi cum ar fi vrut să contemple minunata panoramă pe care o oferea *Ilha*. Maşina cenuşie îl imită cu o conştiinciozitate demnă de laudă, păstrând aceeaşi distanţă.

Tot nu putea să vadă câţi erau înăuntru…

Hubert acceleră din nou ca să ocolească promontoriul care marca extremitatea golfului şi capătul vestitei *Avenida Marginal.* Merse mai departe pe *Praia de Bispo,* unde câţiva înotători întârziaţi se pregăteau să-şi strângă bagajele, apoi treci pe lângă *Barrio Economico*. În mai puţin de un sfert de oră, globul enorm şi însângerat al soarelui avea să se scufunde în valuri.

Un avion Fokker de pe liniile interne trecu pe deasupra ţărmului pentru a ateriza pe aeroportul a cărei pistă principală se îndrepta spre ocean, dar nu ajungea chiar până la mal.

În faţă, drumul continua pe lângă ţărm până la locul de vărsare al râului Cuanza, la şaptezeci de kilometri de Luanda. Contrar nordului Luandei care se termina cu faleze, coasta de

sud era plată, cu excepţia câtorva coline, printre care Morro dos Veados, Colina Cerbilor. Interesul pentru ea consta în principal în aceste plaje splendide şi în admirabila peninsulă Mussulo, adevărat paradis plantat cu stejari şi cocotieri. Nu era deci nimic ciudat în dorinţa lui Hubert de a admira apusul soarelui din acel loc.

În spate, maşina cenuşie nu mai putuse să umple distanţa. De la ieşirea din Luanda, nu mai puteai întâlni decât maşini care se întorceau de la plajă şi se îndreptau spre capitală.

Hubert conduse mai departe încă vreo douăzeci de kilometri. După micul sat balnear Belas, ascuns printre copaci, Hubert consideră că plimbarea durase destul. Deoarece urmăritorii se ţineau după el cu încăpăţânare, trebuia să-i oblige să acţioneze. Oprindu-se la ieşirea din următoarea curbă fără vizibilitate, Hubert i-ar fi constrâns să ia o hotărâre într-un sens sau în altul.

Sau şi-ar fi continuat drumul ca şi cum n-ar fi fost nimic – şi ar fi fost destul să facă cale întoarsă pentru a i se pierde urma – sau ar fi oprit şi atunci ar fi urmat explicaţiile…

Hubert nu trebui să aştepte apariţia locului ideal. Văzu în oglinda retrovizoare cum Opel-ul se apropia din ce în ce mai mult.

Cât vedeai cu ochii nu se zărea nici o altă maşină. Hubert simţi un nod în stomac.

După toate probabilităţile, ceilalţi hotărâseră să treacă la acţiune.

Stăpânindu-şi pornirea de a apăsa pe acceleraţie, Hubert se lăsă prins din urmă fără să mărească viteza. În acelaşi timp se întreba dacă nu cumva făcuse o greşeală grosolană facilitându-le astfel misiunea. Nu puteai găsi un colţ mai favorabil pentru o lichidare discretă!

Opel-ul cenuşiu continua să câştige teren. Hubert putu acum să constate că înăuntru erau trei oameni. Încercă zadarnic să-şi dea seama dacă îşi pregătiseră armele să deschidă focul în momentul în care urma să treacă în depăşire pe lângă Volkswagen.

În acest caz, singura soluţie eficace era să frâneze brusc când vor ajunge în dreptul lui, dereglându-le astfel tirul. Lăsând maşina să-şi continue drumul, Hubert se pregăti pentru acţionarea pedalei de frână.

Maşina din urma lui ajunsese acum la vreo douăzeci de metri. Nici o armă nu părea să ţintească prin ferestrele deschise, dar

asta nu însemna nimic. Poate că ceilalţi nu voiau să-şi trădeze intenţiile decât în ultima secundă.

Apoi totul se petrecu foarte repede.

Exact înainte de a ajunge în dreptul maşinii lui Hubert, şoferul Opel-ului încetini uşor pentru a diminua viteza relativă. Apoi, în timp ce Hubert apăsa cu toată puterea pe frână, maşina cenuşie se abătu din drum să-i taie calea. Cu un scrâşnet dublu de cauciucuri, cele două maşini începură să se clatine înainte şi înapoi.

Dus de elan, Opel-ul luase un avans de vreo treizeci de metri. În vreme ce Volkswagen-ul se oprea la marginea drumului, maşina cenuşie încremenea şi ea de-a curmezişul şoselei. Ce bine că Hubert prevăzuse totul şi începuse să frâneze înainte!

O fracţiune de secundă intenţionase să întoarcă pe loc şi s-o şteargă, apoi îşi zise că asta n-ar fi servit la nimic. Mai puternic şi mai rapid, Opel-ului nu i-ar fi fost deloc greu să-l ajungă din urmă. Pentru că ceilalţi nu încercaseră să-l împuşte, era mai bine să vadă ce voiau.

Portierele maşinii cenuşii se deschiseră larg. Doi bărbaţi ţâşniră afară, în vreme ce al treilea rămase la volan. Hubert văzu un negru înalt cu o faţă ca de abanos şi un mestico mai mic de statură, dar care impresiona în schimb prin lăţimea umerilor. Nici unul dintre ei nu avea în mână vreo armă.

Hubert văzu în asta un indiciu încurajator. Prefăcându-se nedumerit şi totodată furios, coborî şi el îndreptându-şi degetul spre frunte apelând astfel la un gest de o claritate internaţională.

— Cred că sunteţi cam bolnavi, zise el mânios exprimându-se în franceză. Aţi fi putut provoca un accident!

Negrul se opri la trei metri în timp ce metisul rămase în urmă.

— Vrem doar să-ţi vorbim, îi răspunse primul cu un accent foarte puternic. Cu aceeaşi ocazie, am dori să-ţi vedem puţin actele…

Hubert se încruntă.

— Sunteţi de la poliţie? se miră el. Nu cred să fi comis vreo infracţiune…

Cei doi se uitară unul la altul, apoi negru zâmbi amuzat.

— Nu suntem de la poliţie, răspunse el. Ba aş zice că dimpotrivă!

Întinse mâna.

— Acum, actele…

În acest timp, şoferul Opel-ului întorsese maşina şi oprise pe

partea cealaltă a drumului.

Hubert ezită un moment neştiind ce atitudine să ia.

— Pentru că nu sunteţi de la poliţie, nu văd nici un motiv pentru care ar trebui să vă arăt actele, răspunse el tăios prefăcându-se că vrea să urce în maşină.

Negrul aruncă o privire rapidă pe drum să se asigure că nu se vedea nici un vehicul.

— Cu atât mai rău pentru dumneata, zise el făcând un semn însoţitorului său. Tot le vom vedea... Fie că vrei sau, nu!

Cei doi bărbaţi porniră spre Hubert încercând să-l prindă la mijloc, blocându-l cu spatele de Volkswagen pentru a-l împiedica să fugă. Se vedea bine că se pricepeau.

Hubert ar fi putut să se descurce cu uşurinţă, dar nu era decât un ziarist, iar ceilalţi ar fi considerat ciudat că dă dovadă de o prea mare cunoaştere a tehnicilor de luptă fără armă în faţa a doi adversari. Acoperirea îi impunea să se lase învins.

Lovi cu pumnul destul de stângaci pentru ca negrul să se poată eschiva fără greutate şi se întoarse imediat spre metis, pe care îl lovi la maxilar având grijă să nu fie prea eficace.

Începu o luptă confuză. De o parte, Hubert care se agita ca un apucat, de parcă ar fi vrut cu adevărat să se apere, evitând cu grijă să lovească aşa cum ar fi putut. De cealaltă, cei doi bărbaţi care păreau dornici mai mult să-l imobilizeze şi să-l menajeze decât să-l lovească ca să-l scoată din cursă.

Ar fi putut să dureze aşa multă vreme...

Până la urmă, cei doi se saturară. Hubert îşi dădu seama şi, fără să încerce să pareze, încasă o directă la stern, urmată de o lovitură la ficat care îi tăie respiraţia. Se lăsă să cadă în genunchi, dând din cap de parcă ar fi fost complet *groggy.*

Metisul profită ca să se strecoare în spatele lui şi să-i imobilizeze mâinile la spate. Cu gura deschisă, de parcă ar fi căutat cu disperare să-şi regăsească suflul, Hubert nu încercă nimic pentru a-l împiedica. Apoi negrul se aplecă să-i controleze buzunarele.

— Vezi bine, zise el liniştit. Dacă te-ai fi arătat înţelegător, n-am fi fost obligaţi să ajungem aici. Dumneata ne-ai împins...

Hubert gâfâia destul de convingător şi nu opunea nici o rezistenţă. Negrul îi luă paşaportul şi portofelul şi se dădu doi paşi înapoi să le cerceteze.

După ce răsfoi fiecare pagină a paşaportului pentru a examina vizele şi ştampilele poliţiei de frontieră, deschise portofelul.

Părea în mod deosebit interesat de legitimaţia profesională, de cartea de credit, de legitimaţia de membru a unui club, alte hârtii mai mult sau mai puţin personale pe care figurau adrese sau întâlniri care nu trebuiau uitate.

În privinţa asta nu era nici o problemă. Legitimaţiile erau mai adevărate decât dacă ar fi fost autentice şi Hubert învăţase cu grijă semnificaţia adnotărilor pe care le făcuse chiar el folosind mai multe pixuri de culori diferite.

Când trebuia să fie pusă la punct o „legendă", specialiştii CIA respectau cele mai mici detalii. Puteai să ai încredere în ei.

Negrul părţi satisfăcut şi puse totul la loc în portofel. Apoi, cu un gest neglijent, îl aruncă împreună cu paşaportul pe scaunul maşinii lui Hubert.

— Vă urez şedere plăcută în Angola, declară el. Să aveţi totuşi grijă. Nu tuturor le plac ziariştii…

După care îi făcu un semn metisului care îi dădu drumul lui Hubert. Şi se îndreptară amândoi spre Opel-ul care demară imediat.

Hubert rămase încremenit până când se îndepărtară şi dispărură după o cotitură a drumului. Apoi se ridică şi-şi scutură cu grijă hainele.

Acum nu-i mai rămânea decât să se întoarcă la Luanda.

Mai aşteptă încă vreo cinci minute, de parcă nu şi-ar fi revenit îndeajuns. Ceilalţi puteau să se fi oprit ceva mai încolo şi să-i pândească trecerea. Trebuia în continuare să lase impresia că loviturile lor fuseseră suficiente pentru a-l buimăci.

Soarele dispărea la orizont într-un incendiu de culori strălucitoare. Pe drum trecu un autocar, urmat de câteva maşini particulare.

Hubert ar fi dat mult să ştie cine erau cei doi. Aparent, intervenţia lor nu avusese alt scop decât să verifice dacă era într-adevăr ziaristul francez drept care se dădea.

Florentino? Nu era imposibil. Hubert credea că intervenţia venea mai curând din partea reţelei GRAE cu care trebuia să ia contact. Cu siguranţă că, înainte de întâlnire, oamenii doriseră să fie siguri de identitatea lui…

Când ajunse la Luanda se făcuse deja noapte.

Nu mai zărise nici un Opel cenuşiu şi la intrarea în oraş nu-l aştepta nimeni pentru a-l lua în urmărire.

Înainte de a căuta un local unde să ia masa, Hubert făcu un ocol pe la hotel şi urcă în cameră.

De la prima privire constată că semnele puse se modificaseră.

Cineva profitase de lipsa lui pentru a-i controla bagajele.

Oricine ar fi fost cei care se interesau de el, persoanele respective păreau hotărâte să nu lase nimic la întâmplare.

Puţin mirat, Hubert se întrebă ce trebuia să gândească despre toate astea…

V

Hubert se uită la ceasul de la mână. Zece fără trei minute. Aproape ora la care fusese fixată întâlnirea.

Noaptea era călduţă şi cerul plin de stele. Înclinată pe axa ei, Crucea Sudului scânteia pe catifeaua neagră a cerului. O briză uşoară sufla dinspre larg, aducând valuri de răcoare încărcate cu iod.

Hubert o porni încet pe şoseaua mărginită de palmieri şi de cocotieri înalţi, ale căror frunze foşneau domol în bătaia vântului. Îşi lăsă maşina ceva mai departe, în faţă la *Club Naval.*

Ilha din Luanda, în realitate o peninsulă legată de pământ printr-o şosea carosabilă, cunoştea una din obişnuitele ei seri pline de o animaţie veselă. Dacă nimeni nu mai era de multă vreme pe plajele cu nisip fin, în schimb toate localurile erau pline. Dinspre fiecare *dancing* în aer liber se auzea o muzică ritmată.

Ici şi colo, grupuri de tineri îşi umflau pieptul în faţa fetelor ambalându-şi motocicletele. Albi şi negri, amestecaţi, se distrau într-o deplină înţelegere. De cealaltă parte a golfului, *Avenida Marginal* revărsa valuri de neon multicolore peste apa liniştită încreţită de briză. Mai în depărtare se distingea turnul-orologiu al căpităniei, chiar la intrarea în port. Mai aproape, impozantă pe promontoriul ei, vechea fortăreaţă Sao Miguel părea că stă de pază.

Până la urmă Hubert se hotărâse să ia masa de seară la restaurantul de la *Continental.* Bucătăria era mai mult decât satisfăcătoare, iar vinurile proveneau direct din Portugalia.

Neştiind ce-i va rezerva noaptea, Hubert preferase să nu mănânce prea, mult.

Apoi, o plimbare prin centrul Luandei şi pe drumul spre Cacuaco îi adusese certitudinea că nu era urmărit de nimeni.

Se duse atunci pe *Ilha,* conform instrucţiunilor primite de la *Florentino.*

Statuia lui Paulo Dias de Novais, fondatorul Luandei, se înălţa în faţa vechii sihăstrii *Nossa Senhora de Nazare.*

În timp ce se apropia, Hubert aruncă o privire cercetătoare în jurul lui.

Locul era liniştit şi părea „curat”. Sub un palmier, doi tineri se sărutau de parcă ar fi fost singuri pe lume.

Fericită vârstă…

Hubert merse până la soclul de piatră al statuii şi se opri, întorcând spatele îndrăgostiţilor.

Un clopot începu să bată tacticos orele zece.

Hubert dădu ocol statuii cu paşi lenţi de parcă s-ar fi resemnat dinainte la aşteptare. Scoase din buzunar un pachet de *Estreilas*, îl desfăcu şi duse la buze unul din cilindrii aceia de tutun.

Când *Florentino* îi indicase modalităţile de întâlnire, nu considerase util să-i precizeze că nu fuma. Dar nu avea nici o importanţă…

Hubert îşi scapără bricheta de trei ori, de parcă ar fi funcţionat prost, trase o dată şi dădu drumul afară.

Sub palmierul lor, tinerii continuau să se sărute cu pasiune.

Fără să scape din ochi sihăstria şi piaţa mică, Hubert lăsă să-i cadă ţigara de foi pe jumătate fumată şi o strivi sub toc.

În alte împrejurări ar fi fost conştient că constituia o ţintă excelentă, dar chiar că nu exista nici un motiv ca să fie omorât. Cu atât mai mult cu cât de aici înainte probabil că erau pe deplin liniştiţi în privinţa lui.

Înainte de a fi abordat, trebuiau pur şi simplu să verifice dacă venise singur…

Fata să îndepărtă de iubitul ei şi se apropie de statuie.

Hubert se încruntă. Îl lua drept unul care trage cu ochiul şi probabil că se săturase să-l vadă stând acolo şi uitându-se la ei cum se sărutau. Venea să-i spună vreo două…

Dar băiatul se îndepărtă foarte liniştit cu un aer natural!

— Aveţi o ţigară? întrebă fata în portugheză.

Hubert tresări imperceptibil. Asta era o surpriză! Cea mai bună! Nu se aşteptase deloc la aşa ceva…

Hubert scoase pachetul de *Estreilas.*

— E tot ce am, răspunse el în franceză. Dacă vrei…

Nici o clipă nu-şi închipuise că fata era omul de legătură pe care trebuia să-l întâlnească.

— Mulţumesc, zise ea în franceză. Aveţi un foc?

Hubert scoase bricheta şi scapără de mai multe ori înainte de ai aprinde.

— Nu se aprinde prea repede, constată fata. Ar trebui să vă cumpăraţi alta. Vreţi să vă dau numele unui negustor care vinde tot felul de modele?

Era, cuvânt cu cuvânt, fraza pe care corespondentul său i-o indicase la telefon. Deci totul era corect. Dar ar fi putut să precizeze că la întâlnire va veni o fată!

— Bricheta asta e o amintire de familie, răspunse Hubert. Ţin mult la ea...

Fata se destinse imediat şi schiţă un zâmbet.

— Mă numesc Eulalia, zise ea întinzându-i mâna. Dumneata?

— Hubert...

Era o *mastica* de vreo douăzeci de ani. De departe, silueta juvenilă şi zveltă o făcea să pară mult mai tânără, ceea ce explica eroarea de apreciere comisă de Hubert. Nu avea nimic din gingaşa adolescentă pe care crezuse că o zăreşte în întuneric. Minijupa se ondula pe nişte pulpe bine conturate iar tricoul se mula pe un piept rotund care era o adevărată invitaţie să pui mâna să-i încerci tăria.

Pielea era mai mult bronzată decât închisă la culoare. Nu avea trăsături de negroid. Pomeţii uşor proeminenţi şi ochii uşor alungiţi îi dădeau mai curând un aer asiatic.

Fata nu se formaliza deloc de examinarea detaliată pe care o făcea Hubert. Dimpotrivă, raza de lumină care îi strălucea în privire arăta că mai curând se simţea flatată: în vremea asta, partenerul ei dispăruse printre palmieri, spre plajă.

— Vino, zise ea luându-l de mână pe Hubert. El o reţinu arătând în direcţia opusă.

— Maşina mea e dincolo. În faţă la *Club Naval...*

— Nu avem nevoie de ea, răspunse fata.

— Cum vrei...

Hubert se lăsă călăuzit. Trecură pe lângă câteva restaurante, merseră pe lângă piscină şi o ţinură tot aşa încă două sute de metri.

Apoi Eulalia îl trase pe sub palmieri spre plajă, îşi scoase încălţările ca să meargă mai comod pe nisip şi arătă spre o ambarcaţiune trasă la un debarcader de lemn, care probabil că în timpul zilei servea la schiul nautic.

— Iată, declară ea arătând luminile Luandei de cealaltă parte a golfului. Ştii să mergi cu aşa ceva?

— Pot să încerc, răspunse Hubert. Nu crezi că ar fi mai simplu să luăm maşina?

Eulalia scutură din cap.

— Trebuie să respect instrucţiunile, zise ea cu o voce hotărâtă.

Hubert simţea că nu va renunţa. Fata se exprima într-o

franceză foarte corectă, cu un accent cântat care dădea vorbelor ei un farmec deosebit. Dar tonul era suficient de ferm pentru ca Hubert să nu insiste. O ţinu de braţ ajutând-o să sară în barcă.

— Dacă-i aşa, atunci să respectăm instrucţiunile…

În timp ce ea se aşeza pe banca din faţă, Hubert urcă şi el în barcă. Când trase de mâner, motorul porni de la prima încercare. Hubert desprinse parâma şi apucă volanul.

Barca nu era prea nouă, dar încă mai era capabilă să se deplaseze cu repeziciune. Acceleră. Se îndreptă spre *Avenida Marginal* strălucitor luminată.

Observă că tânăra femeie întoarse de câteva ori capul să vadă dacă nu cumva îi urmăreşte cineva. Probabil că i se recomandase să fie prudentă.

Către centrul golfului, briza provocă o uşoară hulă. De fiecare dată când ambarcaţiunea cobora de pe un val, prora stârnea o jerbă dublă de stropi pe care viteza o întorcea din drum. Hubert se văzu nevoit să încetinească ca să nu se ude prea tare.

Eulalia întinse mâna să-i arate domul clădirii care adăpostea *Banco de Angola,* ce se înălţa cam pe la mijlocul aleei. În faţă, felinarele luminau vase de diferite mărimi înşirate de-a lungul cheiurilor rezervate cabotajului.

— Tragi la mal acolo, îi spuse ea ridicând glasul ca să acopere zgomotul motorului.

Curentul îi înfoia părul şi îi întindea pometii, accentuându-i şi mai mult aerul asiatic. Hubert corectă direcţia îndreptând barca spre cheiuri.

— Unde ai învăţat franceza? o întrebă el întorcându-se pe jumătate spre ea.

— La universitate… Aproape toţi studenţii vorbesc franceza şi engleza…

— Eşti studentă?

Tânăra îşi muşcă buzele, conştientă că spusese prea mult.

— Scuză-mă, făcu ea. Nu am voie să răspund la întrebările dumitale…

Hubert nu insistă.

— Cum ţi se pare Luanda? îl întrebă ea după câteva clipe.

— Abia azi după-amiază am sosit, răspunse Hubert. E puţin cam devreme să-mi fac o părere.

Americanul o învălui cu o privire şi adăugă:

— Dar acum cred că e pe cale să devină foarte favorabilă…

Fata îşi întoarse privirea de la el, dar lui i se păru că zâmbise.

Se aşternu tăcerea.

Când ajunseră aproape de mal, Eulalia îi ceru să acosteze între două traulere. Hubert făcu întocmai şi opri motorul, în timp ce ea lega parâma de unul din inelele prevăzute în acest scop. Sări primul pe chei şi o ajută şi pe ea să coboare din barcă.

Pe drum treceau câteva maşini. Unii trecători întârziaţi se mai bucurau încă de răcoare plimbându-se pe trotuarele împodobite cu motive decorative. O barcă cu motor făcea plinul de la un distribuitor de carburant. Nimeni nu părea că se sinchiseşte de ei, dar n-ar fi fost de mirare ca cineva să-i fi supravegheat foarte discret.

— Vino, zise Eulalia luându-l din nou de mână. El avu o ezitare.

— Ar trebui să ne prefacem că suntem doi îndrăgostiţi, adăugă ea mai încet. Asta e cel mai bun mijloc aici ca să nu fii remarcat. Se va spune că m-ai invitat la o plimbare în golf…

Hubert zâmbi foarte mulţumit. Nici n-ar fi cerut mai mult!

— Excelentă idee, sufleţelule. Te ador.

Îi dădu o sărutare castă în colţul buzelor şi o prinse de mijloc. Ea nu încercă să se împotrivească şi îşi lăsă capul pe umărul lui cu un gest natural.

— Cred că o să-mi placă enorm Luanda, spuse Hubert lăsând neglijent mâna să-i urce până la baza unui sân frumos rotunjit.

Tânăra se făcu că nu bagă de seamă.

— Maşina aceea Dauphine, veche şi galbenă, pe stânga, îi zise ea dintr-o suflare. Uşile sunt deschise şi cheia e în contact. Îţi voi arăta drumul după ce vei demara.

Hotărât lucru, totul părea pus la punct în cele mai mici amănunte. Merseră îmbrăţişaţi până la maşină. Când să-i deschidă portiera, Hubert se aplecă spre gura ei pentru a pecetlui înscenarea. Dar fata îi scăpă cu o mişcare agilă şi începu să râdă.

— Nu e nevoie să exagerăm, zise ea. Riscăm să atragem atenţia…

Eulalia se aşeză pe locul din faţă şi-şi trase poalele fustei peste coapse. Hubert se instala la volan şi răsuci cheia în contact. Motorul porni imediat.

Maşina se mişcă din loc, în timp ce Hubert supraveghea instinctiv oglinda retrovizoare. După piaţa Pedro Alexandrino, Eulalia îl îndrumă până la primărie, de unde îl puse să apuce pe *rua* Vasco da Gama în direcţia cartierelor din est clădite pe colina care domina portul.

Nimeni nu demarase în spatele lor. Hubert se convinse foarte repede că maşina lor nu era urmărită.

Probabil că tânăra primise instrucţiuni precise. Întorcându-se frecvent să privească în urmă, Eulalia îi ceru lui Hubert să meargă mai departe pe aleea Brito Godinas până la Liceul Naţional, apoi să se întoarcă prin parcul Herois de Chaves.

În cele din urmă, fata îl conduse până la una din străzile înguste din apropierea spitalului central şi îl puse să oprească în faţa unei clădiri mici cu aspect relativ vechi.

— Aici este, declară ea. Nu ne-a urmărit nimeni…

Hubert zâmbi. Inutil să-i spună că ştia de multă vreme şi că avusese grijă de asta înaintea ei.

Opri maşina şi îi trecu o mână după umerii ei aplecându-se s-o sărute. Dar ea îi puse mâna pe gură să-l împiedice.

— Fii înţelegător…

— Nu ne mai jucăm de-a îndrăgostiţii? se prefăcu el mirat.

— Ar putea să ne vadă vecinii, obiectă ea. Şi aşa nu am o reputaţie prea grozavă. Fetele care trăiesc singure şi-i primesc pe studenţi la ele în casă nu se prea bucură de apreciere în ochii lor…

— Eu nu am vârsta lor!

— Cu atât mai mult… Ar fi în stare să-şi imagineze cine ştie ce…

Hubert îi dădu drumul şi coborî să dea ocol capotei. Dar ea coborî din maşină fără să-i lase timp să-i deschidă. Intrară în casă.. Clădirea nu avea ascensor. Porniră pe scară. Dintr-un apartament se auzea un aparat de radio la care cineva asculta muzică africană.

Eulalia se opri în faţa unei uşi de la etajul trei şi scoase cheia din geantă. Deschise rotind uşor cheia în broască, evitând să facă zgomot şi aprinse lumina. Apoi intrară.

Unica încăpere din prelungirea micului antreu fusese foarte frumos amenajată. Apartamentul mai avea şi o bucătărioară şi o sală de baie a cărei uşă era deschisă.

Era confortabil fără să fie luxos. O întreagă porţiune de zid era acoperită cu o bibliotecă plină de cărţi. Pe măsuţa de la capătul patului era aşezat un pick-up. Lângă şifonier se afla un gheridon pe care se puteau vedea câteva pahare şi o sticlă de J&B neîncepută. Era clar că tânăra o cumpărase pentru el fără să ştie că nimerise marca lui favorită.

— Fernando nu va putea fi liber mai înainte de ora unu, îi

spuse ea. A aflat abia după ce i-ai telefonat. Nu avea cum să te anunţe…

Fernando probabil că era a doua verigă…

— Avem ceva de aşteptat! observă el schiţând un pas spre ea. Mă întreb cum o. Să ne omoram timpul…

Eulalia se dădu repede înapoi cu o lucire fugară în ochii ei mari şi migdalaţi.

— Rămâi unde eşti, îi zise ea. Toţi prietenii mei care au fost în Franţa m-au avertizat în privinţa francezilor. Constat că aveau dreptate…

Hubert izbucni în râs.

— Nu prea înţeleg ce vrei să spui, răspunse el cu ironie.

Apoi arătă spre discurile aranjate frumos lângă pick-up.

— Nu ştiu la ce te gândeşti, o luă el în râs. Voiam doar să văd ce fel de muzică îţi place…

Tânăra se îmbujora la faţă.

— Muzica clasică, răspunse ea, conştientă de privirea lui zeflemitoare. Şi muzica de jazz…

El clătină din cap lămurit.

— Logodnicul te săruta pe *Liha*? întrebă el pe neaşteptate.

Ea se tulbură toată.

— Nu e logodnicul meu, îi replică ea. Nu-l sărutam decât pentru a te putea supraveghea şi a-mi da seama dacă ai venit singur la întâlnire.

— Pricep, suspină Hubert cu un ton dezamăgit. Eşti o tânără serioasă…

Ea se făcu şi mai roşie. Prin privire îi trecu un fulger scurt de mânie.

— N-ai dreptul să-ţi baţi joc de mine, îi zise ea.

— Departe de mine acest gând, fetiţo, o linişti Hubert. Eşti prea fermecătoare…

O privi cu o insistenţă admirativă în vreme ce ea se înroşea şi mai mult. Apoi păru brusc că nu-l mai interesa şi se duse spre bibliotecă.

— Îmi dai voie să arunc o privire? întrebă el întorcându-i spatele.

Ea se simţi descumpănită.

— Dacă vrei, răspunse fata. Ezită o clipă, apoi, adăugă:

— Am o sticlă de whisky… m-am gândit că…

— Excelentă idee, aprobă Hubert întorcându-se spre ea. Vrei să servesc eu?

Ea încuviinţă cu o mişcare din cap, iar el se apropie de gheridon fără să-i mai dea atenţie, de parcă i-ar fi fost o veche prietenă.

— Ai gheaţă? o întrebă el. Dacă vrei putem vorbi de Luanda şi de Angola. Cititorii francezi sunt pasionaţi de tot ce are legătură cu Africa. Sunt sigur că poţi să-mi spui lucruri foarte interesante.

Eulalia părea vădit derutată de brusca lui schimbare de atitudine.

— Pentru un ziarist cel mai mult contează factorul uman, continuă Hubert. Mi-ar place să-mi vorbeşti de probleme universitare.. Presupun că ele există aici ca şi în celelalte ţări.

Fata îşi muşcă buzele; se vedea cât se poate de bine că ezita.

— Nu în fiecare zi poţi discuta cu cineva cu inima deschisă, fără idei preconcepute, continuă Hubert cum nu se poate mai serios. E mult mai bine decât să ne pierdem timpul prosteşte. Nu eşti de aceeaşi părere?

— Ba da, aprobă ea. Bineînţeles... Deodată păru că se hotărăşte.

— Vreau să răspund la toate întrebările, zise ea. Dar mai întâi cer să mă scuzi două minute până mă schimb.

Apoi, fără să-l lase pe Hubert să deschidă gura, preciza:

— M-am stropit în barcă şi nu-mi place să stau cu hainele ude pe mine...

Când o prinsese de mijloc pe chei, Hubert nu avusese impresia că era foarte udă. Dar nu asta era problema...

— Te rog, îi zise el. Ea îi arătă peretele.

— Întoarce-te şi promite-mi că nu te mişti... Într-o clipă sunt gata...

Hubert îşi zise că ar fi fost mult mai simplu să se închidă în sala de baie, dar era prea politicos ca să-i atragă atenţia. Aşa că se întoarse cu faţa la perete, cu atât mai bucuros cu cât o oglindă reflecta jumătate din încăpere, tocmai unde se află ea şi chiar la înălţimea potrivită...

Probabil că era o scăpare din partea ei...

Cu ochii ţintă la ceafa lui, Eulalia nu putea să vadă că el o observa în oglindă.

După ce deschise uşa şifonierului, fata îşi scoase tricoul. Dedesubt purta un sutien transparent. Probabil că şi el era ud, căci Eulalia şi-l scoase eliberând doi sâni de o rară frumuseţe.

Trecu apoi la fermoarul fustei cu care începu să se războiască căci era blocat.

Hubert nu pierdea nici o firimiturică!

Ca să-şi poată trage fermoarul, Eulalia trebui să se aplece puţin. Între braţele care îi făceau să iasă în evidenţă, sânii semănau cu două pere splendide de culoarea pâinii prăjite.

Exact cum îi plăceau lui Hubert!

Fermoarul tot nu ceda… În ciuda eforturilor, fata tot nu reuşea să-l deschidă. Hubert îşi stăpâni pornirea de a-i propune să o ajute.

— Închide ochii şi întoarce-te, îi zise ea. Mi s-a înţepenit fermoarul. Poate ai mai multă putere. Întinde mâinile şi nu te mişca…

Hubert făcu întocmai având grijă să lase un interval imperceptibil între gene pentru a nu pierde din spectacol.

Eulalia se apropie întorcându-se cu pulpa spre el. Cu o mână îi ghidă degetele spre fermoarul recalcitrant.

— Să nu te uiţi, da? făcu ea cu neîncredere. Ai promis…

Hubert nu promisese nimic, dar putea să se prefacă.

De fapt, era convins că povestea cu fermoarul nu era decât un pretext.

Şi dacă îşi dăduse atâta osteneală, o făcuse fiindcă probabil bănuise că o privea în oglindă…

Hubert îşi puse mâinile pe pulpele fetei şi îşi lăsă degetele să alerge pe piele până când îi prinse sânii.

— Ce te-a apucat? făcu ea cu o voce tremurătoare.

Hubert nu răspunse. O sărută după ureche şi fata se înfiora.

— Eşti nebun, murmură ea. Lasă-mă.

Dar nu se mişca şi nu încerca să se desprindă de el.

Hubert îi atinse uşor ceafa cu buzele şi îi mângâie uşor sânii. Simţi sfârcurile întărindu-se sub palmele lui în timp ce fata se înfiora din nou.

— Profiţi, zise ea. Nu e cinstit…

Dar se lăsă atrasă de el. Hubert continua să-i sărute gâtul urcând pe nesimţite spre obraz. Respiraţia Eulaliei devenea din ce în ce mai rapidă.

— Adineauri m-ara purtat ca o proastă, spuse ea cu o voce răguşită. Mă temeam că mă vei lua drept o fată uşoară…

Se întrerupse…

— Apoi nu mai ştiam cum să fac… Credeam că nu mai vrei…

Hubert o răsuci între braţe şi buzele lor se întâlniră.

Mâna lui coborî spre pulpă şi trase fermoarul în jos. Fermoarul alunecă fără cea mai mică dificultate şi fusta alunecă la

picioarele Eulaliei.

Hubert o ridică ca pe un fulg şi o duse în pat.

VI

Hubert şi Eulalia părăsiră imobilul la douăzeci de minute după ora unu.

Timpul trecuse fără să-şi dea seama…

Tânăra avea o privire strălucitoare şi se sprijinea de braţul lui Hubert. De data asta reputaţia îi fusese definitiv compromisă în ochii vecinilor.

Bine că Fernando alesese locul întâlnirii în altă parte. Nu era sigur că ar fi auzit soneria…

În mod normal, *Praca dos Lusiadas* nu era decât la vreo zece minute de-acolo şi, respectând instrucţiunile, iar fi trebuit să se ducă pe jos. Cu toate astea, Hubert hotărî să ia maşina Eulaliei. Întârziaseră destul de mult.

Străzile Luandei erau pustii. Hubert putu să verifice încă o dată că afirmaţiile unor ziare erau complet neadevărate. Oraşul nu trăia deloc în stare de asediu. Pe tot traseul nu zări măcar umbra unui soldat sau a vreunei maşini de poliţie.

Eulalia îşi lăsă capul pe umărul lui. Orele prea scurte pe care le petrecuseră împreună păreau a fi fost pentru ea o revelaţie. Reacţia lui Fernando la întârzierea lor părea cea mai mică dintre griji…

Înainte de a părăsi garsoniera, Eulalia îl făcuse să jure că va mai veni la ea…

Hubert îi promisese în mod solemn. Îşi zisese că totdeauna e bine să ai un aliat în „fortăreaţă”, iar o femeie îndrăgostită constituia o sursă preţioasă de informaţii. Ca studentă, tânăra probabil că ştia o mulţime de lucruri despre celulele favorabile rebeliunii implantate în interiorul universităţii. Pe de altă parte, rolul ei de agent de legătură o punea neapărat în contact cu unii membrii ai reţelei organizate de GRAE..

Un fel ca oricare altul de a îmbina utilul cu plăcutul…

În curând ajunseră în *Praca dos Lusiada.* În faţa aleei se înălţa marea construcţie care adăpostea piaţa municipală. *Museu de Angola* se afla chiar în stânga.

În clipa în care Hubert vira să intre în sensul giratoriu, Eulalia se îndreptă. Întinse mâna şi îi arătă un Morris vechi de culoare închisă tras lângă trotuarul cu muzeul.

— Maşina lui Fernando…

Hubert observă că era goală. Cuprinse piaţa dintr-o singură privire, încetini şi manevră în aşa fel încât să oprească maşina la vreo doisprezece metri în spate.

Când coborî să se apropie de Morris, după colţul muzeului apăru o siluetă care veni spre ei. Hubert deveni deodată foarte prudent.

— Fernando, şopti Eulalia cu o voce mai nesigură.

Până atunci sperase că şi Fernando va fi în întârziere. Acum însă îşi dădea seama că va trebui să dea explicaţii…

Lumina unui felinar îi permise lui Hubert să-l vadă mai bine pe noul venit. Era un tip înalt, foarte slab, cu pielea foarte neagră. Faţa lui osoasă nu părea prea zâmbitoare, iar expresia trăda o mare suspiciune. Avea ochii în continuă mişcare, încercând să supravegheze în acelaşi timp toate străzile care dădeau în piaţă. Ţinea mâna dreaptă vârâtă în buzunarul gecii.

Ajunse lângă ei şi o apostrofă pe fată într-o limbă de neînţeles pentru Hubert, care probabil că era un fel de dialect ce folosea şi câteva cuvinte portugheze. Eulalia lăsă capul în jos copleşită de avalanşa de reproşuri.

Hubert interveni.

— Doar eu sunt vinovat, zise el. Am vrut să-i vorbesc despre Paris şi despre Franţa. Am reţinut-o mult mai mult decât ar fi vrut…

Fernando nu părea deloc convins. Era suficient să te uiţi la fată ca să vezi că nu stătuseră numai de discuţii. Cu un ton tăios, angolezul îi adresă câteva cuvinte severe. Nu era nevoie să înţelegi ca să-ţi dai seama că nu o felicita. Cu siguranţă că îi promitea că va rezolva el asta mai târziu.

Preţ de o secundă, Eulalia dădu impresia că vrea să răspundă, apoi se răzgândi. Dând din cap cu o supunere mută, fata se mulţumi să strângă braţul lui Hubert şi să se întoarcă în maşina ei.

Fernando o urmări o clipă cu o privire întunecată şi consimţi în sfârşit să-şi întoarcă faţa spre Hubert. Îi întinse o mână aproape la fel de descărnată şi de zbârcită ca a unei mumii.

— Numele meu este Fernando, zise el într-o franceză bolovănoasă. Îmi pare bine că vă întâlnesc…

Hubert avea însă o impresie contrară. Dar nu era momentul să se împiedice de un amănunt. La urma urmelor, poate că lui Fernando nu-i plăcea să aştepte…

— Şi mie… Îmi pare tare rău că din cauza mea…

Angolezul îl întrerupse cu un gest. Apoi, în vreme ce Eulalia pornea motorul maşinii, omul de legătură arătă spre vechiul şi cârpăcitul Morris.

— Veniţi… Să nu stăm aici…

Urcară în faţă; Fernando la volan. Eulalia îi depăşi şi vira. Brusc pe strada Luiz de Camoes. Fata se stăpânise ca să nu stârnească scandal, dar se văzuse bine că nu-i plăcea să fie tratată astfel. Hubert se rugă la cel de sus să nu-şi verse prea tare nervii pe maşinuţă şi să sfârşească într-un copac sau într-un zid.

Fernando porni motorul şi demară.

— Nu ştiu dacă vă daţi seama de situaţia primejdioasă în care m-aţi pus obligându-mă să aştept aici! îi reproşa el. Portughezii fac deseori razii…

— Îmi pare într-adevăr rău, îl asigură Hubert cu o voce pocăită. Pe viitor n-o să se mai repete.

În fond, incidentul nu-i displăcea deloc. Într-o anumită măsură putea să contribuie la întărirea acoperirii lui.

Eşti mai puţin bănuitor faţă de un om care întârzie la o întâlnire ca aceasta din pricina unei fete…

— Să nu mai vorbim despre asta, zise Fernando. Dar pe viitor să vă amintiţi că nu este o glumă. Primejdia poate să se iveaască oriunde şi oricând.

Tăcu câteva clipe, apoi continuă.

— De vigilenţa pe care o veţi arăta va depinde nu numai viaţa dumneavoastră, ci şi viaţa celor pe care urmează să-i întâlniţi…

Hubert dădu din cap cu un aer convins.

— Nu voi uita….

La capătul aleei General Carmona, Fernando virase şi se angajase pe drumul spre Catete. După buildingurile ultramoderne din centru, acum traversau cartierele indigene situate la periferia Luandei, în apropiere de zona industrială.

În cursul ultimilor ani se făcuse un mare efort de urbanizare pentru înlocuirea progresivă a tuturor colibelor din bidonviluri, cu construcţii trainice. Acolo unde păducherniţa se întindea altădată ca o lepră, acum se ridicau mii de mici case individuale aliniate cu grijă de-a lungul străzilor ai căror copaci începuseră deja să se facă măricei.

În curând ieşiră din oraş. Fernando acceleră pe drumul pustiu.

În ciuda aspectului de antichitate venerabilă, maşina trăgea

bine. Probabil că motorul fusese refăcut sau schimbat, Fernando preferând să nu atragă atenţia cu o maşină mai nouă. Numai când alegeau asprele căi ale exilului, numai atunci mergeau revoluţionarii cu Mercedes-uri…

Fernando conducea în tăcere. Poate că nu avea nimic de spus sau, mai credibil, lăsa şefilor lui grija de a discuta cu Hubert.

După câţiva kilometri se aplecă spre bord, deschise un mic compartiment şi scoase o bucată de stofă pe care i-o întinse lui Hubert.

Era o cagulă.

— O să vă cer să vă puneţi asta, zise Fernando. Nu trebuie să puteţi recunoaşte locul dacă veţi fi interogat de poliţie…

Remarcând ezitarea lui Hubert, Fernando se grăbi să precizeze:

— Nu e lipsă de încredere din partea noastră, dar nu putem risca să vorbiţi în… În anumite împrejurări, dacă veţi fi arestat.

Hubert îşi zise că ziaristul care se pretindea ar fi trebuit să nu piardă ocazia.

— Poliţia îi torturează pe arestaţi? făcu el cu un ton interesat.

Angolezul scoase un mârâit.

— Nu vă doresc să cădeţi în mâinile celor de la PIDE[2], se limită el să răspundă.

Apoi adăugă:

— Acum vreţi să vă puneţi cagula?

Hubert nu putea decât să se supună. În dreptul gurii se afla o deschizătură care îi permitea să respire. Se rezemă după aceea cât putu de confortabil de spătarul scaunului.

Puţin mai încolo, Fernando încetini şi făcu la dreapta. Roţile mergeau acum pe un alt sol. Alt viraj acum, la stânga de data asta.

Următoarele cinci minute, angolezul îşi continuă micul manej cu intenţia vădită de a-l dezorienta pe Hubert. La început acesta înregistrase diferitele schimbări de direcţie. Până la urmă însă renunţase.

Acum mergeau pe un drum pietros pe care maşina se zgâlţâia zdravăn de tot. Urmă apoi o scurtă porţiune asfaltată, apoi maşina trecu peste ceea ce probabil că fusese un prag. Atunci

[2] PIDE – Poliţia Internaţională de Apărare a Statului. Nume pe care îl purta în Angola poliţia însărcinată în mod special cu lupta împotriva subversiunii (N.A.).

Fernando frână şi claxona de două ori.

Hubert fu invitat să coboare. O mână mare, care nu era mâna scheletică a angolezului, îl apucă de braţ şi îl călăuzi în interiorul unei case.

Nişte degete experte îi pipăiră hainele să vadă dacă este înarmat. Apoi o voce de bas îl invită să-şi scoată cagula.

Hubert nu aşteptă să i se spună de două ori.

Constată că se afla într-o cameră mică, sumar mobilată, cu un pat şi o chiuvetă. Fereastra era mascată de obloane şi prevăzută cu bare metalice.

Omul care îl condusese pe Hubert era un negru înalt cu o înfăţişare greoaie. Hubert înregistra arma de la centură şi pumnii, enormi care ar fi fost în stare să ucidă un taur.

Între timp apăru şi Fernando. Avea fruntea şi mai încreţită.

— S-a ivit o nepotrivire, îi explică el. Persoanele pe care trebuia să le întâlniţi nu vor putea să vină înainte de a se face ziuă. Veţi fi obligat să rămâneţi aici…

Hubert avu impresia că era vorba de ceva pus la cale dinainte şi că ceilalţi nu avuseseră niciodată intenţia să se întâlnească cu ei în puterea nopţii.

În timp ce se încrunta de formă, se întreba ce legătură ar trebui să facă între întâmplarea asta, controlul bagajelor şi agresiunea de neînţeles a cărei victimă fusese.

— Uitaţi de hotelul meu, la atrase el atenţia. Absenţa mea ar putea să-i îngrijoreze şi să anunţe la poliţie că nu m-am întors…

Fernando îl linişti.

— Se vor gândi că aţi petrecut noaptea la o fată, explică el cu un ton plin de subînţelesuri. De fapt, nu vor greşi prea mult…

În vocea lui era parcă un strop de gelozie şi de resentiment.

O clipă Hubert crezu că între el şi Eulalia era ceva. Dar preferă să respingă acest gând. Nu o prea vedea pe tânără acceptând să facă dragoste cu mumia aceea ambulantă. La urma urmelor, poate că Fernando îi purta pică pur şi simplu pentru că îl respinsese, în timp ce el, Hubert, beneficiase de favorurile ei din prima zi…

— V-aş cere să nu încercaţi să ieşiţi din această cameră, reluă Fernando.

Făcu un gest spre negrul înalt cu pumni monstruoşi.

— De altfel, Augusto a primit ordin să, vă împiedice…

Cu toată neliniştea surdă pe care o simţea de câteva clipe, Hubert nu avea de ce să se formalizeze pentru aşa de puţin. În

fond, era natural ca ei să-şi ia măsuri de precauţie.

— Puteţi avea încredere, îi asigură el. Nu voi face nici o mişcare…

— În acest caz, vă urez noapte bună, zise Fernando.

Cei doi angolezi părăsiră încăperea, iar unul dintre ei învârti o dată cheia în broască.

Hubert îşi zise că cel mai bun lucru era să profite şi să-şi încarce bateriile. După oboseala călătoriei şi cele două ore agitate petrecute cu Eulalia, puţină odihnă nu putea să facă decât foarte bine.

Trase cuvertura peste aşternutul cu aspect îndoielnic şi se întinse pe pat.

După două minute dormea buştean.

*

Hubert se trezi tresărind de zgomotul furios al unei arme automate.

Îşi regăsi instantaneu toată luciditatea. Prima impresie fu că abia dacă dormise câteva minute.

Două împuşcături pocniră într-o succesiune rapidă, trase de o armă de calibru mare, apoi răsună o nouă rafală, urmată de un urlet scurt care încetă brusc.

Era cât se poate de clar că cineva ataca bârlogul celor din GRAE.

Dacă te luai după apropierea împuşcăturilor, ai fi zis că asediatorul ar fi reuşit să pătrundă pe terenul lor.

La fel de brusc precum izbucniseră, focurile de armă încetară şi se aşternu o linişte adâncă.

Fără să încerce să înţeleagă exact ce se petrecea, Hubert sărise deja din pat. Pentru orice eventualitate, puse mâna pe speteaza scaunului pentru a-şi face din el o armă improvizată. Neştiind despre ce era vorba, cea mai bună soluţie era să se lipească de zid şi să-l doboare pe primul care intra în încăpere.

Nu avu însă timp!

O lovitură de picior bine dată făcu să zboare în ţăndări lemnul uşii din dreptul clanţei. Uşa se lovi cu violenţă de zid.

Rămas cu scaunul în mână, Hubert zări o huidumă de negru care se lipise de toc, îndreptând un pistol-mitralieră spre interiorul camerei.

Cuminte, Hubert preferă să lase scaunul şi să ridice mâinile sus. Oricum n-ar fi putut să facă nimic.

— Drăguţ că-mi faceţi o vizită, zise el, în speranţa că vă

destinde atmosfera. Nu prea am cu ce să vă tratez dar…

Cu degetul crispat pe trăgaci, negrul scoase un mârâit gutural spre a-i impune tăcerea. Cum nu părea deloc că glumeşte, Hubert consideră că era mai prudent să-i dea satisfacţie.

— Treci la perete! ordonă negrul cu o voce dură.

Chiar şi fără mişcarea impresionantă a ţevii pistolului-mitralieră care însoţise ordinul, Hubert cunoştea suficientă portugheză ca să înţeleagă.

Ţinând mâinile la vedere, Hubert să duse să se aşeze cu faţa la perete. Negrul intră în încăpere şi mormăi ceva.

Ca să-şi arate bunăvoinţa, Hubert se sprijini cu amândouă mâinile, întinse pe zid şi îndepărtă picioarele ca să poată fi scotocit şi să constate că nu era înarmat.

De-acum clipa critică trecuse. Prin faptul că nu începuseră să tragă înainte de a-l întreba de nume, poate că era posibil să se ajungă la o înţelegere…

Lovitura, extrem de violentă, îl luă pe Hubert prin surprindere.

În clipa şocului avu impresia că ceafa i-a făcut explozie. O lumină imensă ca cea a soarelui îi ţâşni deodată în interiorul craniului. Înţelese că negrul profitase de docilitatea lui ca să-l pocnească pe la spate cu patul pistolului-mitralieră.

Picioarele îi fugiră de sub el.

Încă o vreme, greu de apreciat, Hubert rămase conştient. Înregistrând automat tot ce se petrecea în jurul lui.

În mod ciudat, i se păru că îl recunoaşte pe Enrique Sagarra în omul care tocmai apăruse în cadrul uşii.

Ridicol! Probabil că începuse deja să delireze… Vârful unei încălţări îi lovi tâmpla şi îl expedie în ţara viselor.

*

Enrique Sagarra nu-şi crezu ochilor când intră în cameră şi-l recunoscu pe Hubert în bărbatul întins pe jos.

Probabil că era victima unei iluzii!

În acelaşi timp, un frig imens îl cuprinse la gândul că Hubert era mort. Simţi o mare uşurare descoperind o lumină de viaţă în ochii lui rămaşi deschişi. În plus, avu fugara impresie că şi Hubert îl recunoaşte.

Dar negrul îl lovise cu piciorul în cap.

Enrique se strădui să fie indiferent.

— Destul! îi ordonă el negrului care se pregătea să-l lovească din nou. Pe ăsta îl luăm ca să-l facem să vorbească… I-al de jos şi du-l afară!

Rebelul îşi întrerupse mişcarea, se aplecă şi-l săltă pe Hubert pe umeri.

— Puneţi foc peste tot, ordonă Enrique altor doi negri care tocmai îşi făcuseră apariţia. Grăbiţi-vă! Vă aştept afară lângă camion…

Unul din rebeli aduse o canistră de benzină. O goli pe podea trăgându-se înapoi pe culoar.

După aceea, fără îndoială că nu avea să mai rămână mare lucru din casă…

Enrique ieşi repede să-l prindă pe cel care îl căra pe Hubert.

Camionul lăsat la un kilometru de acolo, pentru a nu putea fi reperaţi în timp ce se apropiau, tocmai se oprise în faţa porţii prin care se pătrundea în curte. În privinţa asta nu existau probleme.

Dar prezenţa lui Hubert ar fi putut să pună acum o problemă foarte serioasă!

Când *Tigrul* îl însărcinase cu această operaţiune, fusese vorba doar de lichidarea unui anumit număr de şefi din GRAE care trebuia să aibă o adunare în acea casă în prezenţa unui ziarist străin.

De fapt Enrique nu descoperise decât nişte ţipi amărâţi pe care grupa condusă de el îi expediase repede pe lumea cealaltă.

Pentru un motiv pe care nu-l ştia, probabil că adunarea fusese amânată. Aşa cum MPLA aflase de adunare, la fel de bine putuse şi GRAE să fie informată că organizaţia rivală se pregătea să treacă la atac ca s-o decapiteze…

Rămânea de stabilit rolul lui Hubert în toată povestea asta.

Dacă el era ziaristul, atunci totul se putea aranja! În schimb, dacă era, ţinut de GRAE închis în casă pentru că apartenenţa lui la CIA fusese descoperită, atunci…

De la atacul taberei, Enrique era sigur că câştigase încrederea *Tigrului,* dovadă că acesta îi dăduse mână liberă pentru organizarea operaţiunii împotriva „revizioniştilor” din GRAE.

Dar cu siguranţă, că această încredere nu mergea până acolo încât să pună în libertate un agent CIA pentru singurul motiv că i-o cerea el…

Enrique gândi repede. Nu-l însoţeau decât vreo şase oameni. Cu puţin noroc, ar fi putut să le vină de hac mizând pe efectul surpriză. Hubert ar fi fost salvat!

Dar misiunea lor ar fi fost definitiv compromisă…

Tigrul îl lăsase să înţeleagă că se pregătea ceva în stil mare. În

aceste condiţii, Enrique nu avea de ales. Trebuia să încerce, cu toate riscurile pe care le prezenta acest act pentru Hubert şi pentru el.

În vreme ce incendiatorii ieşeau în grabă, casa se aprinse cu o bufnitură sinistră.

Enrique se îndreptă spre camion.

Deocamdată, lucrul cel mai urgent era să fugă înainte de sosirea portughezilor…

VII

Hubert îşi căpătă cunoştinţa dintr-o dată.

Era lungit pe un pământ bătătorit, într-o încăpere cu pereţii daţi cu var, pe care o lumina un bec suspendat de un fir. Nu-l legaseră.

Aşezat pe un taburet, un negru într-o salopetă peticită făcea de pază lângă uşă. Între genunchi ţinea o puşcă de asalt Kalaşnikov al cărei pat se sprijinea pe sol. Mesteca betel şi dădea impresia că se plictiseşte de moarte.

Văzând că Hubert se trezise, se ridică, scoase capul din încăpere şi pronunţă o frază scurtă cu inflexiuni guturale. Apoi se aşeză la loc, acţiona culasa armei cu un aer hotărât şi reîncepu să-şi supravegheze prizonierul cu nişte ochi care îi străluceau din cauza haşişului.

Reţinându-şi o grimasă, Hubert se ridică încet şi se sprijini cu spatele de zid. Simţea o durere ascuţită în ceafă şi într-o parte a capului. Cel care îl pocnise o făcuse cu tragere de inimă…

Îşi aminti atunci de ultima imagine înainte de a se prăbuşi în inconştienţă… Enrique Sagarra…

O clipă se întrebă dacă nu cumva visase sau dacă nu fusese victima unei asemănări vagi. Nu era posibil ca Enrique să fie la Luanda. Conform ultimilor ştiri trimise, Sagarra se afla într-o tabără MPLA din Zambia.

Admiţând că făcuse parte din grupul de comando care îl asasinase pe Jonathan Weaver şi pe însoţitorii lui, rebelii probabil că trecuseră de multă vreme frontiera Angolei pentru a ajunge la sanctuarele lor, acolo unde nu puteau fi ajunşi de armata portugheză.

Totuşi Enrique Sagarra pătrunsese în încăpere câteva minute mai târziu…

Un Enrique care îşi lăsase o mustaţă mare şi care afişa un aer de autoritate măsurată, cu mâna aşezată pe pistolul de la centură.

Era însoţit de un negru înalt din rasa *bambundu,* cu maxilarul de jos puternic şi privirea plină de cruzime. Şi el avea un pistol Tokarev la centură.

În vreme ce acesta se oprea în mijlocul încăperii, Enrique se

înfipse în faţa lui Hubert.

— Cine eşti şi ce faci la Luanda? întrebă el cu un ton sever.

Hubert nu vedea nici un motiv să nu-i răspundă, cu atât mai mult cu cât îl uşuraseră de portofel şi de paşaport în timp ce zăcea fără cunoştinţa.

Enrique se încruntă de parcă răspunsul nu l-ar fi satisfăcut.

— Ziarist? rânji el. Cum se face că te aflai într-o casă care servea ca loc de întâlnire unora din GRAE? Explică-te…

Hubert înţelese că i se oferea o posibilitate de scăpare şi că depindea de el să n-o scape.

— Faceţi parte din PIDE, nu-i aşa? făcu el cu dispreţ. Am auzit de metodele voastre. Mă veţi tortura ca să mă faceţi să mărturisesc tot ce vreţi voi şi după aceea mă veţi expulza din Angola punându-mă să semnez o declaraţie precum că am fost bine tratat!

Se înflăcăra străduindu-se în acelaşi timp să afişeze cel mai profund dezgust.

— Ştiu cum procedează poliţia portugheză, aproape că strigă el. Dar va trebui să fiu mort ca să numai public în ce fel vă martirizaţi prizonierii.

La început neîncrezător, *Tigrul* izbucni după aceea într-un râs răsunător.

— PIDE! făcu el râzând în hohote. Ai auzit camarade, ne ia drept PIDE!

Dădu din cap spre Enrique care nu făcea nici o mişcare.

— Spune-i cine suntem, camarade, îi ceru el. Să priceapă ce greşeală face…

În vreme ce Hubert le arăta o faţă pe care se oglindea o nedumerire totală faţă de ceea ce se petrecea, Enrique îşi îndreptă cu mândrie talia modestă.

— Suntem luptători din Mişcarea Populară de Eliberare a Angolei, anunţă el cu un ton plin de emfază. Luptăm pentru eliberarea acestei ţări de dubla asuprire a colonialismului şi a imperialismului. După ce-i vom alunga pe portughezi, vom instaura un regim autentic socialist şi democratic pe baza drepturilor poporului şi al muncitorilor.

Hubert se temea că Enrique se lăsase dus de pornirea lui lirică şi că mai pusese şi de la el. Dar negrul încuviinţă dând din cap de parcă toate acestea se înţelegeau de la sine.

— Acum vrem să credem că doar fiindcă nu te-ai trezit prea bine ne-ai confundat cu poliţia, catadicsi să accepte Enrique.

Hubert îşi frecă ceafa.

— Recunoaşteţi că aveam motive să mă înşel, le atrase el atenţia.

— Deci eşti ziarist şi te pregăteai să te întâlneşti cu cei din GRAE? reluă Enrique.

În momentul acela negrul făcu un pas înainte. Veselia dispăruse de pe faţa lui care se transformase într-o mască plină de ură.

— GRAE nu e decât o adunătură de revizionişti care se vând portughezilor ca să sape bazele adevăratei revoluţii, zise el clocotind de furie. Toţi sunt nişte trădători!

— Datoria noastră este să-i eliminăm, aşa cum am făcut cu cei care se aflau în casă, supralicita Enrique. Şi vom continua tot aşa până la victoria finală.

Hubert înţelese că voia să-i dea astfel o indicaţie asupra direcţiei de urmat, dacă nu voia să-şi înstrăineze iremediabil pe marele *bambundu.*

— În Franţa considerăm GRAE ca o organizaţie fără importanţă reală, afirmă el fără să se fâstâcească. Dar numai pe lângă ea avem acces. De aceea n-am putut să iau contact cu MAPL…

Explicaţia păru să-l satisfacă pe negru. Totuşi un fulger de şiretenie îi traversă privirea.

— Ai vorbit de contacte, făcu el. Cred că ai putea să-mi spui cu cine ai luat legătura la Luanda…

Hubert se prefăcu că se indignează.

— Doar n-o să-mi cereţi să-i trădez pe oamenii care au avut încredere în mine!

Negrul părea dezamăgit de răspuns dar nu insistă.

Tot vorbind, Hubert se ridicase în picioare să-şi maseze capul. Durerea începea să se estompeze, dar se alesese cu un cucui grozav.

— Acum, adăugă el, dacă sunteţi de acord să-mi fac reportajul despre MAPL, lăsând GRAE la o parte…

— O clipă, interveni Enrique plesnind din limbă. Trebuie mai întâi să ne asigurăm că eşti cu adevărat un ziarist francez şi nu un spion în slujba portughezilor…

Negrul ţinu să adauge şi el ceva, însoţindu-şi vorbele cu un gest explicit cu muchia palmei.

— Portughezilor le vom tăia capul, făcu el rânjind. Şi nu numai capul…

Enrique scoase din buzunar portofelul şi paşaportul lui Hubert.

— Pentru început... pentru care ziare lucrezi... În următoarea jumătate de oră plouă pur şi simplu cu întrebări de tot felul. În aparenţă, Enrique se străduia să-l facă să se dea de gol sau să comită o greşeală. În realitate însă îi punea întrebările în aşa fel încât Hubert să poată răspunde la toate în chip satisfăcător.

Negrul nu intervenea decât rareori şi doar pentru chestiuni de detalii fără cea mai mică importanţă, în cele din urmă puse capăt interogatoriului.

— Destul deocamdată, zise negrul. Vom verifica...

Hubert ghici că voia să afle mai ales părerea lui Enrique. Dar în privinţa asta nu avea nici o grijă.

— Vei rămâne aici, adăugă negrul. Ţi se va aduce un pat. Până la ziuă vom lua o hotărâre în privinţa dumitale.

Dădu un ordin celui care stătea de pază şi acesta se duse să aducă un pat de campanie.

— Bate la uşă dacă ai nevoie de ceva, îi zise el. Ţi se va deschide. Altfel, e mai bine pentru dumneata. Să nu încerci să ieşi...

Apoi părăsi camera luându-i cu el pe Enrique şi pe paznic. Uşa se închise în urma lor, cheia fu rotită de două ori în broască şi becul se stinse.

În aceste condiţii, cel mai simplu era să doarmă. Patul de campanie era pânză întinsă pe un cadru care se putea strânge. Nu era prea confortabil, dar era mai bun decât pământul bătătorit.

Hubert se întinse cât putu mai bine şi închise ochii.

Având-l pe Enrique ca aliat în cloaca aceea, Hubert putea să doarmă liniştit...

*

Hubert fu trezit de un zgâriat uşor pe scândurile care astupau fereastra. La început crezu că un rozător sau o gânganie oarecare încerca să pătrundă în cameră.

Dar zgâriatul era mult prea regulat ca să fie vorba de un animal.

Hubert coborî din patul de campanie şi pipăi cu mâinile în întuneric ca să se poată apropia de fereastră. Răspunse râcâind şi el lemnul cu unghia.

— Hube? făcu vocea lui Enrique cu puţin mai puternică decât un murmur.

— Da...

— Paznicul tău a adormit, dar fii atent să nu-l trezeşti,

continuă Enrique. Stă pe culoar la câţiva metri de uşă.

Hubert îşi zise că Enrique riscase probabil foarte mult venind până acolo fără să fie remarcat. Dacă încerca să stabilească aşa de repede contractul, în timp ce grupul care atacase bârlogul celor din GRAE se afla mai mult ca sigur acolo, însemna că exista un motiv care merita acest risc.

— Te ascult…

— Tipul înalt pe care l-ai văzut cu mine se numeşte Amerigo Kassinga, îi spuse Enrique încetişor. E unul din şefii militari ai MPLA-ului. El comanda banda care a atacat tabăra de vânătoare din interiorul ţării. Presupun că ştii despre ce e vorba?

— Da.

— În loc să se întoarcă în Zambia, restul grupului de comando a mers prin pădure în direcţia oceanului, îi explică Enrique. După cinci zile de mers, un camion ne-a transportat în grupuri mici până la Luanda. Aici ne aflăm într-o fostă fermă, chiar în exteriorul zonei industriale. Banda are douăzeci şi cinci de oameni, fără a mai pune la socoteală alţi doisprezece care se găseau deja aici. Au un armament destul de important şi o grămadă de muniţii…

Tăcu brusc. Timp de două minute interminabile domni tăcerea. Apoi glasul lui Enrique se auzi din nou.

— Un tip care voia să urineze, îi explică el.

Apoi adăugă:

— Mâine voi pleca cu siguranţă în altă parte, să conduc un alt atac împotriva celor din GRAE. Trebuie deci să-ţi vorbesc acum. Se pregăteşte o lovitură care are toate şansele să facă zgomot…

Enrique se întrerupse din nou pentru vreo treizeci de secunde.

— Nu cunosc nici un amănunt, dar *Tigrul* m-a lăsat să înţeleg că e ceva foarte important şi că mai sunt şi alte grupuri amestecate în această acţiune. Tot după câte am putut să înţeleg, portughezii nu bănuiesc absolut nimic…

Enrique făcu din nou o pauză destul de lungă înainte de a continua:

— Voi face în aşa fel încât să sporesc în mod indirect încrederea celor din MAPL în tine. Tipii ăştia sunt incredibil de orgolioşi. Dacă le promiţi că vei vorbi despre ei în ziare te vor lăsa în voia ta. Sunt aproape sigur că îţi vor da drumul după ce-ţi vor ţine nişte discursuri sforăitoare. Trebuie doar să-i convingi că le eşti favorabil în detrimentul celor din GRAE. Nu încerca niciodată să-i contrazici şi acceptă tot ce-ţi vor spune ca litera de

evanghelie...

Enrique avu o ezitare, apoi continuă:

— După părerea mea, trebuie să-i previi pe portughezi imediat ce te vor elibera, spuse el. Aceşti rebeli din MPLA trebuie neutralizaţi, ca să nu poată dăuna, până nu e prea târziu. Şunt în stare să provoace un adevărat masacru dacă pornesc o acţiune împotriva Luandei...

— Chiar aşa? interveni Hubert. Nu crezi că e mai bine să aşteptăm ca să vedem exact ce clocesc?

— Risc să nu te pot anunţa la timp, răspunse Enrique. După câte ştiu, vor dispune de arme şi de muniţii în cantităţi suficiente pentru a echipa peste o mie de inşi în momentul declanşării acţiunii pe care o pun la cale.

Preciza apoi locul exact unde se afla ferma părăsită care îi adăpostea.

— Şi tu? îl întrebă Hubert.

— Mă descurc eu, îi răspunse Enrique cu detaşare. O să fac pe mortul imediat ce vor începe împuşcăturile. După aceea ne vom explica cu portughezii.

Hubert consideră că era prea optimist, dar se feri să-i atragă atenţia.

— Acum trebuie să te părăsesc, îi zise Enrique. Ar fi o mare prostie să fim surprinşi...

— Încă ceva, făcu Hubert. Voi mi-aţi trimis un comitet de primire pe la sfârşitul după-amiezii?

— Nu ştiu nimic, răspunde Enrique. Dar asta nu înseamnă nimic. *Tigrul* nu-mi spune tot ce face...

Îşi lăsă fraza neterminată şi adăugă mult mai în şoaptă:

— De data asta am şters-o. Să ne vedem sănătoşi...

Hubert mai aşteptă o clipă cu urechea lipită de lemn. Dar probabil că Enrique se îndepărtase. Auzi pe cineva care îşi dregea glasul, apoi zgomotul caracteristic al unui lichid care curge.

Hotărât lucru, parcă se vorbiseră cu toţii să iasă să ude florile!

Hubert se îndepărtă gânditor de fereastră şi se întinse pe patul de campanie.

Ceea ce-i spusese Enrique nu era deloc îmbucurător.

*

Cu mâinile încrucişate sub ceafă, Hubert stătea din nou lungit pe patul de campanie.

Afară lumina un soare strălucitor ale cărui raze se strecurau

prin orificiile scândurilor ce blocau fereastra.

Nu se auzea nici un zgomot în vechea fermă părăsită. Rebelii respectau ora siestei.

Hubert fusese trezit de paznicul lui pe la şapte dimineaţa. I se permise o toaletă sumară la o chiuvetă veche şi ciobită, înainte de a fi readus în cameră unde i se servise o cană cu cafea fierbinte şi biscuiţi de campanie, tari ca piatra.

Cu toate astea Hubert pur şi simplu îi devorase. Nu era momentul să facă mofturi, iar evenimentele din noaptea trecută îi provocaseră o foame de lup.

Puţin mai târziu, *Tigrul* venise să-l viziteze. Aşa cum prevăzuse Enrique, marele *bambundu* îl fericise cu o inepuizabilă diatribă înalt revoluţionară, din care reieşea că victoria maselor populare nu era decât o problemă de timp şi că MPLA era singura organizaţie care reprezenta în mod obiectiv aspiraţiile profunde ale poporului angolez. GRAE nu era decât o clică social revizionistă de reacţionari mic-burghezi de care imperialismul şi iudeo-creştinismul decadent se serveau ca să încerce coruperea forţelor de inspiraţie democratică care luptă împotriva colonialismului asupritor.

Partea cea mai nostimă era că într-adevăr dădea impresia că e convins de ceea ce spune!

Urmând sfaturile lui Enrique, Hubert îl aprobase cu convingere.

Nu se pusese problema eliberării lui.

Tigrul se limitase doar să facă aluzie, afirmând că va avea loc la momentul potrivit.

Enrique nu ştiuse să fie destul de convingător sau nu vrusese să insiste prea mult pentru a nu stârni bănuieli. Doar dacă nu cumva negrul luase hotărârea să-l păstreze pe Hubert pentru a putea fi martor direct la desfăşurarea operaţiunii de pregătire.

La prânz, Hubert primise aprobarea să ia masa împreună cu ceilalţi *guerilleros* şi să le pună ce întrebări dorea.

Tigrul era plecat iar în fostul hambar folosit acum ca sală de mese, erau adunaţi numai vreo şase oameni.

Numai unul dintre ei ştia câteva cuvinte în franceză, ceea ce reducea dialogul la expresia lui cea mai simplă. Pe de altă parte, era clar că fuseseră dresaţi cu grijă înainte şi că interpretul se afla acolo ca să exercite o cenzură suplimentară.

Lucrul cu care se mândreau cel mai mult era că ajunseseră atât de aproape de Luanda fără să fie reperaţi. Vedeau în asta o

dovadă a superiorităţii lor asupra armatei portugheze care nu bănuia deloc că tabăra lor se afla la porţile capitalei.

În curând aveau să-şi facă acolo o intrare triumfală!

Fiecare dintre ei va primi atunci casa, maşina şi nevasta unui portughez...

După masă, rebelii îl încuiară din nou pe Hubert în încăperea lui.

Începea să i se pară că timpul trece prea greu. Faptul că i se permisese să stea de vorbă cu rebelii era un indiciu încurajator. Cu totul altfel ar fi stat lucrurile dacă *Tigrul* ar fi nutrit bănuieli precise faţă de el sau dacă ar fi avut intenţia să-l suprime.

Acum nu mai avea decât să aştepte...

N-ar fi câştigat nimic dacă ar fi încercat să evadeze, riscând să-l pună şi pe Enrique într-o situaţie delicată.

Hubert fu întrerupt din aceste gânduri de un strigăt de alarmă, urmat imediat de o rafală de armă automată.

VIII

Imediat izbucniră împuşcături din toate părţile şi se auziră strigăte cumplite. Urmară câteva explozii surde de grenadă. Hubert sărise din patul de campanie de la primele împuşcături. Totul îi amintea în mod neplăcut de cele petrecute în noaptea precedentă.

Câteva gloanţe trecură prin scândurile care astupau fereastra şi loviră zidul opus, de o parte şi de alta a uşii. O grenadă făcu explozie foarte aproape, provocând un strigăt lung şi sfâşietor care se transformă într-un horcăit de agonie sinistru.

Hubert îşi zise că cei din GRAE treceau la contraatac, ca să le plătească cu aceeaşi monedă celor din MPLA. Dar, gândindu-se mai bine, ajunse la concluzia că un astfel de atac era puţin probabil în plină zi.

Huruitul uşor de recunoscut al unui elicopter îi răspândi ultimele îndoieli. Nu putea fi vorba decât de armată…

Lucrurile se complicau!

Lipindu-se cu spatele de perete pentru a evita să fie atins de o nouă rafală care ar fi pătruns pe fereastră, Hubert apucase taburetul de un picior – armă derizorie care în mod sigur că nu putea să-i servească la mare lucru…

Împuşcăturile de afară păreau că slăbesc în intensitate. Surprinsă în plină siestă, cei câţiva rebeli rămaşi la fermă nu putea spera într-o rezistenţă eficace. Apreciind după împuşcături, Hubert ajunse la concluzia că numărul asediatorilor era mult mai mare. Şi aveau elicoptere, probabil şi puşti antitanc, arme grele.

Ca o confirmare a gândurilor lui Hubert, o mitralieră începu să tragă o rafală neîntreruptă în partea din spate a fermei.

Uşa încăperii se deschise brusc izbindu-se de perete.

Hubert înregistra într-o fracţiune de secundă că era un *guerillero.* Ca într-un film cu încetinitorul, îl văzu pe rebel ridicând ţeava puştii de asalt Kalaşnikov spre el. Privirea lui era plină de ură şi un rictus cumplit îi crispa buzele groase. Îşi închipuia probabil că Hubert era răspunzător de atacul armatei. Şi venise să-i plătească pentru trădare.

Hubert aruncă cu toată puterea taburetul în direcţia lui. Glonţul se izbi de zid la treizeci de centimetri de capul lui Hubert.

Negrul primi taburetul peste gură şi scoase un tânguit de durere.

Hubert sări la el fără să-i lase timp să-şi revină. Traversă încăperea din trei paşi mari expediindu-l pe rebel la pământ cu un pumn bine plasat şi o lovitură la carotidă.

În timp ce se apleca să ia puşca pe care rebelul o scăpase în cădere, doi portughezi în ţinută de camuflaj se iviră deodată la capătul culoarului cu armele îndreptate înainte.

Hubert consideră că era mai prudent să ridice mâinile deasupra capului.

Afară împuşcăturile încetaseră brusc. Înţelegând că orice rezistenţă era zadarnică, rebelii care nu fuseseră împuşcaţi probabil că se predaseră.

În vreme ce unul din soldaţi îi punea arma în spate, celălalt îi pipăia hainele cu gesturi precise. Îi ordonară apoi să iasă în curte şi îl invitară să se lase pe vine cu mâinile în creştetul capului.

Ferma mişuna pur şi simplu de soldaţi în haine de camuflaj şi şepci de paraşutist. Elicopterul se ridicase puţin şi se imobilizase deasupra curţii învârtindu-şi elicele cu un zgomot şuierător. Comandamentul nu se zgârcise cu efectivele destinate acestui atac. Sperase să prindă în cuib toată banda...

Probabil că aveau să fie dezamăgiţi constatând că grosul rebelilor scăpase.

Câţiva soldaţi împinseră doi prizonieri până în locul unde Hubert aştepta sub pază bună. Au fost şi ei invitaţi, fără menajamente, să adopte aceeaşi postură.

Negrii aveau ochii holbaţi de spaimă. Dacă se gândeau la soarta pe care le-o rezervau ei prizonierilor lor, atunci aveau tot dreptul să nu fie prea liniştiţi. Unul dintre ei tremura atât de tare încât nu reuşi să stea pe vine şi căzu în fund. Îl ajutară prompt să se ridice.

Alţi soldaţi îl aduseră pe cel lovit de Hubert. Şi îi dădură drumul să cadă la pământ ca un colet oarecare.

Un subofiţer se apropie de Hubert şi îi ordonă să se ridice. Scoase din buzunar o legătură şi i-o puse la ochi.

Destul de îngrijorat, Hubert considera că chestia asta semăna mult prea mult, după părerea lui, cu pregătirile unei execuţii...

Fu gata să protesteze, dar doi soldaţi îl apucară fiecare de câte un braţ şi îl scoaseră din curte ducându-l până la un vehicul.

*

Enrique Sagarra îşi monta la loc puşca Kalaşnikov pe care o

unsese cu grijă. Ştia din experienţă că diferenţa dintre viaţă şi moarte constă adesea într-o armă în stare bună. Iar el avea slăbiciunea să ţină la pielea lui.

În acelaşi timp se gândea la Hubert. Prezenţa lui în Angola dovedea că Washingtonul nu avea de gând să fie luat pe neaşteptate de ceea ce se pregătea în această ţară.

Exista totuşi o problemă. *Tigrul* nu prea părea grăbit să-l repună pe Hubert în libertate. Nu pentru că ar fi avut îndoieli în legătură cu autenticitatea acoperirii lui de ziarist, dar avea un instinct redutabil de animal care îi permitea să miroasă primejdia.

Decretase, aparent fără motiv, că Hubert trebuia să rămână cu rebelii.

Poate voia pur şi simplu să profite de ocazie şi să facă un ziarist să ia parte la operaţiunea prevăzută, pentru ca acesta să poată depune mărturie în faţa lumii…

Enrique nu ştia cum să facă…

Dacă îl ajuta pe Hubert să fugă, ar fi compromis totul. Cu toată încrederea pe care i-o arăta, *Tigrul* tot l-ar fi bănuit. Pe de altă parte, fuga lui Hubert l-ar fi determinat mai mult ca sigur să schimbe planul.

Să aştepte sperând că *Tigrul* îi va destăinui până la urmă secretul? Însemna să accepte un risc incontestabil, în măsura în care nimic nu dovedea că ar mai fi fost încă timp după aceea să fie alertaţi portughezii…

Enrique tocmai terminase de montat puşca, când marele bambundu intră în fugă în încăperea unde se afla. Avea faţa crispată de furie şi ochii lui aruncau fulgere.

— Portughezii au atacat ferma, mormăi el înăbuşit. Blestematul tău de ziarist ne-a trădat!

Enrique se încruntă fără să caute să-şi ascundă surprinderea.

— Explică-te, camarade, zise el cu o voce calmă. Mai întâi ţi-aş atrage atenţia că nu e ziaristul „meu”. După aceea, dacă îmi aduc bine aminte, parcă mi-ai spus că a rămas prizonier la fermă.

— Bineînţeles, zise *Tigrul* cu glas tunător. Dădusem ordin să nu fie scăpat din ochi!

Enrique se simţi mai uşor. O clipă se temuse că Hubert făcuse greşeala s-o şteargă.

— În acest caz, zise el cât se poate de liniştit, nu văd cum a putut să-i prevină pe portughezi…

Dădu din umeri.

— În plus, nu uita că nici măcar nu ştia unde se află, pentru că era inconştient când l-am adus...

Marele *bambundu* scoase un răcnet.

— Asta e! făcu el împingându-şi bărbia înainte.. Ticăloşii din GRAE ne-au dat pe mâna portughezilor ca să se răzbune pentru noaptea trecută!

Enrique era foarte mulţumit. Fusese neaşteptat de simplu...

— Cu siguranţă că ai dreptate, îl aprobă el cu modestie.

— Trebuie să ne mutăm foarte repede de-aici, reluă *Tigrul.* N-am chef să dea portughezii peste noi.

— Dacă cunoşteau locul ar fi fost deja aici, obiectă Enrique. Atacul asupra noastră s-ar fi produs în acelaşi timp cu cel dat asupra fermei, ca să fie siguri că nu le scăpăm.

Tigrul îl aprobă clătinând din cap.

— Acum când ştiu că suntem la Luanda, portughezii vor răscoli tot oraşul să ne găsească, zise el. Pe de altă parte, poate că au făcut prizonieri. Aştia pot vorbi. Ar fi mult prea primejdios să rămânem aici.

Hotărârea asta nu se potrivea deloc cu treburile lui Enrique. Ameninţarea pe care o prezenta armata şi care avea să planeze acum asupra grupului de comando, avea să-l îndemne pe *bambundu* la o şi mai mare prudenţă şi suspiciune faţă de toată lumea, inclusiv faţă de el.

Dacă măcar ar fi avut posibilitatea să-i anunţe pe portughezi!

Enrique se gândi cu îngrijorare şi la Hubert. Admiţând că scăpase teafăr din atacul asupra fermei, de acum înainte era scos din cursă.

Acum totul depindea numai de el.

*

Tânărul locotenent era de o politeţe glacială. Îl chema Agostinho Pimentao şi se exprima într-o franceză perfectă.

— Pe scurt, vă numiţi Hubert Bonisseur de la Bath şi sunteţi ziarist la Paris, zise el. Aţi venit în Angola ca turist. Chiar în ziua în care aţi sosit, adică ieri, aţi fost contactat de un membru al GRAE care v-a propus să faceţi un reportaj despre organizaţiile subversive din această ţară. Aţi acceptat şi v-a condus într-un loc pe care nu-l puteţi indica. În timpul nopţii, un comando din MPLA a dat foc casei şi v-a răpit după ce v-a pocnit bine în cap. V-aţi recăpătat cunoştinţa la ferma unde v-au găsit forţele de siguranţă...

Se întrerupse şi luă o ţigară dintr-un pachet de *Marina*[3] fără să se gândească să-i ofere şi lui Hubert.

— Recunoaşteţi că toate astea sunt tare neverosimile, continuă el. Toate coincidenţele mi se par cel puţin extraordinare. Şi asta nu explică de ce aveaţi în mână o puşcă de asalt de fabricaţie chinezească când v-au capturat soldaţii…

Hubert suspină.

— Era arma pazniculuі, repetă el pentru a treia oară. A încercat să mă omoare şi am reuşit să-l dobor. Nu am luat acea puşcă decât cu intenţia de a mă apăra de alţi rebeli care ar fi putut încerca să mă ucidă. Cei doi soldaţi cărora m-am predat vor putea mărturisi că n-am avut nici un gest ostil la adresa lor.

Locotenentul Agostinho Pimentao dădu încet din cap.

— Să zicem, admise el.

Interogatoriul dura de două ore. Abia după ce-l duseseră în acel birou mobilat sobru îl dezlegaseră la ochi. Îl încadrau doi soldaţi, postaţi puţin mai în spate. Nu fusese maltratat.

Până atunci Hubert se limitase să istorisească această poveste fără să caute să-şi convingă interlocutorul. Ştia că erau destule lucruri neverosimile şi că ofiţerul nu-l va crede. Scopul lui însă era să dea impresia că va începe să mărturisească câte ceva când credea că a sosit momentul.

Începuse deja să arate o oboseală bine dozată.

— Aş putea să stau jos o clipă?… Aş putea avea un pahar cu apă? întrebă el.

Ofiţerul se prefăcu că nu aude.

— S-o luăm de la capăt, făcu el. Spuneţi că aţi fost contactat de o persoană care face parte din GRAE?

— Întocmai…

— Nu vi se pare ciudat că nişte oameni care sunt obligaţi să se înconjoare de nenumărate precauţii, abordează astfel un străin care tocmai a pus piciorul în ţară?

Hubert făcu un gest care putea să însemne orice.

— Oare nu e mai logic faptul că fusese fixată o întâlnire? insinua locotenentul. De exemplu la Paris, prin anumite persoane care reprezintă acolo subversiunea…

Hubert lăsă impresia că ezită câteva secunde. În cele din urmă încuviinţă.

— De acord, aţi câştigat, admise el. La Paris a fost aranjat

[3] MARINA – marcă de ţigări rezervate armatei portugheze (N.A.).

totul.

— Cum s-a desfăşurat luarea de contact? întrebă locotenentul.

Hubert nu avea deloc chef să vorbească de Eulalia.

— Trebuia să fiu la orele zece seara în faţa statuii lui Paulo Dias de Novais de pe *Ilha,* declară el. M-a abordat un băiat de vreo douăzeci de ani…

Continuă amintind de a doua întâlnire în faţă la *Museu de Angola* ferindu-se să precizeze că aceasta nu a avut loc decât la unu şi jumătate dimineaţa. Schimbă înadins mărcile maşinilor şi afirmă că băiatul care fusese însărcinat să-l conducă îşi zicea Oswaldo în loc de Fernando.

— Natural, n-aţi reţinut numerele maşinilor?

Hubert luă un aer dezolat.

— Nu credeam că lucrurile vor evolua în acest mod…

Locotenentul Agostinho Pimentao îşi aşează mâinile cu palmele lipite de birou.

— Dacă am înţeles eu bine, zise el, aţi venit în Angola cu intenţia de a-i întâlni pe membrii unei mişcări subversive…

— Sunt ziarist, interveni Hubert. Mi s-a părut un reportaj interesant.

— Ştiţi desigur că riscaţi să vă treziţi băgat la închisoare.

Hubert dădu neputincios din umeri.

— Astea sunt riscurile meseriei, zise el cu fatalism. Mă gândeam că vă veţi mulţumi să mă expulzaţi… În fond, n-am făcut nimic ilegal.

Locotenentul părea să creadă altfel.

— Aţi uitat probabil că ţineaţi în mână o puşcă în momentul în care aţi fost capturat, îi atrase el atenţia. Nimic nu dovedeşte că nu aveaţi intenţia să vă folosiţi de ea.

Hubert nu răspunse. Ştia perfect unde voia să ajungă interlocutorul lui. După ce-l făcuse să mărturisească că luase în mod conştient contact cu rebelii, acum voia să-l acuze că nu era doar un ziarist, ci că venise în ţară ca să le dea ajutor. Era o luptă pe faţă. Ca să se dezvinovăţească, Hubert se vedea constrâns să mai spună câte ceva.

— Se poate presupune fără a fi prea neverosimil că adevăratul scop era de a-i face pe rebeli să beneficieze de o experienţă căpătată în altă parte, reluă locotenentul. Dacă e să mă iau după vizele de pe paşaport, aţi fost de mai multe ori în America latină…

Soneria telefonului îl împiedică să-şi ducă gândul până la

capăt. Ridică receptorul şi-l duse la ureche. Conversaţia fu scurtă. Locotenentul se limită doar la câteva încuviinţări.

— Vom relua această convorbire mai târziu, declară el după ce închise telefonul.

Se ridică.

— Poate că atunci vă veţi mai aminti şi alte lucruri…

La semnalul lui, cei doi soldaţi îl împinseră pe Hubert spre uşă. Americanul se lăsă dus fără să opună rezistenţă.

*

Celula era de dimensiuni reduse, dar era curată. Un miros de cresil se degaja din podeaua cimentată pe care deţinuţii probabil că o spălau în fiecare zi.

Soarele la asfinţit pătrundea prin deschizătura îngustă şi proiecta umbra gratiilor pe peretele opus.

Întins pe patul de lemn prins în perete cu două lanţuri solide, Hubert se gândea.

Misiunea lui luase sfârşit mai înainte de a începe…

Probabil că va fi din nou interogat de formă, apoi îl vor expulza. În urma unor cazuri petrecute în Bolivia care provocaseră multă agitaţie, guvernele ezitau să-i mai închidă pe ziarişti, de teamă să nu-şi atragă campanii ostile din partea unei întregi prese internaţionale.

Era posibil ca armata să-l ţină pe Hubert închis până când obţinea informaţii mai precise în privinţa lui. Atunci se va vedea că nu era deloc ziarist. Situaţia asta n-ar fi fost de dorit.

Invocând apartenenţa la CIA nu rezolva nimic. Portughezii nu uitaseră că răzmeriţa din 1961 beneficiase mult de sprijinul american.

Tot aşa, vorbind despre ameninţarea pe care o constituia grupul de comando al rebelilor, ar fi comis o greşeală. Atacul împotriva fermei demonstra că armata portugheză era la curent. După aceea Hubert ar fi fost obligat să explice cum de ştia. Asta ar fi însemnat să spună că beneficia de un complice cu o funcţie importantă pe lângă rebeli. Dacă se afla şi în altă parte, aceste destăinuiri ar fi putut să se întoarcă împotriva lui Enrique.

Deocamdată, lucrul cel mai important era să nu facă nimic care să-l pună în primejdie pe Enrique.

În ceea ce-l privea pe el, Hubert nu putea decât să-şi dorească ca portughezii să-l urce cât mai repede în primul avion cu urarea de a se duce învârtindu-se…

Deodată se auzi clănţănitul zăvoarelor şi uşa se deschise.

Locotenentul Agostinho Pimentao intră în celulă.

— Am primit adineauri ordin să vă eliberez, declară el cu o faţă indiferentă. Nu vrem să se pretindă că îi împiedicăm pe ziarişti să-şi facă meseria.

Ofiţerul păstră o scurtă pauză.

— Sunteţi deci liber să vă continuaţi şederea în Angola…

Hubert se ridică vesel.

— Asta e o veste bună! exclamă el. Sunt sigur că o să-mi facă plăcere…

În realitate nu se lăsa deloc păcălit. Dacă îl repuneau aşa de repede în circulaţie, fără măcar să fie expulzat, o făceau numai în speranţa că vor descoperi filiera întreruptă de operaţiunea împotriva fermei.

Nu trebuia să-şi facă nici o iluzie!

— Vă rog să mă urmaţi, adăugă locotenentul arătând spre culoar.

După mai puţin de o jumătate de oră, un jeep îl lăsa în colţul pe care îl făcea aleea Restauradores de Angola cu *rua* Duarte Lopes. Aşteptă ca maşina să se îndepărteze şi merse până la intrarea hotelului *Continental.*

Funcţionarul de la recepţie îşi ascunse cu greu uimirea văzându-l că reapare. Fără îndoială că cei de la PIDE veniseră să-i scotocească prin lucruri şi anunţaseră direcţiunea că probabil va absenta o bună bucată de timp. Era vizibil că omul se întreba dacă nu cumva evadase…

Hubert îşi luă cheia fără să-i pese de expresia uluită a celuilalt şi se îndreptă spre ascensor.

În afară de duş şi de haine curate, mai era nevoie să se şi bărbierească.

Când deschise uşa camerei, constată că îl aştepta o surpriză.

Un bărbat stătea într-unui din fotolii şi fuma liniştit dintr-o pipă. Un colt „Cobra” i se odihnea neglijent pe picior.

IX

Hubert încercă o mişcare de retragere.

— Scuzaţi, zise el, am greşit camera. Necunoscutul ridică ţeava pistolului şi o îndreptă spre el.

— Deloc, făcu el. Intră…

Era un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu o faţă rumenă, cu părul de un blond cânepiu şi cu ochii bătând în galben. Probabil că făcuse sport în tinereţe, dar cu trecerea anilor se îngrăşase.

Hubert intră în cameră şi închise uşa în urma lui.

— Dacă e totuşi camera mea, atunci înseamnă că dumneata ai greşit…

— Deloc, repetă vizitatorul. Am venit să stăm puţin de vorbă.

— Sper că n-ai aşteptat prea mult, zise cu ironie Hubert. Ar fi trebuit să ceri să-ţi aducă ceva de băut…

— Aş fi făcut-o cu siguranţă dacă întârziai. Dar am fost aproape sigur că după ce-ţi vor da drumul vei trece mai întâi pe la hotel.

Hubert scoase un fluierat maliţios.

— Repede se mai răspândesc veştile la Luanda…

— Meseria mea este să fiu informat, replică omul.

Hubert deveni deodată foarte prudent.

Aparenta dezinvoltură a vizitatorului său şi pipa pe care o fuma cu nepăsare nu erau decât o faţadă care ascundea un adversar periculos.

Privirea aceea galbenă care îl urmărea pe Hubert amintea mai curând de un animal rapace care îşi pândea prada, decât de un cuţulache care moţăie lângă foc.

— Mă numesc Lester Watson, spuse necunoscutul cu un ton plin de subînţelesuri. Asta îţi spune ceva?

Hubert nici nu clipi.

— Încântat, spuse el cu o voce indiferentă. Ar fi trebuit să te cunosc?

— De ce nu?

Hubert clătină din cap de-a dreptul dezolat.

— Regret că te dezamăgesc…

De fapt, ştia perfect cine e Lester Watson. „Instrucţiunile amănunţite” indicau că nu e altul decât reprezentantul CIA la

Luanda.

El mai lipsea după portughezi!

Watson arătă camera cu o mişcare circulară a coltului.

— Poţi vorbi fără teamă, făcu el. Nu există microfoane…

Hubert nu avea nici un chef să-şi descarce sufletul la pieptul lui, mai ales că ordinele stipulau ca acest contact să nu aibă loc decât în ultimă instanţă.

Poate că reprezentantul îşi făcea datoria, dar în cazul de faţă nimerise mai curând rău.

— Ascultă, bătrâne, eşti tare drăguţ dar am avut o zi încărcată. Rămâi aici dacă. Asta te amuză. Eu vreau să mă rad şi să fac un duş…

Watson îşi îndreptă pistolul spre stomacul lui Hubert încruntându-se.

— O clipă, îl întrerupse el tăios. Nu ştiu ce le-ai spus portughezilor de ţi-au dat drumul, dar eu sunt sigur că nu eşti doar un ziarist venit să facă reportaje despre *bandoleiros*[4]. Mă exprim clar?

Hubert arătă spre revolver.

— Nu numai că nu mă sperii cu puşcociul tău, dar începi să mă plictiseşti serios cu poveştile astea!

Watson îşi crispa maxilarele. O lucire tulbure îi învălui privirea.

— Fiindcă o iei aşa, o să fiu şi mai clar, zise el. Poate că portughezilor le e frică să nu stârnească o campanie de presă în străinătate dacă te închid. Dar pot să-ţi garantez că asta nu va avea nici un efect în ceea ce ne priveşte.

Vizitatorul păstră o pauză înainte de a continua.

— Aşa că îţi propun un târg. Sau ne povesteşti tot ce ştii despre *bandoleiros,* sau îţi dau cuvântul meu că nu vei ieşi viu din Angola. Încă nu ştiu exact cum vom proceda, dar îţi pot spune deja în linii mari. Mai întâi te vom face să spui tot şi îţi vom aranja un „accident” de toată frumuseţea…

Watson se ridică ţinând revolverul îndreptat spre Hubert cu o mână fermă. Ocoli fotoliul prin spate ca să fie suficient de departe de cel pe care îl ameninţa.

— Te las să-ţi faci duşul, îl anunţă el. Sper că asta te va ajuta să reflectezi. Când vei înţelege care-ţi simt interesele, mă găseşti la consulatul american. E acolo cineva care îţi va răspunde oricând.

[4] Bandoleiros – nume dat rebelilor de către portughezi (N.A.).

Se apropie de uşă şi puse mâna pe clanţă.

— Încă un sfat… Nu aştepta prea mult înainte de a te hotărî. S-ar putea să ne pierdem răbdarea…

După ce plecă, Hubert îşi frecă gânditor bărbia.

Vrând să joace tare, în speranţa că îl va impresiona, Watson îi complica extrem de mult sarcina fără să vrea.

Mai mult ca sigur că PIDE se grăbise să pună hotelul sub observaţie. Foarte curând, dacă nu deja, locotenentul Pimentao va şti întâlnit cu un diplomat de la consulatul Statelor Unite. Cu alte cuvinte, va deduce din asta că face parte din CIA…

Plus toate primejdiile pe care le comporta acest fapt, mai ales pentru Enrique!

Hubert nu vedea decât o soluţie. Prezentându-se în persoană la hotel, Watson se demascase. Pe de altă parte, dacă aşa se purtase totdeauna, precum un elefant într-un magazin de porţelanuri, probabil că portughezii îl „localizaseră” de multă vreme.

Washingtonul cunoştea cu siguranţă situaţia. Îi recomandase lui Hubert să-l lase de-o parte pe Watson pentru a evita să fie reperat. Prin urmare nu risca să-l deconspire dacă relata locotenentului convorbirea pe care tocmai o avusese.

Dimpotrivă, Pimentao ar fi crezut că voia să facă un rău celor de la CIA denunţându-l pe unul din agenţii lor. Lucrul acesta nu putea decât să-i întărească acoperirea.

Hubert ridică receptorul şi rugă telefonista să-i dea legătura cu siguranţa centrală…

*

Hubert se opri o clipă acolo unde *rua* Salvador Correia se intersecta cu *rua* Pereira For jaz. După o scurtă ezitare, americanul o luă la dreapta, spre *Mutamba.*

Mergea cu pasul unuia care se plimba, oprindu-se foarte des ca să privească vitrinele luminate ale magazinelor.

Când ieşise de la hotel i se păruse că nu-l urmărea nimeni, dar şi-ar fi pus capul pe butuc că PIDE era cu ochii pe el.

Nu se putea altfel.

Noaptea era la fel de călduţă ca în ajun şi dinspre mare sufla un vânt uşor. Câţiva nori traversau cerul înstelat în direcţia uscatului.

Pe străzi era încă destulă lume. Ceva mai în spate faţă de staţia autocarelor, câteva taxiuri vopsite în verde şi alb îşi aşteptau clienţii cu toată ora târzie.

Hubert se apropie de primul, urcă în spate şi ceru şoferului să-l ducă pe *Ilha.*

Pe drum întoarse de mai multe ori capul înapoi. Pe *Avenida Marginal* era multă circulaţie şi nu remarcă nimic anormal.

La urma urmelor, poate că portughezii îi lăsaseră libertatea de acţiune. Probabil că bănuiau că va controla dacă e sau nu urmărit. Mai era posibil şi să încerce să-i adoarmă neîncrederea la început, pentru a-l putea urmări mai bine după aceea, când el n-ar mai fi fost atent.

Ajuns pe *Ilha,* Hubert îi ceru şoferului să oprească în faţă la Tamaritz, coborî, plăti cursa şi lăsă bacşiş. Şoferul plecă.

Hotărâse să-şi recupereze Volkswagen-ul, cu toate că portughezii îi fixaseră probabil o „cutie de sardele" care să le permită o urmărire de la distanţă. Altfel i s-ar fi părut bizar. Nu trebuia să dea impresia că e prea suspicios. În fond, nu era decât un simplu ziarist…

Pe *Ilha* domnea aceeaşi animaţie obişnuită în restaurante şi în localurile în aer liber. Printre palmieri se auzeau zvonuri de muzică. Numai bandele de tineri păreau a-şi fi ales alt loc pentru escapadele lor motorizate.

Hubert o porni pe strada principală îndreptându-se spre *Naval Club.* Observă de departe că maşina lui era în acelaşi loc. Deşi lăsase cheia în contact, părea că nimeni nu se atinsese de ea. Sau fusese adusă exact în acelaşi loc. Hubert se apropie.

Exact în clipa în care întindea mâna să deschidă portiera, un „plop" înăbuşit răsună în spatele lui. În acelaşi timp, un glonţ ricoşa izbindu-se de partea de sus a caroseriei şi se pierdu „piuind" în direcţia golfului.

Hubert sărise deja într-o parte, încercând să localizeze poziţia din care se trăsese.

„Plop!" De data asta proiectilul îi trecu pe lângă ureche.

Plasat în acea parte a caroseriei, Hubert constituia o ţintă total descoperită. În aceeaşi fracţiune de secundă îşi zise că un al doilea ucigaş putea fi postat astfel încât să-l poată ţinti din cealaltă parte, dacă ar fi încercat să ocolească maşina şi să se adăpostească după ea. În acest caz n-ar fi avut nici o şansă.

Îşi aruncă mâinile în sus prefăcându-se că fusese atins şi se lăsă să cadă pe nisip. În timpul mişcării, se rostogoli astfel încât să privească spre plajă şi îşi îndoi uşor braţul…

Rămase nemişcat.

Toată scena nu durase mai mult de trei secunde. Nu fusese

nici un martor, iar zgomotul produs de arma ucigaşului nu avea cum să atragă atenţia celor care luau masa la *Club Naval.*

Hubert îşi stăpâni respiraţia.

Poziţia nu era deloc de invidiat. Ar fi fost terminat dacă misteriosului trăgător i-ar fi trecut prin minte să mai strice un glonţ pentru mai multă siguranţă.

Un moment – interminabil! – nu se întâmplă nimic.

Apoi, la vreo douăzeci de metri de el, în mijlocul trunchiurilor uscăţive ale cocotierilor, se ivi o silueta care începu să înainteze cu prudenţă.

Nu fără o oarecare uşurare, Hubert îşi zise că necunoscutul era la fel de uşor de păcălit pe cât era de slab ochitor.

Un lucru bun… Dădea impresia că are ochii închişi, deşi lăsase o deschidere mică de tot între pleoape.

Agresorul continua să se apropie în vârful picioarelor, de parcă s-ar fi temut să nu facă zgomot pe solul nisipos. În mână ţinea un pistol prelungit cu un amortizor de zgomot.

Când agresorul ajunse la liziera copacilor, Hubert îl recunoscu pe băiatul care o săruta cu foc pe Eulalia în ajun, sub palmier.

Era greu să admită că numai gelozia îl împinsese la o astfel de acţiune…

Băiatul se oprise din nou. Se vedea clar că nu prea ştia ce să facă. Poate că era prima dată când vedea un mort.

După două secunde îşi reluă mersul, cu ţeava armei îndreptată spre sol.

Neîndemânatic şi imprudent…

Ţinându-şi respiraţia, Hubert îl aşteptă să se aproprie până la trei metri…

Apoi, cu o mişcare circulară de braţ, îi trimise un pumn de nisip în ochi.

Orbit, băiatul scoase un strigăt sugrumat şi apăsă din reflex pe trăgaci, dar glonţul intră în pământ, la câţiva metri în stânga.

Solicitându-şi toţi muşchii, Hubert se ridică şi se aruncă asupra agresorului. Îl lovi cu muchia palmei peste încheietura mâinii şi pistolul îi zbură prin aer. În acelaşi timp îl trase pe tânăr la pământ blocându-l sub el.

Cuprins de panică, adversarul începu cu disperare să zgârie haina lui Hubert în speranţa că se va elibera.

Osteneală zadarnică! Hubert îl ţinea bine. Apoi îi mai dădu puţin drumul când simţi că tânărului încep să-i slăbească puterile.

— Stai cuminte, altfel continui să te strâng de gât…

Tânărul scoase un gâlgâit şi încetă să mai opună rezistenţă. Ca încurajare, Hubert îi mai dădu încă puţin aer.

— De ce ai vrut să mă omori? îl întrebă el.

— Fernando… gâfâi băiatul.

— De ce? insistă Hubert.

— Mi-a spus că eşti un trădător… Se gândea că vei veni după maşină… Trebuia să stau aici toată noaptea dacă era nevoie…

Spunea probabil adevărul. După lichidarea oamenilor însărcinaţi cu paza lui şi incendierea casei, Fernando avea dreptul să se gândească la orice.

— Când ţi-a spus Fernando să vii să mă aştepţi aici?

— În seara asta… Puţin după orele opt… El mi-a dat pistolul…

Cu alte cuvinte, Fernando aflase imediat că fusese eliberat!

Hubert se întreba dacă nu cumva portughezii îi făcuseră un cadou otrăvit dându-i drumul. Nu era imposibil să fi răspândit zvonuri insidioase în privinţa lui, pentru a deveni o ţintă pentru organizaţiile rebele…

Un fel ca oricare altul de a se debarasa de el…

Preocupat, Hubert îi dădu drumul băiatului şi luă pistolul.

— Ţi-l confisc, declară el. Data viitoare când vei mai avea de omorât pe cineva, te sfătuiesc ca mai înainte să înveţi să tragi.

Băiatul nu prea se simţea în largul lui uitându-se cu îngrijorare la armă.

— Cum te cheamă? îl întrebă Hubert.

— Joaquim, răspunse tânărul frecându-şi gâtul. Joaquim Fonseca…

— Ei bine, Joaquim, acum îmi vei spune unde locuieşte Fernando…

— Habar n-am… Totdeauna el ia contact cu mine… Avem întâlnire mâine dimineaţă pe *Matamba,* dar nu ştiu cum să dau de el…

Probabil că minţea, dar nu avea importanţă. Dimpotrivă, Hubert spera că se va duce cât mai repede să-i dea raportul.

— Şterge-o, îi zise el. Du-te la culcare. La vârsta ta nu e sănătos să pierzi nopţile…

Băiatului nu-i venea să creadă.

— Vreţi să spuneţi…

— Cară-te, repetă Hubert. Şi să nu mai dau de tine în calea mea.

Deodată, de parcă îi crescuseră aripi, băiatul o luă la fugă ca

un bezmetic. Îşi închipuise probabil că îi sunase ceasul şi se grăbea să se facă nevăzut mai înainte ca Hubert să se răzgândească!

Hubert îl privi cum dispare printre cocotieri. Apoi îşi strecură pistolul la centură, după ce avusese grijă să deşurubeze amortizorul de zgomot.

După aceea se sui la volanul maşinii şi roti cheia în contact.

*

Străduţa pe care locuia Eulalia era pustie şi tăcută.

Cu toate antenele de recepţie, Hubert înainta pe trotuar cu un pas uşor, examinând cu atenţie fiecare maşină.

Nu era nimeni. Totul părea normal.

La ferestrele fetei nu se vedea nici o lumină, dar maşina ei se afla acolo.

După toate probabilităţile, Eulalia era acasă. Fără îndoială că dormea…

Hubert se apropie de clădire.

Lăsase Volkswagen-ul în faţa parcului Herois de Chavas şi îşi continuase drumul pe jos. Folosind toate trucurile meseriei, Hubert căpătase repede certitudinea că nu era urmărit.

Portughezii erau probabil convinşi că eliberarea lui echivala cu o condamnare la moarte şi nu ţineau să-i jeneze pe ucigaşii din GRAE sau MPLA.

Pentru ei, încă de pe acum se putea trage o cruce peste numele lui.

Părea cât se poate de evident că aveau informatori chiar în interiorul acestor mişcări. Hubert nu le-ar fi servit decât să pună mâna pe persoane neînsemnate, iar ei cu siguranţă că visau mai sus.

Dar întrucât contactul cu MPLA era definitiv pierdut, Hubert hotărâse să revină la misiunea lui iniţială şi anume pătrunderea în sânul organizaţiei GRAE. Probabil că operaţiunea împotriva fermei dăduse peste cap planurile *Tigrului!* Ameninţarea despre care îi vorbise Enrique va fi cu siguranţă pusă în discuţie, deoarece prezenţa grupului de comando era de acum înainte cunoscută.

Oricum, din lipsa unei legături posibile cu Enrique, Hubert era obligat să-şi pună toată încrederea în felul în care acţiona falsul cubanez. Şi între timp el se va ocupa de GRAE.

Hubert intră cu prudenţă în clădire, urcă scara şi sună la uşa fetei.

Un minut nu se întâmplă nimic.

Hubert apăsă din nou pe butonul soneriei, insistând. Cu toate că maşina ei se afla în stradă, nu era imposibil ca Eulalia să fi fost anunţată să se ascundă undeva până când se descotoroseau de el.

Văzând tăcerea din apartament, Hubert se întrebă dacă nu cumva greşise dându-i drumul lui Joaquim Fonseca. Punţile riscau să fie tăiate dacă GRAE hotărâse să-şi ascundă membrii cunoscuţi de el.

Cu siguranţă că şi *Florentino* spălase putina, cu excepţia cazului în care ar fi fost făcut răspunzător de introducerea lui Hubert în interiorul organizaţiei.

Caz în care GRAE probabil că se şi ocupase de el…

Hubert se pregătea să sune pentru a treia oară când în spatele uşii se auzi deodată un foşnet.

Cu o voce adormită, Eulalia puse o întrebare în portugheză. Prudentă, tânăra voia să ştie înainte de a deschide cine îi venea în vizită la o asemenea oră.

— Hubert, răspunse el. Ieri ţi-am promis că mă întorc…

Auzi o exclamaţie înăbuşită şi cheia se roti în broască.

— După tot ce s-a întâmplat te credeam mort, făcu tânăra nevenindu-i să creadă. Fernando mi-a spus că toţi au fost ucişi şi casa incendiată.

Eulalia purta o cămaşă de noapte foarte scurtă ce nu ascundea mare lucru din comorile pe care Hubert le cunoştea deja. Ţesătura subţire şi transparentă se întindea pe sfârcurile sânilor. Avea părul răvăşit şi părea că îşi ţine ochii deschişi şi cu dificultate.

Hubert o săruta tandru în colţul gurii.

— Vezi bine… Sunt teafăr… Fata se lipi de el de parcă ar fi vrut să se convingă mai bine de acest lucru.

— Şi reputaţia ta? glumi Hubert. Închipuie-ţi că unul din vecini ar ieşi acum pe palier…

Eulalia îşi duse imediat mâna la piept. Hubert făcu un pas înainte, intră şi închise uşa în urma lui.

— Cum ai scăpat de la moarte? întrebă tânăra care părea că îi vine greu să creadă că era el. Niciodată n-am plâns mai mult ca atunci când Fernando mi-a spus că ai murit…

Se lipi de el căutându-i gura.

— Sunt atât de fericită…

Hubert îşi zise că ar fi o actriţă minunată, în timp ce o săruta,

o voce din bucătărie răsună deodată în spatele lui.

— Sus mâinile!

X

Hubert recunoscu vocea lui Fernando fără să fie nevoie să se întoarcă.

În acelaşi timp Eulalia îşi strecurase repede mâna între ei. Îi apucă pistolul şi îl trase cu un gest rapid.

Cu toate că îi ghicise intenţia, Hubert nu încercă s-o împiedice. Fata se îndepărtă de el ţintindu-l cu arma. Acum era foarte trează.

Hubert ridicase braţele. Începuse să se obişnuiască. Se întoarse încet cu faţa spre Fernando.

— Îmi pare bine că te văd, făcu el. Mă întrebam dacă vei avea timp să vii atât de repede…

Angolezul semăna mai mult ca niciodată cu o mumie uscată. Ţinea îndreptat spre stomacul lui Hubert un pistol asemănător cu cel al tânărului Fonseca, prevăzut şi el cu un amortizor de sunet. Probabil că dispuneau de fonduri serioase…

— Am să te omor, zise el cu o voce surdă.

— Dar mai înainte ai să mă asculţi.

— Asta nu va schimba nimic, răspunse Fernando. Tot vei muri.

— Asta ne aşteaptă pe toţi într-una din zile, declară Hubert filosofic. Deocamdată însă eşti pe cale de a comite o greşeală. Faci exact jocul adversarilor.

Fernando făcu o strâmbătură.

— Ce vrei să spui?

— De ce crezi că i-am dat drumul lui Joaquim Fonseca? zise Hubert. Eram sigur că te va anunţa de urgenţă. Era singurul mod de a intra cât mai repede în contact.

Se întrerupse o secundă, apoi continuă:

— Era logic să vin la Eulalia. De aceea eram aproape sigur că mă aştepţi aici. În treacăt fie spus, poţi să remarci că ţi-am lăsat destul timp ca să poţi ajunge aici…

O rază de nelinişte trecu prin privirea angolezului.

— Linişteşte-te, îi spuse Hubert, am venit singur…

Fernando nu părea prea convins. Îi ordonă Eulaliei să arunce o privire în stradă prin fereastra bucătărioarei. Fata plecă imediat.

— De ce nu i-ai spus băiatului că vrei să mă vezi?

Hubert dădu din umeri.

— Pretindea că nu ştie cum să te găsească, răspunse el. Şi probabil că nici nu m-ar fi crezut. Nu aveam chef să-mi trimiţi o echipă de ucigaşi.

Eulalia se întoarse şi anunţă că nu remarcase nimic în stradă.

— Să admitem că într-adevăr ai avut intenţia să mă întâlneşti venind aici, zise Fernando. Presupun că ai pregătit nişte explicaţii.

Hubert încuviinţă.

— Noaptea trecută, după ce m-aţi închis, am adormit şi am fost trezit de focuri de armă, declară el. La început am crezut că armata sau poliţia portugheză încearcă să captureze casa. Mai târziu am aflat că era vorba de un comando al celor din MPLA.

Continuă cu relatarea faptelor ferindu-se totuşi să vorbească despre Enrique. Pe măsură ce vorbea, faţa lui Fernando dădea impresia că se boţea şi mai mult. În sfârşit, Hubert încheie cu interogatoriul pe care i-l luase Agostinho Pimentao.

— Când mi-au dat drumul am crezut că speranţa lor era să se poată folosi de mine pentru a ajunge la voi, adăugă el. După aceea, când Joaquim Fonseca a încercat să mă ucidă, le-am înţeles manevra. Voiau s-o faceţi voi în locul lor ca să apară cu mâinile curate în faţa presei internaţionale.

Angolezul părea tulburat.

— Acum ştiu că portughezii nu mă vor lăsa să ies viu din Angola, zise Hubert. De aceea vă cer să mă ajutaţi să trec frontiera…

— Ce dovedeşte că nu eşti un trădător în slujba celor de la MPLA? obiectă Fernando cu un aer bănuitor. Ai putea la fel de bine să fii şi un agent din PIDE…

Hubert scutură din cap.

— Gândeşte-te puţin, îi zise el. Cum aş fi putut să-i anunţ pe cei din MPLA când eu eram închis şi nici măcar nu ştiam unde mă duseseşi, pentru că purtam o cagulă… Nu ţine.

Făcu o scurtă pauză pentru ca vorbele pe care le rostise să-şi facă efectul.

— Pe de altă parte, reluă el, prima mea grijă ar fi fost să vă denunţ dacă aş fi fost de la PIDE. Cunoşteam adresa acestei garsoniere şi era destul să le indic numărul maşinii tale ca să te aresteze…

Hubert încercă să-l privească pe angolez drept în ochi.

— N-aş fi riscat să mă ucideţi fără a-mi lăsa timpul să mă justific…

Se făcuse linişte. Ai fi auzit musca.

Hubert înţelese că i se hotăra soarta. Se uită pe rând la cei doi interlocutori. Eulalia ţinea pistolul cu o mână la fel de fermă ca cea a tovarăşului ei. Abia dacă îl mişcase cu câteva grade…

Până la urmă Fernando luă o hotărâre.

— Vei rămâne aici, îi zise el. Eulalia te va supraveghea. Trebuie să obţin anumite informaţii.

Şi, văzând uimirea lui Hubert, preciza:

— Cum am auzit că ţi-au dat drumul, l-am trimis pe Joaquim pe *Ilha* iar eu am venit să te aştept aici, pentru cazul în care ai fi trecut pe la ea înainte de a te duce după maşină. Nu am avut timp să obţin toate informaţiile dorite…

Fernando îi spuse apoi câteva cuvinte fetei pe care Hubert nu le înţelese.

— Să nu-ţi faci iluzii, adăugă el. Eulalia va trage la cel mai mic gest suspect. Şi chiar dacă vei reuşi să fugi, tot te vom găsi!

— N-am nici un motiv să fug, îl asigură Hubert. Singurul lucru care mă interesează este să-mi creaţi posibilitatea de a părăsi ţara.

Fernando mârâi puţin agasat.

— Deocamdată nu-ţi pot garanta nimic, făcu el. Presupunând că ai spus adevărul, nu pot decât să te asigur că nu va fi uşor…

Înclină scurt capul şi se trase înapoi spre uşă, ţinând în continuare pistolul îndreptat spre stomacul lui Hubert.

Câteva minute mai târziu, paşii lui Fernando se pierdură pe scară.

Eulalia îşi aruncă arma pe unul din fotolii şi se uită la Hubert zâmbind.

— Eu sunt sigură că eşti nevinovat, zise ea venind spre el.

Hubert se prefăcu că se întunecă la faţă.

— De aceea ai jucat teatru adineauri?

— Nu puteam să fac altfel din cauza lui Fernando, se dezvinovăţi fata. El m-a obligat. Credea că vei fi mai puţin bănuitor…

Se apropie şi-şi petrecu braţele după gâtul lui.

— Eşti supărat? îl întrebă ea. Chiar eşti supărat?

— Pentru asta ai merita o bătăiţă…

Eulalia se lipi toată de el şi ridică capul căutându-i buzele.

— Nu eşti decât o brută, suspină ea.

*

Hubert deschise uşa camerei şi se opri în prag. Lester Watson

stătea din nou într-un fotoliu, cu pipa în mână, delectându-se cu un pahar de whisky.

— Bună ziua! îl întâmpină el cu o jovialitate dezminţită de privire. După cum vezi ţi-am urmat sfatul şi am cerut să mi se aducă ceva de băut...

Hubert închise uşa, uşor încruntat.

— Ce cauţi aici? întrebă el fără amabilitate. Am crezut că data trecută te-am făcut să înţelegi...

— Tocmai, îl întrerupse Watson. M-am gândit că era păcat să rămânem şi unul şi celălalt cu o impresie proastă. În fond, poate că am putea să ne înţelegem. Chiar sunt sigur...

Hubert strânse pumnii.

— Cară-te, făcu el. Ne-am spus deja totul!

În faţa aerului său ameninţător, Watson se grăbi să-şi pună jos paharul şi îşi strecură mâna în interiorul hainei.

— Te sfătuiesc să stai liniştit şi să mă asculţi, îi zise el tăios.

Hubert nu se mişcă. Nu avea intenţia să facă o partidă de box. Watson nu-l impresiona deloc, dar nu trebuia să uite că juca în continuare rolul unui simplu ziarist.

Watson îşi regăsi zâmbetul şi îşi luă din nou paharul, agitând cu o mişcare neglijentă cubuleţele de gheaţă.

— Cu ocazia ultimei noastre convorbiri, poate că nu m-am exprimat prea bine, declară el. Să zicem că am spus mai mult decât gândeam şi că m-am enervat influenţat de împrejurări...

Hubert zâmbi în sinea lui rămânând mai departe încruntat. Înţelegea foarte bine încotro bătea Watson.

— Deoarece eşti ziarist, continuă vizitatorul, cu siguranţă că ai intenţia să publici un reportaj...

Watson făcu o pauză.

— Un reportaj de foarte mare interes, reluă el. Un reportaj care poate să-ţi aducă o sumă foarte importantă, dacă îmi asiguri exclusivitatea...

Hubert deschise gura să răspundă, dar Watson îl întrerupse cu un gest.

— Bineînţeles, totul rămâne strict între noi...

— Du-te învârtindu-te! îi zise Hubert. Dolarii tăi poţi să ţi-i bagi...

— Tî-ţî-ţî... îl întrerupse Watson cu un ton de reproş. Refuzi o afacere grozavă. Pentru început, va fi destul să-mi spui unde ai petrecut ultimile două nopţi...

— Cu câţiva băieţei, răspunse Hubert. Asta e viciul meu

favorit.

Watson fu nevoit să facă un efort pentru a-şi păstra faţa zâmbitoare.

— Îţi dau cât ceri, zise el. În franci elveţieni dacă n-ai încredere în dolari…

Hubert îi arătă uşa.

— Îţi pierzi timpul. Şterge-o că vreau să aerisesc – puţi!

Faţa lui Watson se crispa rău de tot şi ochii lui de veniră parcă şi mai galbeni.

— Perfect, zise el cu un ton plin de ameninţări. Tu ai vruto.

Îşi goli paharul, îşi scutură pipa în scrumieră şi se ridică.

— Ţi-aş fi oferit cât se poate de mult, adăugă el. Îţi las timp până mâine să te răzgândeşti. După aceea te poţi aştepta la o mulţime de necazuri!

Hubert nu răspunse, ţinându-şi mâna întinsă spre uşă.

— Începând de mâine, repetă Watson în timp ce trecea pe lângă el, ai tot interesul să te uiţi bine unde pui piciorul. În locul tău, m-aş întreba dacă mu cumva fac o mare greşeală.

Hubert se prefăcu că începe să tremure.

— Ajunge, făcu el cu un aer maliţios. Ai să reuşeşti să mă impresionezi.

Watson se uită la el cu răceală şi se îndreptă spre uşă. Înainte de a ieşi se întoarse.

— Portughezilor puţin le pasă de ce vei păţi… Pentru ultima oară, înainte de a pleca…

— Gata, îl întrerupse Hubert, cale bătută! După plecarea lui Watson, Hubert se întrebă dacă să-l sune pe Agostinho Pimentao şi să-i relateze şi al doilea demers al reprezentantului CIA.

După ce se gândi mai bine, renunţă. Locotenentul ar fi putut să considere insistenţa lui cam ciudată, având în vedere că îl mai prevenise o dată.

Oricum Watson putea să constituie o problemă serioasă iar Fernando cam întârzia cu respectarea promisiunilor.

*

Enrique Sagarra îşi zicea că timpul trecea cam greu. Era a cincea oară când îşi demonta arma ca s-o cureţe. În ritmul ăsta avea toate şansele s-o uzeze!

Rebelii manifestau şi ei o nervozitate crescândă. Izbucniseră deja câteva certuri care fuseseră gata-gata să se; termine foarte rău.

Fidel rolului său de „consilier”, Enrique încercase să

domolească tensiunea ţinând tovarăşilor lui discursuri înalt edificatoare despre virtuţile luptei revoluţionare şi viitorul încântător pe care îl va aduce aceasta popoarelor exploatate.

Nu obţinuse decât un succes foarte relativ. Văzând lipsa de entuziasm cu vagi nuanţe de ostilitate cu care fuseseră întâmpinate vorbele lui, Enrique preferase să nu insiste.

Trecuseră aproape patru zile de când supravieţuitorii din grupul de comando îşi găsiseră refugiu în pivniţele unei mici întreprinderi părăsite, care urma să fie foarte curând demolată pentru a permite construirea unei uzine moderne.

Locul era destul de prost aerisit, iar interdicţia absolută de a scoate nasul afară făcuse repede atmosfera de nerespirat. Cele câteva răsuflători, pe jumătate astupate, nu lăsau să pătrundă decât o lumină slabă şi sinistră. Nu-ţi trebuia prea – multă imaginaţie ca să te închipui deja în închisoare sau în mormânt.

Funestă prevestire…

După atacul fermei şi în faţa necesităţii de a căuta o ascunzătoare mai puţin expusă decât precedentele, moralul trupei suferise o cădere vertiginoasă.

De fiecare dată când se auzea zgomotul unui motor, te puteai aştepta să vezi armata portugheză luând cu asalt ascunzătoarea. Nu mai erau nici pe departe ca „peştele în apă”. Aveau mai curând impresia că se află prinşi într-o plasă.

Chiar şi Enrique trebuia să facă eforturi pentru a nu fi şi el influenţat de atmosfera morocănoasă.

Rupând brusc tăcerea desăvârşită, scârţiitul trapei din tavan făcu pe toată lumea să tresară. Douăzeci de puşti se îndreptară în aceeaşi direcţie.

Dar nu era decât *Tigrul,* singurul care avea contact cu exteriorul.

Reţinându-şi o strâmbătură la contactul cu mirosul care stagna între ziduri, marele bambundu coborî încet scara cu trepte cârpăcite.

Fără să adreseze nici o vorbă tovarăşilor lui care recăzuseră în apatia obişnuită, Tigrul îi făcu semn lui Enrique şi îl duse într-un colţ.

— Trebuie să plecăm de aici, îl anunţă el cu jumătate de glas. Ar fi prea periculos să mai stăm încă o zi. Armata e peste tot…

Făcu un gest plin de dispreţ la adresa tovarăşilor lui.

— Dacă mai stau încă douăzeci şi patru de ore în gaura asta nu vor mai fi buni de nimic, adăugă el înciudat. Dacă ar sosi

portughezii şi-ar arunca armele fără măcar să încerce să se apere.

Enrique dădu afirmativ din cap.

— Sunt de acord cu tine, îi zise el. Dar ce vom face? Spui că portughezii sunt peste tot...

— Am planul meu, răspunse *Tigrul*. Vom ajunge la pădure în grupuri de doi-trei. În felul ăsta vom avea mai multe şanse să trecem.

Bucurându-se în sinea lui în faţa a ceea ce părea a fi un dezastru, Enrique se arătă decepţionat.

— M-ai lăsat totuşi să înţeleg că...

Tigrul îl întrerupse.

— Operaţiunea finală nu se amână deloc, afirmă el. Împrejurările ne obligă doar să ne modificăm planurile. În rest nimic nu s-a schimbat.

Se uită la ceas.

— Voi lua conducerea primului grup, conchise el. Plecarea peste două ore.

*

Hubert nu dormea.

Lângă el, Eulalia se odihnea goală şi copleşită de plăcere pe patul răvăşit. Se iubiseră îndelung, fără grabă, de parcă ar fi fost ultima oară.

Hubert îi puse o mână pe pulpă şi ea se înfioară în somn.

Aştepta de mai mult de opt zile...

Fernando nu se mai arătase din ziua în care îi promisese lui Hubert că îl va ajuta să treacă frontiera. Se limita să păstreze contactul prin intermediul Eulaliei.

De fiecare dată când Hubert încercase să afle câte ceva, Eulalia îi ocolise întrebările. Organizarea trecerii lui Congo-Kinshasa prezenta numeroase dificultăţi... Nu se putea rezolva în douăzeci şi patru sau în patruzeci şi opt de ore. Cu atât mai mult cu cât armata portugheză îşi sporise vigilenţa de când fusese descoperită prezenţa grupului de comando din MPLA... Trebuia să aibă încredere în Fernando....

În ceea ce priveşte întâlnirea cu conducătorii din GRAE, aşa cum fusese prevăzută la început, acum ea devenise mult prea primejdioasă pentru toată lumea. Ajuns la Kinshasa, Hubert ar fi putut să stea de vorbă cât ar fi poftit cu şefii mişcării care trăiau în exil în capitala congoleză.

Deocamdată trebuia să se înarmeze cu răbdare.

De la atacul fermei de către forţele de siguranţă, Hubert nu mai avusese nici cea mai mică veste de la Enrique. Părea că dispăruse în natură împreună cu restul rebelilor. Cu siguranţă că *Tigrul,* înainte de a trece la acţiune, hotărâse să se pună la adăpost şi să aştepte slăbirea supravegherii din partea portughezilor.

Nici Lester Watson nu mai dăduse vreun semn de viaţă şi nici nu-şi pusese în practică ameninţările.

Hubert nu avea ce să facă decât să se joace de-a turistul. În timpul zilei se bronza pe plajă sau vizita bisericile şi muzeele. Noaptea făcea dragoste cu Eulalia.

Un adevărat concediu…

Aşa cum îi spusese locotenentul Pimentao în momentul eliberării, PIDE părea că nu se mai interesează deloc de el.

Hubert nu descoperise nici cel mai mic indiciu că ar fi fost supravegheat.

Totuşi, mai mult ca niciodată, avea sentimentul că e o muscă prizonieră în centrul unei pânze de păianjen…

Eulalia suspină în somn şi se lipi şi mai strâns de el cu un mormăit de mulţumire.

Deodată răsună soneria de la uşă.

Două semnale scurte, unul lung, două scurte…

Asta însemna că era Fernando sau vreun trimis de-al lui…

Nici n-ar fi putut să cadă mai rău…

Hubert întinse mâna să aprindă lumina. Eulalia se trezi tresărind. Doar trei secunde rămase buimăcită, fără să înţeleagă ce se petrece.

Hubert sări din pat, îşi trase repede pe el slipul şi apoi pantalonii.

— Ar trebui să pui ceva pe tine, nu doar să-ţi vâri nasul în aşternut, o sfătui Hubert. Altfel, acest om cumsecade care e Fernando ar putea să cadă răpus de apoplexie…

Părăsi încăperea închizând uşa în urma lui, pentru a-i permite fetei să se îmbrace şi traversă antreul să deschidă uşa.

Era chiar Fernando.

În timp ce Hubert îi deschidea, angolezul adulmecă cu un aer bănuitor. Admiţând că avusese unele bănuieli, acum se lămurise pe deplin. Nu făcu totuşi nici o remarcă şi îl invită pe Hubert să-l urmeze în bucătărioară.

Era prima dată când în privire îi strălucea o rază de satisfacţie.

— S-a aranjat, anunţă el. Totul e gata să treci în Congo-

Kinshasa.

Hubert nu-şi ascunse mulţumirea. Viaţa cu Eulalia avea farmecul ei, dar lipsa de acţiune începea să-l apese.

— Vei părăsi Luanda într-o ascunzătoare amenajată sub podeaua unui camion, adăugă Fernando. E modul cel mai practic ca să treci de controale. Apoi, un grup din ALNA[5] ne va călăuzi până la Coa[6]…

Hubert se încruntă.

— Ai spus că „ne va călăuzi”? zise el mirat.

Fernando încuviinţă.

— Vin şi eu cu tine, îi confirmă el. După ultimele evenimente, aerul Luandei a devenit nesănătos pentru mine.

Păstră o scurtă pauză, apoi reluă:

— Ajunşi la Coa, una din coloanele noastre de aprovizionare te va ajuta să traversezi nordul ţării până la frontieră…

Apăru şi Eulalia înfăşurată într-un halat de casă.

— Când plecăm? întrebă Hubert.

— Imediat, răspunse Fernando. Camionul ne aşteaptă la capătul străzii…

În timp ce fata devenea foarte palidă, Hubert se gândea că asta va simplifica lucrurile.

Detesta despărţirile interminabile şi lacrimogene…

[5] ALNA – Armata de Eliberare Naţională a Angolei dependentă de GRAE (N.A.).

[6] COA – În toiul rebeliunii, sigla COA desemna Comandamentul Operaţional din Angola. De atunci, Coa indică regiunea din pădure unde se refugiaseră ultimii rebeli din ALNA (N.A.).

XI

Un soare necruţător strivea savana cu o căldură infernală.

Hubert simţea cum curge pe el sudoarea. Cu gura şi gâtul uscate ca nişte cartoane, americanul trebuia să facă un efort de voinţă pentru a-şi deplasa în faţă piciorul la fiecare pas. Bretelele rucsacului îi despicau umerii.

Dar lucrul cel mai penibil era incontestabil vegetaţia.

De două zile de când mergea, Hubert înţelesese mai bine de ce armata portugheză avusese atâtea dificultăţi în reducerea la tăcere a rebelilor şi de ce unele grupuri de *guerilleros.* Reuşeau încă să supravieţuiască în regiunile retrase ale ţării.

Înaintau într-o câmpie mică înconjurată de coline şi în întregime acoperită cu iarbă de peste doi metri, amintind de iarba-elefant din Asia. Mersul era de două ori dificil. Nu numai că frunzele erau tăioase ca nişte lame de brici, dar desimea lor te împiedica să vezi la mai mult de trei paşi.

Abia le îndepărtai că se şi închideau în urma ta ca un adevărat zid verde. La asta se mai adăuga şi inegalitatea solului.

Nu aveai prea multe posibilităţi. Ori acceptai ca frunzele să-ţi biciuie faţa, ori le îndepărtai înainte.

Cu mâinile crestate de zeci de tăieturi, Hubert înţelesese repede că această ultimă soluţie nu era chiar aşa de preferabilă…

În spatele lui, Fernando venea cu un pas greoi, suferind în mod vizibil. Fiecare cută a pielii era o albie pentru un râuleţ de sudoare. Părea ciudat că transpira aşa de mult, el care nu era decât piele şi os.

Ceilalţi din grup, oricât ar fi fost de obişnuiţi, n-o duceau nici ei prea bine. Sub soarele copleşitor, aveai impresia că ţi se lichefiază creierul, iar picioarele deveneau teribil de grele. Fiecare nou pas te costa ceva mai mult decât precedentul. Piciorul se aşeza cu mai puţină siguranţă pe obstacolul imposibil de zărit.

Hubert trebuia să lupte cu el însuşi ca să nu bea din plosca golită deja pe trei sferturi, care îi atârna la centură. Ştia că înghiţiturile de apă se transformau imediat în transpiraţie şi că setea revenea şi mai chinuitoare ca înainte.

Trebuia mai întâi să ajungă la coline.

Blestematele alea de coline pe care le zăreau deja de câteva ore şi care păreau că rămăseseră la fel de departe!

Chiar în noaptea în care părăsiseră Luanda, camionul îi lăsaseră pe Hubert şi pe Fernando în plină pădure, pe drumul spre Carmona, la vreo cincisprezece kilometri de satul Dange.

Acolo îi aşteptau cinci oameni, ascunşi în apropierea unui pod peste un mic curs de apă fără nume. Cinci oameni din ALNA îmbrăcaţi în uniforme diferite şi înarmaţi cu tot felul de puşti.

Erau îngrijoraţi pentru că văzuseră ceva mai devreme o patrulă a armatei portugheze.

Fuseseră obligaţi să plece la drum imediat, fără să mai aştepte să se facă ziuă.

La început Hubert trecuse prin toate chinurile ca să-i poată urma. Parcursese mai mult de o sută cincizeci de kilometri într-un fel de coşciug de lemn expus celor mai mici şocuri şi în interiorul căruia îi era practic imposibil să se mişte. Şi culmea, încălţările pentru marşul care îl aştepta, procurate de Fernando, nu erau pe măsura lui.

Fusese obligat de mai multe ori să strângă din dinţi pentru a rezista pornirii de a se opri măcar o clipă.

Merseseră astfel toată ziua, evitând satele şi potecile unde armata portugheză ar fi putut să le întindă o cursă. Când traversau spaţii descoperite, erau nevoiţi aproape să alerge ca să nu se ivească un avion de recunoaştere care să-i repereze.

În pădure dimpotrivă, trebuia să-şi croiască drum cu *catana* în mijlocul harababurii de plante căţărătoare şi liane.

La prânz nu-şi acordaseră decât o scurtă oprire lângă un râuleţ ca să bea apă şi să mănânce o cutie de conserve de carne cu *kuangas,* un fel de pesmeţi de manioc copţi precum pâinea.

După aprovizionarea cu apă, au fost nevoiţi să plece fără să-şi mai tragă o clipă sufletul. Portughezii instalaseră multe posturi ca să poată controla toată regiunea. Patrulele exercitau o pază vigilentă pentru a face imposibil accesul spre Coa. Dacă li se descopereau urmele, portughezii ar fi început să-i hăituiască.

Seara îşi găsiseră refugiu în mijlocul unei păduri destul de dese care reducea mult pericolul unui atac prin surprindere. Dispensat de serviciul de pază ca „necombatant”, Hubert dormise buştean.

A doua zi decursese în acelaşi fel. De câteva ori fuseseră obligaţi să se pună la adăpost în mare grabă pentru a nu fi

reperaţi de avioane. În timpul după-amiezii trecuseră o colină situată la aproximativ doi kilometri de un post al armatei.

Prezenţa a trei elicoptere îi îngrijorase tare mult pe rebeli. Nu era un lucru obişnuit aşa de aproape de Coa. Asta însemna că portughezii reperaseră urmele lăsate de grup, sau că se pregătea o acţiune.

Fernando hotărâse să fie şi mai prudenţi.

Deocamdată mergeau în mijlocul câmpiei cu ierburi gigantice îndreptându-se spre colinele acoperite cu o vegetaţie deasă de un verde închis. De partea cealaltă se afla Coa.

Dacă totul mergea bine, la căderea nopţii erau acolo…

*

Hubert înţelese că se apropiau de Coa în momentul în care trei bărbaţi ţâşniră pe neaşteptate dintre ferigile arborescente, ţintindu-i cu armele.

Micul grup se urcă anevoie pe coasta muntelui. Potecile fuseseră minate atât de portughezi cât şi de rebeli din ALNA. O tăiau deci prin mijlocul pădurii, urmând nişte cărări inexistente, dintre care cele mai multe nu erau decât urmele lăsate de trecerea animalelor sălbatice…

După acest prim contact, au mai mers încă o jumătate de oră înainte de a ajunge în sfârşit într-un luminiş unde se aflau vreo zece colibe prăpădite.

— Angola liberă, îi declară cu emfază Fernando.

La cea mai mare dintre colibe stătea atârnat drapelul celor din GRAE, alb şi galben, traversat în diagonală de o bandă roşie pe care se găsea imprimată o stea albă. Murdar şi rupt, steagul semăna mai mult cu o otreapă veche decât cu un stindard victorios. Un adevărat simbol…

Rebelii nu erau prea grozav înzestraţi. Cu excepţia a unu-doi care purtau uniforme relativ noi, toţi erau în zdrenţe. Femeile purtau rochii zdrenţuite sau bucăţi de pânză rustice, făcute din fibre vegetale ţesute grosolan. Copiii erau goi, cu pântecele umflat de malnutriţie şi absenţa vitaminelor.

Armamentul bărbaţilor era dintre cel mai felurit. Câteva puşti sau pistoale-mitralieră moderne stăteau alături de anticele puşti de soc şi de canhangulos, un fel de puşti meşterite din piese recuperate de la alte arme.

Sosirea grupului fu salutată cu strigăte de bucurie. Fernando deschise un buzunar al rucsacului şi scoase bomboane pe care le împărţi copiilor.

Conştient de impresia pe care o putea produce locul şi locuitorii asupra lui Hubert, Fernando crezu util să precizeze:

— Aici nu este decât un avanpost. Coa este mai departe în interiorul pădurii…

Apoi dădu din umeri şi adăugă:

— Oricum, contează faptul că trăieşti liber… Hubert nu ţinea deloc să înceapă o dezbatere pe această temă. Tocmai se pregătea să-şi dea jos rucsacul când angolezul îl opri.

— Trebuie să mergem mai departe, îi zise el. Nu mai avem mult dacă vrem să ajungem înainte de a se face noapte…

Doi ghizi se alăturară grupului şi îşi continuară înaintarea epuizantă prin pădurea care se închidea deasupra capetelor lor, formând un acoperiş vegetal gros. În ciuda altitudinii, domnea o atmosferă de seră. Toţi ţânţarii de pe lume părea să-şi fi dat acolo întâlnire, pentru a-i hărţui pe oameni.

Totuşi acum se puteau folosi cărările, ceea ce facilita mult mersul. Pe de altă parte, nu mai exista riscul de a nimeri peste o patrulă portugheză, în ciuda oboselii, oamenii începuseră să vorbească între ei. Fernando trebuia să răspundă la un potop de întrebări.

Izolaţi de luni de zile, chiar de ani, oamenii voiau să ştie ce se petrecea afară.

A mai fost nevoie de încă două ore ca să ajungă la ceea ce trebuie să fi fost o plantaţie înainte de declanşarea rebeliunii.

Apusul soarelui colora în mov piscurile înalte ce se ridicau în jurul văii mici care adăpostea satul.

Vreo cincizeci de colibe erau răspândite în jurul clădirii principale. Aceasta, construită trainic, fusese incendiată, apoi reconstruită în mod grosolan. Acoperişul dispărea sub un talmeş-balmeş de liane ce serveau drept camuflaj. La fel stăteau lucrurile şi cu celelalte colibe, ascunse sub crengile copacilor înalţi.

De sus, dintr-un avion zburând la cinci sute sau o mie de metri, era practic imposibil să se distingă altceva decât covorul uniform al pădurii.

— Asta nu-i decât o parte, din Coa, îi explică Fernando. Mai sunt şi alte sate, la fel ca acesta, în văile vecine. Schimbăm deseori locul ca să evităm bombardamentele. Dacă ne-am fi grupat într-un singur loc, aviaţia ar fi reuşit să ne descopere până la urmă. Aşa însă, aproape că suntem la adăpost…

Suspină.

— Evident, ni se întâmplă uneori să avem un camuflaj prost şi să ne trezim cu bombe, admise el. Atunci ne reconstruim colibele în altă parte…

Noii sosiţi fură primiţi cu un entuziasm puţin cam prefăcut. Se vedea clar că era vorba de o tradiţie, dar că moralul nu mai avea nici un amestec.

Contrar a ceea ce afirmase Fernando, Hubert nu văzu o mare diferenţă faţă de primul sat prin care trecuseră. Aceeaşi rebeli în zdrenţe, aceleaşi femei cu sâni plaţi şi haine grosolane din fibre vegetale, aceiaşi copii cu membre subţiri şi pântecele umflat…

În realitate, Armata de Eliberare nu era formată decât din nişte învinşi a căror decrepitudine nu putea decât să se accentueze. Hubert chiar că nu vedea de ce s-ar fi ostenit portughezii să vină să-i scoată din bârlog.

În halul în care erau şi cu armamentul heteroclit de care dispuneau nu puteau reprezenta o veritabilă ameninţare. Era destul să fie lăsaţi în munţii lor şi să fie împiedicaţi sa iasă de-acolo.

De fapt Coa nu era decât o imensă tabără de prizonieri creată de natură…

Hubert şi Fernando au fost conduşi până la o colibă care nu avea ferestre, iar pe jos nu se zărea decât un simplu aşternut de frunze uscate.

Hubert se debarasa de rucsac cu o mare uşurare.

— Vom petrece noaptea aici, îi zise Fernando care părea epuizat.

Apoi angolezul îşi lăsă şi el rucsacul jos trecându-şi o mână peste faţa plină de sudoare.

— Şefii politici şi militari se află în alt sat, adăugă el. Te vom conduce mâine acolo. În seara asta e prea târziu…

*

Hubert fu trezit din somn de o mână care îl scutura fără menajamente.

Primul lui reflex fu să se rostogolească pe o parte şi să lovească cu pumnul.

Dar îşi aminti, se opri la timp şi scoase un mârâit ca să arate că se trezise.

Deschise ochii şi îl văzu pe Fernando care ţinea în mână o lanternă care abia lumina.

— Trebuie să te scoli imediat, îi zise angolezul. Trebuie să părăseşti imediat satul…

Afară era noapte de-a binelea. Hubert auzi şuşoteli şi chemări înăbuşite.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Hubert mirat. Doar nu ne-au atacat portughezii!

— Nu pune întrebări! i-o reteză Fernando. Trebuie să pleci cât mai repede…

Hubert se ridică reţinându-şi un căscat, luă plosca să-şi stropească faţa şi se limpezi pe deplin la minte.

— De ce atâta grabă? zise el. Ieri seară îmi spuseseşi că mă vei conduce în alt sat ca să…

— Nu-ţi pot explica, zise Fernando. Să zicem că s-a produs o nepotrivire care ne obligă să ne modificăm planurile!

Hubert înţelese că nu va afla nimic mai mult. Nu-i mai rămânea decât să facă ce-i spusese Fernando. Va afla el până la urmă motivul acestei mutări în plină noapte.

Trei minute mai târziu era gata de drum.

— Te va însoţi un grup de zece oameni, îi spuse Fernando pe când ieşeau din colibă. Orice s-ar întâmpla, respectă-le cu scrupulozitate instrucţiunile.

Hubert dădu din cap fără să-şi poată ascunde o mare nedumerire. Dacă ar fi fost vorba de un atac, s-ar fi auzit împuşcături. În aceste condiţii însă era greu să presupună ceva.

Totul se petrecea de parcă foarte curând satul avea să fie teatrul unui eveniment neprevăzut la care voiau cu orice preţ să-l împiedice să asiste.

— Şi dumneata? întrebă Hubert.

— Deocamdată rămân aici, răspunse Fernando. Voi veni şi eu poate mai târziu…

Oamenii din escortă erau deja gata.

Numitul Oscar Manuel, un lungan îmbrăcat cu un fel de uniformă şi purtând pe cap o pălărie de pai găurită, îi strânse mâna lui Hubert şi îi spuse să stea în spatele lui de îndată ce vor porni la drum.

— Dacă ăsta începe să tragă, aruncaţi-vă la pământ şi nu mai mişcaţi, conchise el mişcându-şi pistolul-mitralieră.

Hubert găsi recomandarea cel puţin ciudată de vreme ce se considera că se aflau într-o zonă unde armata portugheză nu îndrăznea să se aventureze.

Mai remarcă că rebelii erau înarmaţi până în dinţi. Aproape toţi aveau grenade prinse la centură. Unul dintre ei purta chiar şi o bandă de cartuşe încrucişată peste piept.

Oscar Manuel ridică pumnul şi dădu semnalul de plecare.

*

Hubert îl urma pe Oscar Manuel ca o umbră. Zorii licăreau şi marea pădure începea să se trezească.

Cu toate că soarele nu se ridicase încă, acoperişul de frunze întreţinea o atmosferă de seră la nivelul solului. Iar Oscar Manuel imprima mersului un ritm infernal.

Ai fi zis că solul îl ardea la tălpi şi că propria lui existenţă depindea de graba cu care se îndepărta de satul pe care-l părăsiseră. În spatele lui, Hubert asuda abundent.

Încercase de câteva ori să-i pună întrebări angolezului.

Zadarnic. Oscar Manuel îl invitase scurt să nu se obosească.

Hubert nu insistase.

La început apucaseră pe o cărare care mergea până la sat. Apoi, când se iviseră primele gene de lumină, apucaseră spre nord traversând o zonă cu frunziş des. De atunci urmau o cărare abia vizibilă în mijlocul vegetaţiei dense.

Zadarnic îşi bătuse capul Hubert, nu găsea nici o explicaţie logică pentru ceea ce semăna cu o fugă. Dacă ar fi fost vorba de o operaţiune pusă la cale de portughezi, s-ar fi organizat apărarea satului, sau toţi locuitorii lui s-ar fi retras în acelaşi timp. Pe de altă parte, dacă ar fi vrut să i se ascundă ce se petrecea la Coa, ar fi fost suficient să-l fi lăsat la Luanda sau să-l ducă la frontieră pe un alt drum.

Nu, cu siguranţă că se petrecuse un eveniment neprevăzut chiar la Coa. Un eveniment de care Fernando nu ştia când părăsise capitala…

Acum apucau pe altă cărare, tot spre nord. Hubert avu sentimentul că evitaseră în mod voit un sat.

În faţă, Oscar Manuel forţa tot timpul ritmul, strângând în mână pistolul-mitralieră.

Hubert simţea că nu va putea să continue multă vreme în acest ritm. Oamenii începeau şi ei să obosească şi mica coloană avea tendinţa să se lungească.

Şi mai era ceva de neînţeles în această poveste. În ajun, sosind în sat, Hubert constatase că armamentul pe care îl aveau rebelii era foarte inegal. Or, toţi oamenii care îl însoţeau aveau arme în perfectă stare. Nici unul dintre ei nu. Avea vreo canhangulo, o armă mai mult pitorească decât eficace, într-un fel, satul se lipsise de forţa lui de şoc pentru a-l escorta pe Hubert.

Dar de ce?

În momentul în care intrau într-o zonă rectilinie a cărării, Oscar Manuel se opri brusc şi se aplecă să examineze ceva pe sol.

Se ridică imediat şi lansă un avertisment. Apoi îl invită pe Hubert să-l urmeze în mijlocul hăţişurilor care mărgineau cărarea. Ca un singur om, toţi ceilalţi *guerilleros* se puseseră la adăpost.

Auzi atunci dinspre stânga o voce puternică pronunţând o frază lungă într-un dialect de neînţeles pentru Hubert.

Drept răspuns, Oscar Manuel trimise o rafală în direcţia ei.

Ascultând de acest semnal, un schimb de focuri susţinut izbucni din toate părţile, însoţit de urlete cumplite.

Fără să încerce să înţeleagă ce se petrecea, Hubert se aruncă imediat la pământ. O rafală străpunse frunzişul chiar în locul pe care îl ocupase cu o clipă mai înainte.

O grenadă ofensivă explodă la trei metri de el cu o flacără portocalie. Suflul îi trecu pe deasupra capului.

Preţ de un minut vacarmul fu de-a dreptul înspăimântător. Agresorii se instalaseră de cealaltă parte a cărării aşteptându-i să cadă în cursa întinsă. Şi probabil că poziţionaseră şi o puşcă-mitralieră care să bată toată vecinătatea lor. Gloanţele şuierau în toate, direcţiile.

Deodată se făcu linişte.

Nu era nevoie să fii vrăjitor ca să-ţi dai seama că agresorii ieşiseră învingători. Imediat începură să scotocească prin hăţişuri, dându-le lovitura de graţie celor răniţi.

Hubert ar fi vrut să se poată ascunde în pământ…

Nici nu putea fi vorba să se ridice şi s-o ia la fugă. La cel mai mic gest ar fi mişcat frunzişul şi ar fi urmat rafala.

Oricum, mai bine să-şi încerce norocul. Se ridică cu mâinile la înălţimea umerilor.

Imediat apărură lângă el doi negri cu feţe sălbatice. O secundă rămaseră uimiţi, surprinşi că dădeau acolo peste un alb.

Apoi unul dintre ei îndreptă puşca spre capul lui Hubert.

Când să apese pe trăgaci, celălalt îi îndepărtă ţeava armei şi glonţul se pierdu în desiş.

Se apropiaseră şi alţi negri. Urmă o discuţie între ei, unii înclinând spre o execuţie pe loc, alţii spre amânare.

Hubert preferă să păstreze tăcerea. Cu siguranţă că tot n-ar fi înţeles ce ar fi încercat să le spună…

Până la urmă partizanii amânării câştigară partida.

Unul îi legă mâinile la spate, altul îi înnodă o batistă jegoasă la ochi, al treilea îi trecu o frânghie în jurul gâtului ca să-l poată trage...

XII

Enrique Sagarra inspecta armele şi muniţiile recuperate care fuseseră depuse într-o colibă înainte de a fi repartizate rebelilor.

Erau acolo tot felul de arme, de la vechiul Mauser de 7,92 până la puşca franceză MAI 49, câteva antichităţi venerabile şi un CAL Herstal aproape nou.

Se întâmplase ceva de necrezut!

Dintr-o trupă virtualmente demoralizată şi gata să intre în debandadă, *Tigrul* reuşise să facă nişte învingători aureolaţi de o glorie nouă.

Trebuie spus că norocul fusese de partea lui încă de la început.

Un noroc insolent…

Nici unul din oamenii lui nu fusese prins când părăsiseră capitala. Unele după altele, toate grupurile reuşiseră să treacă prin plasa întinsă de armata portugheză şi să ajungă fără incidente la locul de regrupare, lângă drumul spre Carmona.

Ideea *Tigrului* era de o simplitate genială. Pentru că drumul spre Luanda îi era iremediabil interzis, avea de gând să dea o dublă lovitură.

Pe de o parte va regla definitiv vechea neînţelegere dintre MPLA şi GRAE, eliminându-o pur şi simplu pe aceasta. Pe de altă parte, va recupera oamenii care îi lipseau pentru a asigura succesul operaţiunii pe care descoperirea lui prematură la porţile Luandei o compromisese foarte mult.

Deplasându-se prin marşuri forţate, grupul de comando ajunsese în vecinătatea vechiului „triunghi” unde se găsea Coa pe vremea când ALNA teroriza regiunea.

Lipsiţi de provizii, constrânşi vreme de patruzeci şi opt de ore să se hrănească cu rădăcini şi scoarţă de copac, rebelii se strecuraseră printre patrulele şi posturile de pază portugheze care supravegheau pădurea.

Călăuziţi de un noroc pur şi simplu absurd, se năpustiseră asupra primului sat al celor din ALNA fără să fie observaţi de oamenii de pază.

Surpriza fusese totală. Înainte ca locuitorii să priceapă ce li se întâmpla, Tigrul pusese deja stăpânire pe sat şi grupase toată

lumea în centrul lui.

Oamenilor le vorbise simplu. Târgul propus nu era complicat. Ori acceptau să lupte alături de el şi de MPLA; ori nu vor mai apuca apusul soarelui.

Dintr-o bandă de fricoşi care se ascundeau în mijlocul munţilor fără să îndrăznească să mişte, avea să facă din ei adevăraţi eliberatori ai ţării. Cei care îl vor urma vor avea armele cele mai moderne şi mai multe muniţii de cât ar putea să consume, în plus, după ce portughezii vor fi exterminaţi până la unul, vor primi locurile pe care democraţia le rezerva eroilor. Vor merge toţi în maşini frumoase şi vor locui în cele mai luxoase vile din Luanda. Străzile principale vor primi numele lor. Cei care vor dori îşi vor putea alege cele mai frumoase albe.

Cocoţat pe o ladă veche, *Tigrul* găsise cele mai potrivite cuvinte ca să le promită raiul pe pământ…

Aproape toţi îl aclamaseră şi se încolonaseră în spatele lui.

Nehotărâţii şi recalcitranţii fuseseră spintecaţi pe loc. Femeile lor fuseseră dăruite oamenilor *Tigrului,* lipsiţi de acest gen de distracţie de la atacul asupra taberei de vânători.

Îndrumat de noii recruţi, *Tigrului* îi fusese foarte uşor să dejoace vigilenţa oamenilor de pază şi să se năpustească imediat peste al doilea sat.

Acolo se repetase acelaşi scenariu, urmat de o frumoasă scenă de masacru şi de un viol în toată regula, la care cei noi se simţiseră datori să participe cu veselie.

Un al treilea sat opusese o rezistenţă numai de formă înainte de a capitula şi el…

Urmase al patrulea…

Astfel, în mai puţin de patruzeci şi opt de ore, Tigrul se pomenise comandantul a aproape două sute de oameni întărâtaţi de mirosul sângelui şi de perspectiva viitoarelor violuri.

Atunci începuse să se răspândească vestea în Coa. Oamenii continuau să sosească din toate părţile pentru a lupta sub ordinele „adevăratului eliberator al Angolei”.

Acum trebuia să se facă cât de cât o organizare. În primul rând trebuia să se repartizeze armele, astfel încât să se constituie unităţi aproape omogene.

Coa adăpostea peste o mie de rebeli apţi de luptă. Iar până în prezent nici un şef din ALNA nu fusese capturat sau ucis. Era mai mult ca sigur că se va produce o ciocnire.

Una dintre primele griji ale *Tigrului* fusese să instaleze baraje

pe cărările capabile să asigure siguranţa zonei pe care tocmai o cucerise şi să prevină orice atac. Prin surprindere încercat de ALNA. Cea mai bună apărare constituind-o atacul, *Tigrul* trimisese mai multe patrule să organizeze ambuscade în partea inamicului. El însuşi ţinuse să participe la una din ele ca să dea exemplu.

Cu această ocazie, Enrique fusese avansat „ajutor de comandant”, având drept misiune să pună ordine în acel bazar care era noua trupă a *Tigrului.*

Nu era deloc lucru uşor!

Anarhia era atotputernică, conform unei solide tradiţii africane. Pentru încadrarea noilor recruţi, toţi cei care făcuseră parte din grupa de comando venită din Zambia fuseseră numiţi sergenţi. O astfel de măsură avea toate şansele să pună probleme.

Oamenii *Tigrului* erau în majoritate *bambunduşi,* pe când ceilalţi erau mai cu seamă bakongoşi. Duşmănia ancestrală dintre cele două triburi ameninţa să reapară cu prima ocazie.

Pe de altă parte, nu isprăviseră cu ALNA. Abia acum urmau să înceapă adevăratele dificultăţi. Trebuia să se evite o înfruntare generalizată, în cursul căreia oamenii ar fi putut să refuze să tragă în vechii lor prieteni sau, ceea ce nu era exclus, să-şi întoarcă armele împotriva celor din MPLA.

Atâta vreme cât era vorba de încăierări limitate în care beneficiau de superioritate numerică, pericolul era redus. Dar nimeni nu putea să prevadă ce se va întâmpla atunci când va veni momentul să se dea bătălia împotriva unui adversar cu mult superior.

Se putea termina cu acele tratative întortocheate specifice negrilor, în urma cărora celor două tabere cădeau un moment de acord să se unească împotriva inamicului portughez. Dar tot aşa de bine se putea ajunge şi la un masacru.

În urma succeselor lui incredibile, *Tigrul* părea că are o încredere de nezdruncinat în steaua lui bună. Enrique era mult mai sceptic în privinţa rezultatului final.

Tocmai termina inventarul armelor când doi rebeli pătrunseră în colibă aducând vreo zece puşti şi pistoale-mitralieră pe care le aruncară la întâmplare în grămadă.

Unul dintre ei explică că tocmai nimiciseră o grupă a celor din ALNA şi că îl chema *Tigrul.*

Enrique se duse în coliba care servea drept cartier general.

Marele *bambundu* era gol până la brâu şi avea o cârpă însângerată prinsă în jurul umărului.

— A fost tare camarade, îl anunţă el cu veselie. După cum poţi să vezi, norocul nu m-a părăsit…

Apoi se întunecă puţin la faţă.

— Numai o zgârietură, adăugă el arătând pansamentul improvizat. Dar ar fi fost destul o mică deviere de douăzeci de centimetri într-o anumită parte…

Arătă spre banca din ramuri groase curăţate grosolan.

— Stai jos, camarade, avem de vorbit foarte serios.

Enrique se aşeză dând din cap şi îşi aranja din instinct tocul pistolului.

— Tocmai am terminat inventarul armelor şi muniţiilor.

Tigrul îl întrerupse cu un gest.

— Nu e vorba de asta, făcu el coborând glasul. Am toată încrederea în tine.

Înclină din nou capul arătând spre umăr.

— Poate că e un semn al destinului care îmi aminteşte că nimeni nu trăieşte veşnic, reluă el. Într-o zi norocul meu s-ar putea să se uite în altă parte când va trage în mine un imbecil…

Enrique îşi simţi ritmul cardiac accelerându-se uşor.

— Am intenţia să câştig timp trimiţând emisari pentru a propune un armistiţiu celor din ALNA, continuă *Tigrul.* Eu cred că vor accepta, deşi nu e chiar atât de sigur.

Făcu o pauză.

— Orice s-ar întâmpla, e mai bine să ştim doi, continuă el. Dacă voi fi ucis, tu vei lua comanda. Trebuie deci să cunoşti adevăratul obiectiv al misiunii noastre.

Enrique rămase netulburat.

Începuse să creadă că faimoasa „operaţiune” la care făcuse aluzie interlocutorul său nu era decât o invenţie.

Şi acum, fără înconjur, voia să-i destăinuie secretul!

Din cauza unei banale zgârieturi… Enrique simţi că trebuia să spună ceva. Deschise gura, dar Tigrul nu-l lăsă să vorbească.

— La început, acest comando trebuia să facă un raid prin Luanda pentru a alerta opinia publică internaţională, îi explică el. Am fi putut conta pe o sută cincizeci de oameni, plus cei pe care i-am fi atras în ultimul moment. Ai putut vedea că aveam arme destule pentru toată lumea. Un grup ar fi pus mâna pe închisoare prin surprindere, distrugând zidurile cu bazooka, în timp ce altul ar fi pus stăpânire pe postul de radio pentru a îndemna populaţia

la revoltă. Am fi putut face un mare număr de pagube în centru şi în cartierele rezidenţiale. Până când să reacţioneze portughezii, noi ne-am fi retras în afara oraşului... Dădu din umeri şi suspină.

— Am greşit vrând să decapitez GRAE şi trimiţându-te să ataci casa unde şefii ei trebuiau să se întâlnească cu ziaristul francez, continuă el. De altfel, informaţiile pe care le-am putut obţine înainte de plecarea noastră indică că eram trădaţi şi că portughezii cunoşteau prezenţa grupului nostru la periferia Luandei. Cum planul nostru se baza pe o surpriză totală, ne-ar fi aşteptat un eşec sigur dacă insistam. De aceea am hotărât că trebuie să ne retragem înainte ca armata să pună mâna pe noi...

Enrique ştia cum trebuia să-l ia. Acum că *Tigrul* apucase pe calea confidenţelor, trebuia să nu-l lase să se răzgândească.

— Ai făcut bine, aprobă el cu convingere. Un şef adevărat se recunoaşte după rezultatele pe care le obţine! Conduci de acum înainte peste două sute de luptători şi eşti pe cale să impui propria ta lege organizaţiei GRAE pe propriul ei teritoriu! Negrul se umflă în pene.

— E adevărat, admise el fără falsă modestie. Şi mai am o surpriză pentru GRAE! Dacă acceptă armistiţiul pe care i-l propun, o va face doar pentru a avea timp să-şi strângă forţele înainte de a ataca. Din nefericire pentru cei din GRAE, nu voi mai găsi pe nimeni...

În faţa uimirii lui Enrique, angolezul izbucni într-un râs satisfăcut.

— Ştii că portughezii i-au adunat pe foştii *guerilleros* capturaţi sau raliaţi în nişte sate, zise el. Oamenii nu sunt consideraţi prizonieri, dar nu au dreptul să părăsească satul atâta timp cât îşi ispăşesc condamnarea...

Râse şi mai tare.

— Portughezii sunt tare naivi!

Luă o hartă, o desfăcu pe masă şi indică un punct situat între liniile albastre ce reprezentau râurile Loge şi M'Bridge.

— În acest loc există mai multe sate de reeducare, preciza el. Totalizează peste şapte mii de locuitori, inclusiv femeile şi copiii. După cum poţi să constaţi, nu sunt decât la câţiva zeci de kilometri de coastă.

Tigrul redeveni brusc serios şi-l cercetă pe Enrique cu o privire plină de şiretenie.

— Am reuşit să introducem acolo oameni de-ai noştri, explică

el. La semnalul nostru, locuitorii îi vor masacra pe cei câţiva portughezi care îi supraveghează şi vor trece de partea noastră. La început vom dispune de aproape două mii de luptători şi sperăm ca mişcarea să se întindă în toată regiunea…

O sclipire plină de cruzime îi trecu prin privire.

— Răzmeriţa trebuia să aibă loc simultan cu atacul asupra Luandei, adăugă el. Pentru că asta nu mai e posibil în condiţiile prevăzute, ne vom deplasa până la sate pentru a da o mână de ajutor oamenilor şi să-i trecem în rândurile noastre. Portughezii supraveghează mai cu seamă nordul şi sud-vestul locului unde se află Coa pentru a împiedica infiltrările spre Congo sau spre Luanda. Vom părăsi pădurea pe la vest. Graţie ghizilor care au trecut de partea noastră, vom evita cu uşurinţă posturile portughezilor.

Se întrerupse.

— Vom pleca mâine sau cel mai târziu poimâine, conchise el. Când ALNA ne va ataca, noi vom fi departe…

Enrique se încruntă.

— Nu cred că oamenii tăi vor ajunge departe doar cu câteva puşti şi nişte *catanas,* zise el. Armata va face tot ce-i stă în putinţă să-i neutralizeze…

Tigrul zâmbi.

— Nu ţi-am spus încă totul, camarade, declară el. Cum va începe răzmeriţa, un cargou va debarca arme şi muniţii la sud de Ambrizete. O să ai cu ce echipa peste zece mii de oameni!

Aerul de neîncredere pe care îl avea Enrique părea că îl amuză teribil pe negru.

— Poţi avea încredere în mine. Nu vor fi doar *canhangulos!* zise el. Vor fi chiar mai multe tunuri şi mitraliere antiaeriene. Va fi o mare surpriză pentru portughezi. Până să aducă întăriri, noi ne vom întinde puterea asupra întregii regiuni, iar ALNA va fi obligată să treacă de partea noastră…

Enrique era de-a dreptul stupefiat.

În sfertul de oră următor, Tigrul îi încredinţa toate detaliile operaţiunii, indică nume şi parole, preciza puncte de adunare, dezvălui coordonatele exacte unde urma să aibă loc debarcarea, aminti diferitele semne de recunoaştere, dezvălui complicităţi…

Lui Enrique nu-i venea să creadă!

— Vasul acesta de unde vine? întrebă el.

Negrul scutură din cap.

— Asta, camarade, n-ai voie să ştii…

Se ridică.

— Acum e vremea să-ţi reiei lucrul. Fă în aşa fel ca banda asta de gălăgioşi să semene cu o armată şi fii gata să porneşti mâine la prima oră. Dacă e nevoie, pune să fie împuşcaţi doi-trei ca să te faci respectat…

În timp ce Enrique se pregătea să iasă din colibă, negrul îl chemă înapoi.

— Era să uit ceva…

Avu o ezitare ca un cabotin care îşi pregăteşte efectele.

— Adineauri am făcut un prizonier, declară el. Ziaristul francez de la Luanda…

Enrique făcu un efort supraomenesc să rămână nepăsător.

— N-am luat încă nici o hotărâre în privinţa lui, adăugă Tigrul. S-ar putea să fie util, dar tare am chef să-mi pun oamenii să-i taie gâtul…

*

Hubert începea să simtă dureri serioase în umeri şi în braţe.

Se întrebă nu fără îngrijorare cum avea să se sfârşească toată povestea asta.

Noaptea se lăsase peste Coa şi trăia în aceeaşi nesiguranţă…

Încercase de mai multe ori să-şi desfacă legăturile care îi ţineau mâinile la spate. Trudă zadarnică!

Mâinile îi amorţiseră deja, din cauza circulaţiei aproape întrerupte.

În timpul zilei auzise un zgomot mare de voci în exteriorul colibei unde era ţinut prizonier. Dar nimeni nu găsise de cuviinţă să vină şi să-i explice în mâinile cui căzuse, nici pentru care motiv îl ţineau închis.

În două rânduri, nişte negri cu mutre numai bune de spânzurat îi aduseseră un fel de zeamă pe bază de amoniac. Îl dezlegaseră ca să poată mânca, dar ţinuseră degetul pe trăgaciul armelor.

Hubert nu reuşise să scoată nici o vorbă de la ei.

După ambuscada în care căzuse escorta lui, nu era greu de ghicit de ce Fernando încercase să-l îndepărteze în plină noapte din satul unde se aflau.

Era clar că nu prea domnea armonia între diferitele grupuri retrase în Coa…

Cu siguranţă că angolezul intenţionase să-l împiedice să afle că unele clanuri duceau între ele o luptă fratricidă. Îndepărtându-l de satul ameninţat, Fernando sperase că nu va observa nimic. În faţa străinilor şi mai ales a unui ziarist, trebuia să se dea

impresia că rebeliunea prezenta un front unit…

În timpul zilei Hubert avusese impresia că tabăra adăpostea pe puţin o sută de oameni, unul mai gălăgios decât altul. O dată cu căderea nopţii se instalase treptat şi liniştea. Nu se mai auzeau decât sforăituri.

Din cauza durerii din braţele amorţite, Hubert nu reuşea să adoarmă. Zadarnic se sucise pe toate părţile, nu ajungea să-şi găsească o poziţie suficient de confortabilă.

Pe lângă asta, instinctul îi spunea că trebuie să rămână treaz.

Neputând să se uite la ceas, pierduse noţiunea timpului. Putea să fie miezul nopţii sau două dimineaţa…

Până la urmă căzuse într-o stare de semi-somnolenţă, când un şoc uşor îi atrase deodată atenţia, O santinelă care îşi făcea rondul? Un animal?

Câteva minute în şir domni liniştea cea mai desăvârşită, astfel încât se întrebă dacă nu cumva visase. Apoi se auzi un pârâit foarte slab în apropiere iar uşa colibei începu să se deschidă uşurel.

Hubert se mişcă cu ochii ţintă la uşă. O siluetă se strecură încetişor în interiorul colibei.

Era un moment critic. Hubert nu mai îndrăznea să mişte.

Dacă era ceea ce-şi închipuia el, atunci nu risca nimic. Dar putea să fie şi un *guerilleros* venit pe ascuns să-i taie gâtul din răzbunare personală, pentru că pur şi simplu era alb.

În acest caz ar fi trebuit să strige, să dea alarma…

Fasciculul unei lanterne îl orbi o fracţiune de secundă.

— Fără fente, Hube, şopti atunci o voce. Eu sunt…

Hubert ar fi sărit în sus de bucurie dacă ar fi putut! Era vocea lui Enrique!

Enrique ăsta… Aşadar, presupunerile lui cele mai extravagante se adevereau. Contrar oricărei variante plauzibile, oamenii Tigrului se aflau la Coa. Ei îl capturaseră în dimineaţa trecută. De necrezut!

Hubert îşi zise că nu şi-ar mai fi făcut atâtea griji dacă ar fi fost lăsat să vadă unde îl duceau în loc să-l lege la ochi şi să-l tragă după ei ca o oaie la abator.

Fără să piardă nici o clipă, Enrique se strecurase în spatele lui şi îi tăiase legăturile. Hubert îşi muşcă buzele să nu urle când sângele începu din nou să-i circule normal.

Apoi încercă cu stângăcie să se maseze.

— Vino, făcu Enrique, o să te alinţi mai târziu…

Îi întinse lui Hubert o puşcă Kalaşnikov şi o traistă cu vreo şase încărcătoare.

— Fii atent, îi recomandă el. E încărcată... Mai aprinse o clipă lanterna pentru a-i permite lui Hubert să-şi fixeze traista la centură. Enrique avea şi el o armă asemănătoare şi, pe lângă pistol, centura lui era împodobită cu o întreagă provizie de grenade.

— Ani eliminat santinela care făcea de pază în faţa colibei, dar mai sunt şi altele în tabără.

Se apropie de uşă şi aruncă o privire în exterior.

— Drumul e liber, şopti el. Urmează-mă... Hubert nici nu putea să-şi dorească altceva.

Strecurându-se unul în spatele celuilalt printre colibe, cei doi ajunseră la o potecă care abia se zărea din cauza întunericului aproape total.

Apoi se îndepărtară, ferindu-se să agite vegetaţia care îi atingea uşor. Enrique se opri şi îşi apropie capul de cel al lui Hubert.

— La cincizeci de metri înaintea noastră e o santinelă, şopti el. Să nu mişti de aici, mă ocup eu de ea...

Cu mâinile încă pe jumătate amorţite, Hubert n-ar fi putut să-i fie de nici un folos.

Nu peste mult timp Enrique se întoarse.

— Poţi veni, îl anunţă el. Pe stânga e un baraj mai important, dar nu ne va fi greu să-l ocolim...

Îşi reluară înaintarea cu toate simţurile la pândă. *Tigrul* trimisese câteva patrule în jurul taberei ca să descopere o eventuală apropiere a celor din ALNA în timpul nopţii. Din nefericire, Enrique nu cunoştea itinerariile pe care acestea urmau să le parcurgă. Pe de altă parte, riscau să dea peste un grup de ALNA venit în recunoaştere.

— Am să-ţi explic despre ce e vorba, îi zise Enrique. În caz de încăierare, fiecare pentru el. Trebuie ca cel puţin unul dintre noi să poată da alarma.

În vreme ce se strecurau cât puteau de repede prin vegetaţia deasă, Enrique începu să-i povestească lui Hubert tot ce aflase de la *Tigru.*

Abia rezumase operaţiunea, fără să intre în detalii, când auziră deodată strigăte de alarmă în urma lor.

— Asta e, zise Enrique suspinând. Ştie că am şters-o...

Apoi înjură cu o abundenţă care ţinea de originile lui spaniole.

— *Tigrul* va face tot ce-i stă în putinţă să pună mâna pe noi, zise el. Acum va câştiga cel mai iute…

Hubert îşi zise că le trebuia mult să ajungă primii la liziera pădurii.

Şi, imitându-l pe Enrique, forţă şi el pasul.

*

Se crăpa de ziuă.

Hubert şi Enrique fugeau mereu, gâfâind din greu, şiroind de sudoare.

Încă nu se vedea liziera pădurii. Dumnezeu ştia dacă aveau să ajungă la ea vreodată!

În spate, haita urmăritorilor se apropia.

Mai bine antrenaţi decât ei pentru deplasarea prin vegetaţia deasă, rebelii câştigau pe nesimţite teren. De acum înainte nu mai era decât o chestiune de timp.

Fugarii ştiau prea bine asta. În ciuda eforturilor făcute, erau siguri că vor fi ajunşi. Avea prea puţină importanţă dacă prinderea lor se întâmpla peste o jumătate de oră sau peste o oră. Nu reuşeau să scape de oamenii *Tigrului.*

Continuau totuşi cu energia disperării, biciuiţi de frunziş şi de lianele înşelătoare, alergând imediat ce apărea un spaţiu relativ degajat.

Nu mai exista decât o singură soluţie pentru ca armata portugheză să fie anunţată la timp de tot ce se uneltea. Ajunşi pe punctul de a fi prinşi, unul dintre ei va trebui să se sacrifice încercând să-l întârzie pe adversar destul de multă vreme pentru ca celălalt să beneficieze de o amânare incertă.

Era inevitabil!

Începuseră deja să-i audă pe rebeli în urma lor strigându-se unii pe alţii pentru a nu se împrăştia prea mult. De îndată ce se făcea ziuă, urmele lor vor fi mai uşor de observat.

Chiar dacă ar fi ajuns la liziera pădurii înainte de a fi prinşi din urmă, tot le-ar mai fi trebuit timp ca să ajungă la primul post portughez, până la care mai erau câţiva kilometri.

Numai un miracol îi mai putea salva. Fuga lor fusese descoperită mult prea devreme. Le-ar mai fi trebuit un răgaz suplimentar de o jumătate de oră.

Cu dinţii strânşi, fugarii îşi continuară goana refuzând să se recunoască învinşi.

Copacii se rărirră brusc lăsând locul unui luminiş. Urmă o porţiune de desiş scurt, lungă de vreo sută de metri.

Dincolo, în pantă domoală, se întindeau ierburile înalte prin care Hubert trecuse cu atâta osteneală când sosise la Coa în tovărăşia lui Fernando.

Mai departe, covorul vegetal urca la asaltul unei colibe mici în vârful căreia creşteau boscheţi de arbuşti în jurul unor baobabi uriaşi.

Stimulaţi de o speranţă nebună, Hubert şi Enrique se năpustiră în mijlocul ierburilor înalte, indiferenţi la tăieturile cu care se alegeau.

Nu parcurseseră nici trei sute de metri când în spatele lor răsunară deodată strigăte.

Rebelii ajunseseră şi ei la liziera pădurii…

De data asta nu mai aveau cum să scape!

Până la colină mai erau încă patru sute de metri. Dacă ar fi ajuns pe culmea ei, atunci ar mai fi avut o şansă în încercarea de a opri valul urmăritorilor.

Dar mai întâi trebuia să ajungă până acolo…

— Eu voi rămâne să-i opresc, îi zise Enrique gâfâind. Tu încearcă s-o ştergi…

— Nici vorbă, îi răspunse Hubert. Tu deţii toate informaţiile…

Pe când Enrique se pregătea să protesteze, o detunătură dublă se auzi deodată în faţa lor.

Un hârâit grav traversă aerul pe deasupra ierburilor. Apoi, aproape simultan, urmă zgomotul caracteristic exploziei obuzului de mortiere.

De pe colină, o mitralieră începu să tragă rafale lungi, bătând liziera pădurii şi capătul opus al porţiunii cu ierburi.

Hubert şi Enrique încremeniră în aceeaşi secundă. Nu le venea să creadă. Era prea frumos ca să fie adevărat!

Dar gloanţele care şuierau pe deasupra capetelor lor erau cum nu se poate mai reale…

O porniră din nou la fugă spre colină, întrebându-se cine ar putea să fie aceşti aliaţi neaşteptaţi care se iviseră aşa de oportun.

Urmă explozia altor două obuze de mortiere şi câteva secunde o armă automată ţinu companie mitralierei. Un elicopter se ridică brusc din spatele colinei. Prin portiera laterală, fugarii zăriră ţeava lungă a unei mitraliere de 12,7 în spatele căreia se afla un trăgător cu cască. În vreme ce elicopterul executa un viraj graţios pentru a se menţine în afara zonei de foc a armelor care trăgeau dinspre colină, mitraliera lui mătură sistematic banda de

iarbă pe care pătrunseseră rebelii.

Deodată se auzi o voce amplificată de un megafon.

— Luaţi-o mai spre dreapta, avertiză ea în franceză. În faţa voastră terenul e minat…

Fără să încerce să înţeleagă ceva, fugarii îşi schimbară rapid direcţia de înaintare. Câteva clipe mai târziu ajungeau nevătămaţi la poalele colinei.

Câţiva paraşutişti portughezi ieşiră din găurile individuale unde se adăpostiseră pentru a-i ajuta să urce panta.

Fără să-şi fi revenit de tot din emoţie, fugarii se lăsară duşi până la unul din baobabi sub care îşi instalase comandamentul un căpitan în ţinută de camuflaj.

La celălalt capăt al văii se produse debandadă. Puţinii rebeli care supravieţuiseră se întorseseră în grabă, refugiindu-se în interiorul pădurii. Elicopterul continua să se rotească deasupra ierburilor în căutarea vreunui rebel încăpăţânat…

Căpitanul se prezentă. Se numea Joao de Santos Rente.

— Cred că vă datorăm multă recunoştinţă, zise Hubert mulţumindu-i, abia trăgându-şi sufletul. Cum de aţi fost aici chiar la momentul potrivit?

Ofiţerul zâmbi.

— Noaptea trecută, un mic comando s-a infiltrat în pădure, explică el. Prin radio ne-a semnalat fuga şi direcţia în care o porniseţi. Am venit aici şi ne-am instalat pe poziţii cu speranţă că nu veţi fi prinşi din urmă înainte…

Fugarii se uitară unul la altul. Nu părea prea complicat…

— Ar trebui să intrăm în contact cu locotenentul Pimentao de la Siguranţa militară, zise Hubert.

Căpitanul zâmbi din nou.

— Locotenentul Pimentao vă aşteaptă la Carmona, le spuse el. Va veni un elicopter care vă va duce acolo. Locotenentul crede că aveţi să-i povestiţi o sumedenie de lucruri interesante…

Hubert şi Enrique schimbară din nou o privire elocventă.

Până la urmă nu era nevoie de prea multă vorbărie ca să înţeleagă că portughezii se folosiseră de ei!

— Cum de-aţi ştiut? întrebă totuşi Hubert.

— V-am urmărit tot timpul pas cu pas, explică căpitanul. Aşa cum am făcut şi cu acel comando din MPLA căruia i-am descoperit prezenţa la Luanda…

Ofiţerul dădu din cap făcând un gest care ar fi putut fi luat drept un gest de scuză.

— Eram informaţi practic oră de oră, continuă el. Dacă aţi putut trece atât de uşor, asta s-a întâmplat pentru că noi am vrut-o. Lăsând comando să ajungă la Coa, speram ca lupii să se mănânce între ei…

Întinse mâna spre liziera pădurii supravegheată în continuare de elicopter.

— În Coa sunt prinşi ca nişte şobolani… Şi dacă vor încerca să iasă, suntem gata să-i primim…

XIII

Eulalia făcu ochii mari de mirare recunoscându-l pe Hubert în pragul uşii.

— Tu! exclamă ea cu neîncredere. Credeam că…

Hubert se uită la ea pus pe glume.

— Ţî-ţî-ţî, făcu el. Sunt sigur că mă aşteptai. Altfel nu ţi-ai fi pus cea mai frumoasă rochie.

— Dar…

Hubert o împinse uşor în interiorul garsonierei şi închise uşa în urma lui.

— Haide, sufleţelule, îi zise el, nu mai fii atât de surprinsă. Să nu-mi spui că locotenentul Pimentao nu te-a anunţat…

Tânăra scutură din cap.

— Nu înţeleg…

Hubert începu să râdă.

— Eşti cel mai încântător agent dublu pe care l-am întâlnit vreodată, zise el.

Se aplecă să-i atingă uşor buzele cu un sărut.

— Dacă PIDE ar mai fi avut încă trei-patru ca tine, n-ar mai fi existat rebeli de multă vreme…

Eulalia se încruntă nedumerită.

— Pimentao ar fi putut să mă anunţe că te-a informat, se plânse ea de parcă ar fi gândit cu glas tare.

— Nu mi-a spus nimic, sufleţelule…

Conştientă că a căzut într-o capcană, tânăra se făcu roşie la faţă.

— Linişteşte-te, continuă Hubert. Ghicisem mai demult…

Ea îi aruncă o privire plină de reproş, deloc convinsă.

— Cum asta?

— Este foarte simplu, răspunse Hubert. După ce siguranţa militară m-a pus în libertate, n-am fost nici măcar un moment supravegheat. Totuşi, locotenentul nu avea cum să-mi lase frâu liberă fără să ştie ce voi face. Dovadă că a ştiut tot timpul, în aceste condiţii, numai tu sau Fernando îl puteaţi informa atât de bine…

Se întrerupse o secundă.

— Pe de altă parte, în seara în care m-am întors, ai făcut o

greşeală, continuă el. Când Fernando m-a ameninţat că mă va ucide pe loc, spre el şi nu spre mine ai îndreptat pistolul pe care-l aveai în mână...

Eulalia îşi muşcă buzele.

— Ei bine, ai dreptate, recunoscu ea.

Păru că ezită, apoi schiţă un pas în direcţia lui Hubert.

— Nu-mi porţi prea mult pică, nu-i aşa? se interesă ea cu o voce în care se simţea o fărâmă de nelinişte.

Hubert scutură din cap.

— Deloc, o asigură el. Dar în schimb o să-mi faci un mic serviciu. Vei da un telefon în locul meu.

Văzând că fata se uita la el fără să înţeleagă, Hubert preciza:

— Un şantaj foarte urât... Îţi voi explica...

*

Noaptea căzuse de multă vreme peşte *Illha*.

Era plăcut. Un corn de lună apăruse deasupra orizontului. Ramurile cocotierilor foşneau uşor în adierea domoală a vântului.

Restaurantele în aer liber închiseseră deja. Doar câteva localuri, din partea de sud a peninsulei mai erau încă deschise.

Maşina galbenă a Eulaliei era oprită la marginea şoselei ce ducea la micul sat de pescari situat la extremitatea nordică.

Fata se afla la volan.

Locul era pustiu.

Peste tot domnea un calm desăvârşit. Un observator deosebit de atent abia dacă ar fi remarcat, cu un sfert de oră mai devreme, zgomotul slab al unei bărci cu motor trăgând la mal la mică distanţă de locul acela.

O umbră apăru deodată sub un cocotier, scrută întunericul, parcurse pe furiş vreo zece metri şi se lipi de alt copac.

Trecu un minut. Silueta apăru din nou şi începu să înainteze în tăcere.

În mână ţinea o armă.

Hubert apăsă pe trăgaciul pistolului. În ciuda amortizorului de zgomot fixat la ţeava, împuşcătura păru că face un zgomot enorm.

Necunoscutul scoase un strigăt de surpriză şi durere, îşi duse mâna validă la încheietura rănită şi înjură.

Se întoarse brusc cu intenţia s-o ia la fugă. Hubert ieşise deja din ascunzătoare.

— Stai! strigă el făcând în aşa fel încât să-i taie omului drumul. Altfel te trezeşti cu un glonţ în picior!

Înţelegând că pierduse partida, celălalt se opri din alergat.

Era Lester Watson…

— Bună seara, zise Hubert. Se oprise la cinci paşi ţinând pistolul îndreptat spre el.

— Aşa, continuă el, voiai să asasinezi o biată fată fără apărare, sub pretextul că ţi-a cerut cinci mii de dolari ca să tacă…

Watson se strâmbă de durere încercând să-şi protejeze cât mai bine mâna rănită. Faţa îşi pierduse toată trufia şi fruntea îi lucea de sudoare.

— Eşti nebun, zise el cu o voce răguşită. Ce vrei?

Hubert râse scurt.

— Cu pistolul voiai probabil doar să te aperi de ţânţari?

Reprezentantul CIA nu răspunse.

— N-am avut niciodată încredere în dumneata. Felul în care te-ai năpustit la hotelul meu ca să te joci de-a teroarea nu se potrivea deloc cu rolul pe care îl aveai. Nu numai că exagerai prea mult, dar un diplomat cu post oficial la Luanda cu siguranţă că nu s-ar fi comportat aşa…

Făcu o mică pauză.

— După aceea mi s-a părut ciudat că nu-ţi puneai în aplicare ameninţările, continuă Hubert. Am început să-mi pun întrebări. Printre altele, cine era suficient de bine plasat ca să cunoască cu precizie locul unde-şi va stabili tabăra de vânătoare Jonathan Weaver şi să anunţe grupul de comando conduse de *Tigru.* Informaţia o puteai obţine cu atât mai uşor cu cât cumulai funcţiile de reprezentant CIA şi de ataşat la consulatul general.

Watson rânji.

— Delirezi, bătrâne! făcu el. Ar trebui să te îngrijeşti…

— După masacrarea lui Weaver şi a celor care îl însoţeau, ai bănuit că Washingtonul va trimite pe cineva să ancheteze, continuă cu răceală Hubert. Dar te-ai gândit că vei fi prevenit sau că trimisul cu pricina va lua legătura cu tine. Şi ai început să te nelinişteşti văzând că nu apare nimeni.

Watson păru că vrea să spună iar ceva, apoi se răzgândi.

— Când ai aflat că un ziarist francez progresist a venit la Luanda, continuă Hubert, ţi-ai amintit că asta era una din acoperirile favorite ale celor de la CIA când voiau să-şi infiltreze agenţii în organizaţiile rebele. Şi ai trimis după mine trei tipi care să-mi scotocească actele.

— Un adevărat roman! zise cu ironie Watson. Nu eşti degeaba ziarist.

— Dar asta nu-ţi era de ajuns, continuă Hubert imperturbabil. Presupun că ai întrebat la Washington şi că ţi s-a răspuns negativ. Te-ai trezit atunci în faţa unei probleme delicate: sau eram într-adevăr un ziarist, sau eram de la CIA şi asta dovedea că cei de la Washington te bănuiau. Aşa că ai încercat să mă intimidezi forţând nota. În mod logic, în acel moment ar fi trebuit să-mi dau masca jos, evitând astfel să-mi complici prea mult sarcina.

Watson se mulţumi să aprecieze cu un suspin:

— Absurd…

Hubert nu reacţiona.

— Până aici puteam să-ţi pun atitudinea pe seama stângăciei, zise el. La început aşa mi-am şi zis. Din nenorocire pentru tine există însă un lucru pe care nu puteai să-l prevezi…

Întoarse o secundă capul.

— Nu eram singurul care mă ocupam de acest caz, iar *Tigrul* a vorbit….

Watson tresări cât se poate de clar.

— Minciuni!

— Fireşte, nu ţi-a pronunţat chiar numele, admise Hubert, Dar indicaţiile pe care le-a furnizat erau suficiente ca să ne orientăm spre tine. Acum toate începeau să se potrivească de la sine…

Hubert făcu un gest vag.

— Pentru a fi pe deplin convins, i-am cerut curajoasei Eulalia să-ţi telefoneze şi să-ţi ceară cinci mii de dolari, conchise el. Şi ai venit…

Watson se simţea copleşit.

— *Tigrul* s-a lăsat închis în Coa, reluă Hubert. Dacă ALNA nu-l lichidează, armata îl va lua în primire când va încerca să iasă de acolo. Cât priveşte răzmeriţa, trebuie să-ţi spun că nu are nici cea mai mică şansă să reuşească. Portughezii ştiu totul şi şi-au luat toate măsurile.

Tăcu câteva clipe.

— Acum vom încheia socotelile între noi…

— Mă veţi… omorî? se bâlbâi, Watson.

— Nu înainte de a-mi fi spus pentru cine lucrezi…

Enrique apăru şi el în spatele lui Watson. Reprezentantul nu avu răgazul să facă nici cel mai mic gest, un fel de laţ îi căzu pe umeri în vreme ce Enrique îndepărta uşor braţele.

— Am cumpărat această coardă de pian în după-amiaza asta din cel mai bun magazin din Luanda, îi explică el. E nouă-nouţă şi

taie mai bine decât briciul. Dacă mişti, rişti tare mult să-ţi pierzi capul….

Watson scoase un gâlgâit înfricoşat.

— Scoate-mi asta, gemu el.

— Pentru cine lucrezi? repetă Hubert. Enrique trase uşor de extremităţile coardei astfel încât oţelul să înceapă să muşte din pielea fragilă a gâtului.

— Ar trebui să te hotărăşti acum, îl sfătui el. După aceea va fi prea târziu…

Sudoare curgea şiroaie pe Watson. Nu-şi mai ţinea nici mâna rănită.

— Un grup de industriaşi americani, bâigui el. Voiau să-l suprime pe Weaver pentru a împiedica investiţiile în Angola… Au acorduri încheiate cu AIPIA… După independenţă, MPLA le-ar fi acordat monopolul exploatării bogăţiilor miniere… Nu e vorba numai de fier, petrol şi diamante… Mai este şi uraniu şi…

Brusc, Watson îşi pierdu cunoştinţa şi căzu cu faţa în jos.

Enrique se aştepta şi slăbi coarda la timp.

— Teribil cât de sensibili au devenit oamenii! se plânse el. Ştiu o vreme când…

Hubert îl întrerupse.

— O să-mi povesteşti altă dată amintirile tale, zise el.

Se apropie şi îl apucă de picioare pe Watson.

— Ajută-mă să-l duc, adăugă el. Găsim noi un loc liniştit pe coastă. Mai are încă o mulţime de lucruri să ne spună.

— Ai dreptate, îl aprobă Enrique. Aici e o plajă mult prea frecventată. Nu trebuie să dea peste el un copil când sapă cu lopăţica…

Cuprins

I.....3
II.....10
III.....22
IV.....29
V.....39
VI.....48
VII.....57
VIII.....65
IX.....73
X.....81
XI.....90
XII.....99
XIII.....112
Cuprins.....117

EDITURA

"O altă grenadă incendie al doilea cort. Cu corpul aprins de fosfor, un negru fără urlînd de moarte. Alergă vreo douăzeci de metri, răspîndind un miros îngrozitor de carne carbonizată, şi încercă cu disperare să scape de foc rostogolindu-se pe jos în mijlocul unui nor de fum.

Cu un rîs sinistru, unul din oamenii lui Kassinga îi înfipse maceta între umeri. Imediat doi din tovarăşii lui îl imitară cu ferocitate, lovindu-l întruna pînă cînd omul se transformă într-o masă însîngerată incapabilă să mai urle."

MPLA este o organizaţie de rebeli, refugiată în Zambia, de unde face incursiuni dese în Angola. Ea trimite un grup de comandă, sub conducerea unui negru bambundu supranumit Tigrul, pentru a cuceri Luanda, capitala Angolei.

Eforturile conjugate ale celor de la CIA şi armatei portugheze îl vor împiedica pe Tigru să ducă la îndeplinire sîngeroasa operaţiune finală?

JACK BRUCE

UMBRA TIGRULUI

ISBN 973-9127-08-8

lei 3000